KERSTIN GIER
CE SĂ FAC CU MOȘTENIREA?
Strada Ficțiunii

KERSTIN GIER

CE SĂ FAC CU MOŞTENIREA?

Traducere din limba germană şi note de Monica-Livia Grigore
Titlul original: *IN WAHRHEIT WIRD VIEL MEHR GELOGEN,* 2009

Editura ALLFA, 2012

Versiune ebook: v1.0, iulie 2017

KERSTIN GIER

Născută în 1966, Kerstin Gier a oscilat în alegerea unei cariere, având studii neterminate de germanistică, muzicologie şi anglistică. Apoi s-a orientat către pedagogie şi psihologia comunicării, iar după absolvire a lucrat ca secretară şi telefonistă. În 1995 a început să scrie şi a debutat în 1996, cu romanul *Bărbaţi şi alte catastrofe (Männer und andere Katastrophen,* 2007; ALLFA, 2010), care a fost ecranizat. Printre alte succese editoriale se numără *Mă sinucid altădată (Für jede Lösung ein Problem,* 2007; ALLFA, 2011) şi *Ce să fac cu moştenirea? (In Wahrheit wird viel mehr gelogen,* 2009). Cartea ei din 2005, *Ein unmoralisches Sonderangebot (O ofertă imorală),* a fost distinsă cu premiul DeliA pentru cel mai bun roman de dragoste în limba germană. A publicat peste treizeci de romane, multe dintre ele fiind declarate „Cartea anului" în Germania.

Vocea autoarei „În roman am vrut să demonstrez faptul că unei femei deştepte nu îi e deloc uşor să găsească un bărbat care să ştie să-i aprecieze inteligenţa şi totuşi să o găsească incredibil de sexy."

Kerstin Gier

„Cele mai frumoase lucruri în viaţă
nu sunt cele obţinute cu bani.”
Albert Einstein

Îi dedic această carte lui Frank, cel care are grijă ca viaţa să-şi urmeze cursul de fiecare dată când ajung să plutesc în bucla de aşteptare, precum avioanele suspendate în aer. Eşti cu adevărat de nepreţuit.

„Feriţi-vă de idioţi.”
Principiu de viaţă al solistului trupei Motörhead,
Lemmy Kilmister

— Aţi căzut?

Da’ de unde! Aşa îmi plăcea mie, să mă lungesc pur şi simplu pe trotuar ca să mă uit la stele.

— V-aţi rănit?

Un tânăr se aplecă deasupra mea. În lumina stâlpului de iluminat arăta foarte bine. Mă privea prietenos, dar cu o mină îngrijorată.

Păcat că era idiot.

A devenit o mare povară să scapi de idioţi. Mişună pretutindeni, chiar şi în această periferie uitată de Dumnezeu, noaptea, la unsprezece şi jumătate.

Iar în ziua aceea dădusem numai peste indivizi dintr-ăştia, care pun tot soiul de întrebări prosteşti. Primul apăruse în timp ce tundeam gardul viu al surorii mele. Se uitase o vreme la mine, apoi mă întrebase:

— Păi tundeţi gardul viu acum, în noiembrie?

Era vecinul acela îngrozitor care îmi reclama în permanenţă sora şi cumnatul. Domnul Krapfenkopf{1}. Îi reţinusem numele fiindcă Mimi şi Ronnie vorbeau destul de des despre el şi despre doamna Krapfenkopf.

Nu oprii foarfeca de tuns, o lăsai să trepideze în continuare.

— Dar nu tund gardul viu, domnule Krapfenkopf, dirijez Filarmonica din Berlin.

— Cum mi-aţi spus?

Faţa vecinului se înroşi. Pentru prima dată îmi trecu prin minte că era posibil ca numele „Krapfenkopf” să nu fie cel adevărat. Deşi i se potrivea la fix.

— Veţi suporta consecinţele! şuieră el şi o luă din loc.

Ceva mai târziu, la supermarket, dădusem peste Constanze, prietena lui Mimi. Poate că era drăguţă în felul ei, însă aparţinea acelei categorii de oameni care te calcă pe nervi cu întrebări stupide.

— Ah, bună, Carolin! zise ea prietenoasă. Ce faci aici?

Hai să ne gândim: mă aflam într-un supermarket şi împingeam un cărucior de cumpărături. Oare ce făceam acolo?

— M-au chemat să dezamorsez o bombă la raionul de brânzeturi, îi răspunsei. Dar tu ce faci aici?

— A, o tură rapidă de cumpărături pentru weekend.

— Chiar? Iote, ce chestie.

Constanze zâmbi cu indulgenţă şi aruncă o privire în căruciorul meu. Ţelină, păstârnac, praz, smântână şi piept de pui. Pentru supa pe care Ronnie voia s-o facă în acea seară. Pe deasupra, mai erau patru sticle de vin roşu şi tampoane. Mă aşteptam la întrebarea „Cumperi

ţelină, păstârnac, praz, crème fraîche, piept de pui, vin roşu şi tampoane?", dar Constanze nu întrebă. Şi nici nu arătă către tampoane, zicând: „Ah, acum pricep de unde îţi vine proasta dispoziţie!" Se mulţumi să-i transmită salutări lui Mimi şi îmi ură o seară plăcută.

Mersi, la fel.

Am avut într-adevăr o seară nemaipomenită. De îndată ce m-am întors de la cumpărături, am început să gust din vinul roşu. Până la cină golisem deja prima sticlă. Adică un pahar îl băuse Ronnie în timp ce fierbea supa. A doua sticlă a trebuit s-o împart cu Mimi şi Ronnie. Pe cea de-a treia am băut-o singură, când cei doi s-au dus la culcare. Am stins lumina şi, sprijinită de pervaz, contemplam grădina în timp ce beam. Luna plină strălucea puternic, aninată deasupra crengilor desfrunzite ale mărului. Arăta exact ca o bomboană de lămâie pe care cineva o lipise pe cer. Cu vârful limbii, am încercat să văd dacă chiar avea gust de lămâie. Şi în acel moment mi-am dat seama că sunt foarte, foarte beată. Fiindcă mi se întâmpla pentru prima dată în viaţă, m-am gândit că aerul proaspăt m-ar putea ajuta să-mi revin. N-am reuşit să ajung prea departe. Clătinându-mă, am parcurs aleea grădinii, am deschis poarta şi m-am prăvălit direct pe trotuar, fiindcă uitasem de treapta cea mică.

Aşa, şi în clipa aia zăceam acolo.

Nu eram în stare să mă adun singură de jos. Şi nu pentru că mi-aş fi rupt ceva. Nu mă durea nimic. Pur şi simplu mă simţeam ca o bucată de săpun umed. Dar, în mod ciudat, senzaţia era plăcută şi îmi venea să chicotesc.

Iar idiotul ăla simpatic venise să mă ajute.

— De fapt tu auzi ce-ţi spun? Deja mi se adresa cu „tu", deşi nu scosesem încă niciun sunet. Să chem salvarea?

Doamne, asta mai lipsea. Într-o situaţie obişnuită, scena mi s-ar fi părut penibilă.

— Normal că vă aud. Sunt doar beată, nu surdă. Destul de beată. Adică încercam să gust luna. Nu-i aşa că arată ca o bomboană de lămâie?

Bărbatul se uită o vreme la mine, uşor confuz.

— Te ajut să te ridici dacă îmi promiţi că nu verşi pe pantofii mei.

— Mi se pare corect, încuviinţai râzând.

Râsetul meu suna cam ruginit, dar cu siguranţă era un râset. Trăiască vinul roşu!

Până cu două săptămâni în urmă nu ştiam ce efect minunat are vinul asupra bunei dispoziţii. Niciodată nu băusem mai mult de un pahar, iar acest lucru îl făceam nevrând să recunosc că nu preţuiam în mod special gustul vinului, indiferent cât de scump sau de special ar fi fost. Aromă de prune coapte, note fructate, tanin bine integrat,

mineralitate discretă, blablabla. Între timp, mă convinsesem că pentru majoritatea băutorilor de vin rafinaţi nu era vorba de gust, ci de efect. Toată apologia din jurul subiectului constituia doar un alibi ca să-ţi simţi capul plesnind într-un mod stilat.

Ceea ce oricum conta.

Iar dacă cineva avea nevoie de un motiv plauzibil să-şi simtă capul plesnind, acea persoană eram eu. Aveam douăzeci şi şase de ani şi de patru săptămâni devenisem văduvă. Iar cu trei săptămâni în urmă primisem o citaţie din partea fratelui soţului meu, care pretindea o „girandolă mare de bronz aurit", o „tabacheră de aur cu capac încrustat şi gravuri sidefate" şi un imobil compus din şase apartamente de închiriat în Düsseldorf-Caristadt.

Printre altele.

Dacă nici ăsta nu era un motiv bun pentru o beţie stilată, altul nu îmi trecea prin cap.

Ce dracu', nu-mi puteam ţine echilibrul!

— Ştiţi ce este o girandolă?

Idiotul cel simpatic nu-mi răspunse. Mă ridică şi mă puse pe picioare. În capul meu toate încercau să se rearanjeze, însă fără succes. Făceam eforturi să-mi ţin ochii deschişi. Şi-n plus, stomacul meu producea nişte zgomote de parcă aş fi înghiţit un extraterestru.

— Ai idee câţi neuroni mor la o beţie de genul ăsta?

— Îmi rămân destui, îi răspunsei.

Bărbatul mă privi sever.

— Încă de două sau trei ori şi ai ratat absolvirea.

Nu mă puteam abţine, trebuia să râd.

— Nu-s proa'tă. Io ştiu ce-i aia girandolă! E un ra'at de sfeşnic. O şuviţă de păr îmi căzu pe faţă şi o dădui după ureche. În ziua de azi aflăm o mulţime de chestii noi. Ştiaţi, de exemplu, că urna funerară are şi un soclu? Pot să vă arăt. În camera mea am una deosebit de frumoasă.

— Locuieşti departe?

Aha, tânărul părea interesat de o vizită.

— Numai că nu trebuie să vă aşteptaţi la ceva extraordinar. Seamănă puţin cu supiera pe care părinţii mei au moştenit-o de la tanti Elfriede. Mă întreb dacă există designeri speciali pentru socluri de urne, sau sunt aceleaşi persoane care proiectează şi supierele?

Bărbatul se uită la mine. Cu greu îi puteam descifra privirea, însă părea puţin dezgustat. Afişai un rânjet larg.

— Nu pricepeţi nimic, nu-i aşa? Ştiu, bolborosesc mult prea mult, abia mă înţeleg eu însămi, dar nu face nimic, e cumva amuzant, e ca şi cum aş vorbi în poloneză, nu? Pot să fac şi asta. *Cholera, ale mi się chce rzygać.*

— Unde stai?

— Nu v-am spus adresa. Vorbeam în poloneză şi ziceam „Ce rahat, mi-e rău”. Nu vă interesează, nu? Arătai spre poarta casei lui Mimi. Nu stau departe, deşi acu’ aşa-mi pare.

Trebuie să recunosc, se purtă cavalereşte. Îmi cuprinse braţul cu o mână şi, prinzându-mă cu cealaltă de talie, mă însoţi pe aleea care traversa grădina. Mă concentram asupra picioarelor mele şi cu ocazia asta observai că încă mai purtam pantofi.

— Cheia?

O, la naiba. O uitasem înăuntru. La fel şi haina.

— Aş putea dormi pe terasă, ca să nu trezesc pe cineva, spusei, dar tipul sunase deja la uşă. De două ori.

— Părinţii tăi trebuie să afle că eşti beată, ripostă el. Cine ştie ce ţi se putea întâmpla. Poate că îşi fac tot felul de gânduri.

— Pfui, făcui eu. Ce vârstă credeţi că am? Şaptesprezece?

— Cel mult, spuse idiotul. Şi, de fapt, la şaptesprezece ani ar trebui să ştii cât de periculos e alcoolul.

Cumnatul meu deschise uşa. La vederea mea, se holbă îngrozit. Deşi nu eu, ci el purta pantaloni de pijama şi, în plus, era posesorul unei burţi cam păroase. Îmi scăpă un anemic *„Cholera!”*.

În spatele lui se vedea Mimi coborând scara în timp ce-şi înnoda cordonul halatului de baie.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! Voiam doar să facem o mică vizită nocturnă ca să vedem urna, răspunsei, în timp ce mă auzeam cu claritate spunând ceva asemănător cu „Nivoicemicăzitănădemuna”.

Bărbatul mă ţinu şi mai zdravăn.

— Aş dori să ştiu cum de a reuşit să facă rost de alcool atât de uşor? îl întrebă pe Ronnie pe un ton plin de reproş. La ce foloseşte respectarea în magazine a legii protecţiei minorilor, dacă acasă copiii au liber acces la vinurile din pivniţă ale părinţilor?

— Am băut doar un Bordeaux la cină, murmură Ronnie. Un vin din ’98 Chateau Ni… – ăă, aţi zis „legea protecţiei minorilor”?

Începui să chicotesc, dar încetai imediat când zării chipul palid al lui Mimi. Şi ceilalţi păreau destul de serioşi. Eram convinsă că singura persoană care găsea toată scena amuzantă eram eu.

— Puteţi să-i daţi drumul. Ne ocupăm noi de ea, zise Mimi cu vocea puţin tremurândă.

— Nu cred că poate sta singură pe picioare. Strânsoarea din jurul braţului meu mai cedă abia când Ronnie mă cuprinse cu ambele mâini. Zăcea pe trotuar! Cine ştie de câtă vreme.

— Ce bine că aţi trecut pe acolo. Mimi îşi muşcă buza de jos. Vă rămân profund recunoscătoare. Nici nu vreau să mă gândesc ce se putea întâmpla.

Oh, Doamne – oare avea lacrimi în ochi?

Toată veselia produsă de alcool se volatiliză, iar în locul ei îşi făcu apariţia conştiinţa mea vinovată. Chiar şi pisica sosită din sufragerie la faţa locului, ca să vadă ce se întâmplase, avea o mutră şocată.

— Ah, *urna*! *Dziś zamknięte dia zwiedzających!* mormăii, simţindu-mă penibil.

Se pare că nu mă îmbătasem suficient.

— Vedeţi, abia se înţelege ce spune.

— Pentru că e în poloneză, idiotule.

Mi se face brusc îngrozitor de rău. Trebuie să vomit, pesemne. Sau să mor. (De aici şi dramaticul timp prezent.)

Urechile începură să-mi ţiuie. Poate că exact atunci îmi mureau toate celulele creierului, de care aş fi avut nevoie pentru o absolvire. Ce bine că absolvisem deja. Şi-n plus, mi-ar fi fost indiferent dacă aş fi murit în clipa aceea.

— Ţine-o bine, Ronnie!

Le auzeam vocile, din ce în ce mai neclar. Îmi era foarte rău. Nu mai era deloc amuzant. Valuri de sudoare rece îmi ieşeau prin toţi porii. Ţiuitul din urechi devenea şi mai puternic. Apoi nu mai auzii nimic.

Cred că murisem. Sau adormisem.

„Şi când razele de soare zilele-ţi vor lumina,
Numără-le doar pe astea,
Şi adu-ţi aminte de prietena ta.”
Poezioară de oracol. N-am idee cui îi aparţine.
Să nu mă reclamaţi!

Timp scurs din data de 21 octombrie: 0,2 ore însorite.
Avantaj: în ritmul ăsta, voi rămâne veşnic tânără.

Nu aveam deloc intenţia de a-mi înfrumuseţa drama personală, dar în toată nenorocirea aceea existau şi unele avantaje. În primul rând, nu trebuia să mă mai ocup de nimic; în al doilea rând, îmi permiteam să suspend orice tip de relaţie. Altfel spus, te poţi sustrage de la orice activitate atunci când îţi moare soţul. Fulgerător şi pe neaşteptate, aşa cum se spune de obicei. Văduvele îndoliate pot fi rele şi scârboase, ori pot privi în gol toată ziua, apatice, li se permite să uite să-şi spele părul şi nu au nevoie să se pieptăne sau să se fardeze. La mijlocul emisiunii „Tema zilei” pot să-şi azvârle pantoful în Tom Buhrow{2} (adică în televizor) şi au voie să zacă în pat la ora unsprezece dimineaţa fără să li se reproşeze nimic. Dacă le vine brusc ideea de a tunde gardul viu, se va găsi cineva să le înmâneze cu entuziasm foarfeca de tuns, iar dacă retează cu ocazia asta vreo magnolie ce nu face parte din gardul viu, nimeni nu le va admonesta. Pot fi egoiste, cusurgioaice, nedrepte sau pur şi simplu nesuferite – şi tot vor găsi înţelegere din partea celor din jur. Chiar dacă se îmbată în aşa hal încât adorm în picioare şi nici măcar nu mai observă că parchetul este plin de vom… – ăă, distrus din cauza vomei. În zilele următoare, sora şi cumnatul meu m-au îngrijit cu şi mai multă afecţiune. Nici părinţii mei, care sunau de două ori pe zi ca să se intereseze de starea mea, n-au scos vreun cuvânt de reproş. Îmi repetau doar cât de mult mă iubesc şi că trebuie să fiu curajoasă. Mama chiar a supralicitat, folosind expresii teatrale, precum: „Scumpa mea, ştiu că te afli în cea mai neagră perioadă a vieţii tale, dar vei trece peste toate şi, crede-mă, soarele va răsări din nou şi pentru tine.” Iar asta din partea mamei, care îşi dădea ochii peste cap şi schimba canalul dacă auzea spunându-se aşa ceva într-un film, la televizor.

Aparent, singura persoană neintimidată de tragedia mea personală era domnul Krapfenkopf. Pesemne fiindcă habar n-avea de situaţia mea. Ronnie şi Mimi au primit din partea avocatului lui o scrisoare în care se menţiona faptul că „persoana care în prezent locuieşte şi munceşte în casa dumneavoastră ilegal” îl jignise numindu-l „Karpfenkopf”{3} şi îl ameninţase cu o drujbă, iar domnul Krapfenkopf îşi rezerva dreptul de a depune plângere atât împotriva mea, cât şi împotriva lui Ronnie şi a lui Mimi, pentru agresiune fizică şi muncă

prestată la negru.

Iniţial, Mimi şi Ronnie nu au vrut să-mi arate scrisoarea pentru a nu mă tulbura inutil, dar singurul lucru care m-a iritat a fost acela că domnul Krapfenkopf înţelesese „Karpfenkopf” în loc de „Krapfenkopf”. Ce idiot! Mimi i-a transmis scrisoarea respectivă avocatului pe care îl contactase pentru mine, nu din pricina domnului Krapfenkopf, ci în urma scrisorilor primite din partea avocatului angajat de fratele soţului meu în chestiunea imobilelor de închiriat, a tabacherei şi a girandolei.

Cum ziceam, unei văduve îndoliate i se permite aproape orice. Şi totuşi, după povestea cu vinul şi micul intermezzo de pe trotuar, Mimi şi Ronnie începură să ducă muncă de convingere ca să merg la o psihoterapeută. Se pare că era grozavă şi îl ajutase foarte mult pe Ronnie „în perioada lui de criză”.

— Habar n-aveam că ai trecut printr-o criză, îi spusei.

Tot aşa cum n-aş fi bănuit că are o burtă atât de păroasă.

— Ba da. După avortul nostru, spuse Ronnie. Doamna Karthaus-Kürten mi-a fost de mare ajutor.

Avortul „nostru”. Tipic Ronnie. Întotdeauna spunea „suntem însărcinaţi”. Fără îndoială că dintre toţi idioţii care mă înconjurau, el era cel mai adorabil şi mai cumsecade. Eram conştientă că avea cele mai bune intenţii în ceea ce mă priveşte.

Şi totuşi…

— Nu vreau să merg. Nu am încredere în terapeuţi şi persoane cu nume duble şi tâmpite, nici în trăncănitul inutil despre copilul meu interior şi despre etapa mea anală încheiată mult prea timpuriu. Şi nu sunt nici depresivă, ci doar tristă. Mi-am pierdut bărbatul!

În timp ce vorbeam, ochii lui Ronnie se umplură imediat de lacrimi şi mă mângâie pe mână.

— Dar ţi-ar prinde bine dacă cineva ţi-ar arăta pe ce drum s-o apuci. Înapoi la viaţă. Crede-mă, ştiu despre ce vorbesc.

— Cred că-mi vine să vărs, îi zisei.

Ronnie îmi dădu drumul la mână, luă bolul de fructe de pe măsuţă şi, ţinându-l sub nasul meu, rămase în aşteptare, în timp ce merele şi bananele o luaseră la vale pe podea. Mimi îşi dădu ochii peste cap.

— În sens metaforic, precizai. Acest gen de conversaţie îmi provoacă efectiv greaţă.

Mimi adună fructele de pe jos.

— Ţi-ar prinde bine să poţi vorbi cu cineva care să-ţi înţeleagă nu numai suferinţa, ci şi furia.

— Nu sunt furioasă, minţii.

Doar că simţeam cam des nevoia de a pălmui pe cineva fără motiv sau de a arunca în jurul meu cu diverse obiecte. O nevoie greu de suprimat, din nenorocire.

— Bărbatul cu care ai fost căsătorită a uitat să-ţi spună, din păcate, că dispunea nu doar de salariul lui anemic de profesor universitar, ci şi de venituri substanţiale din închirierea de case şi din diverse investiţii, spuse Mimi, în timp ce ochii ei întunecaţi scoteau scântei. Cum de chestia asta nu te înfurie?

Aha, *la acest lucru* se referea ea. Nu, nu eram furioasă din acel motiv.

— Banii n-au contat niciodată pentru mine. Şi nici pentru Karl, îi spusei ridicând din sprâncene.

— Aşa crezi *tu!*

— Da.

— Te înşeli. Mai ţii minte cum a fost anul trecut de Crăciun? Voiai să vii în Germania, dar Karl a spus că nu vă puteţi permite să luaţi avionul. Şi atunci tata v-a plătit biletele de avion. Mimi începuse să fiarbă. Şi în tot timpul ăsta, individul stătea cocoţat pe o mare avere fără să sufle nimănui vreun cuvânt. Şi mă gândesc numai la cocioaba în care aţi stat la Madrid. Şi la apartamentul minuscul din Londra şi la caloriferul stricat! Viaţă de boem! E ridicol. Nu era boem, ci pur şi simplu zgârcit.

— Mimi! şopti Ronnie, însă odată ce sora mea îşi dădea drumul, nu mai putea fi oprită.

— Nu ţi-a dezvăluit nici că era la cuţite cu fratele lui pentru o moştenire deloc de neglijat, continuă ea hotărâtă. De ce oare? Poate că la un moment dat ţi-ar fi trecut prin cap că avea suficienţi bani să-ţi cumpere o haină nouă de iarnă.

— Aveam tot ce îmi trebuia.

— Exact. Cât de practic pentru Karl să nu fie nevoit să-şi consume averea pentru cerinţele tale modeste. Şi a acceptat banii tatei fără să clipească.

— Poate că *tu* ar trebui să mergi la această psihoterapeută, propusei. E clar că tu eşti cea furioasă pe Karl.

— Ba bine că nu, recunoscu Mimi. Dar nu eu am fost măritată cu el. Şi nu faţă de mine s-a purtat ca Ebeneezer Scrooge{4}.

Ronnie urmărise cu nelinişte crescândă schimbul nostru de cuvinte, însă Mimi efectiv îi ignorase şoaptele şi privirile grăitoare.

— Mimi, nu ştiu dacă e momentul potrivit să vorbim despre, ăăh, slăbiciunile lui Karl, zise el cu voce tare. Vorbeam doar despre cum poate fi ajutată Carolin. Iar terapia prin conversaţie e un bun început.

Mimi pufni încă o dată, dar nu mai spuse nimic.

— Te rog, Carolin, adăugă Ronnie. Poţi măcar să încerci.

Mă hotărâi să schimb tactica şi le zisei:

— Aş merge, dar în acest moment e cam dificil cu asigurarea mea de sănătate, cu domiciliul şi, mai ales aşa, fără trimitere de la medic…

În acea clipă apăru un zâmbet pe feţele lor şi îmi dădui seama că

pierdusem. De fapt, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. În timp ce-mi petreceam zilele asaltată de gânduri mizantropice („toţi sunt idioţi!”), scotocind zadarnic prin cutiile rămase de la mutare (în căutarea tabacherei de aur) sau testând efectul vinului (de altfel deloc rău – dacă ştii când să te opreşti), sora mea fusese eficientă şi rezolvase situaţia complicată a asigurării mele medicale. Iar în timpul somnului prelungit provocat de prima mea beţie adevărată, Ronnie îmi făcuse rost de o trimitere de la medicul lui de familie şi îmi programase consultaţia la psihoterapeută. Era, de fapt, acelaşi medic de familie care, fără să mă cunoască personal, îmi eliberase o reţetă pentru calmante şi pastile, care se presupunea că mi-ar aduce buna dispoziţie. Încă nu luasem medicamentele de pe reţetă. Karl nu ar fi înviat, indiferent ce aş fi înghiţit. În plus, dorisem să testez mai întâi vinul în ceea ce priveşte efectul asupra bunei dispoziţii.

E drept, propria-mi încercare avusese un final nefericit. Zăcând beată pe trotuar, atinsesem o limită pe care nu mi-aş fi imaginat-o defel. Prin urmare, înţelegeam că, din perspectiva cuiva din exterior, mă purtasem ca o persoană care are nevoie de terapie. Şi totuşi, nu voiam să urmez aşa ceva. Mai ales împreună cu cineva care se numea Kerstin K. Karthaus-Kürten.

— O urăsc de pe-acum, îi zisei lui Mimi, când văzui mulţimea de „K”-uri gravate pe plăcuţa de oţel de pe uşa cabinetului.

— Nu-i nimic, spuse Mimi împingându-mă înăuntru.

Mă însoţise până în faţa uşii ca să se asigure că nu o tulesc pe ultimii metri.

— Sunt în magazin dacă ai nevoie de mine. Şi lasă-ţi mobilul deschis.

Doamna Karthaus-Kürten nu m-a invitat să mă lungesc pe canapea. Dimpotrivă, ne-am aşezat la biroul ei ca la un interviu pentru slujbă. Pe birou tronau fotografii înrămate ale soţului ei, ale unui băieţel, ale unui câine flocos şi chiar poza ei. Trebuia să mă aplec puţin ca să le văd, fiindcă nu erau aşezate cu faţa spre mine.

— Drăgălaş, spusei, deşi băieţelul avea un căpşor minuscul şi ochişori de porc.

Doamna Karthaus-Kürten îşi trecu mâna prin păr şi spuse surâzând cu mândrie:

— Este fiul meu, Keanu.

Dumnezeule mare! Un Keanu cu păr blond-deschis şi tunsoare castron. Keanu Karthaus-Kürten. Ce avea să se aleagă de bietul băiat?

Doamna Karthaus-Kürten privi împăcată fotografia încă o clipă, apoi zise:

— Cumnatul dumneavoastră mi-a spus că soţul v-a murit pe neaşteptate din cauza unui infarct. Este o grea lovitură a destinului pentru dumneavoastră. În psihoterapie vorbim despre traumă. Foarte

bine că aţi căutat ajutor.

„Da, asta s-o credeţi dumneavoastră.”

— Plângeţi mult, cu siguranţă.

Dădui aprobator din cap. Da, plângeam mult. Dar în faţa doamnei Karthaus-Kürten n-aş fi vărsat o lacrimă, asta era sigur. Cu toate că plasase strategic o cutie de şerveţele, în apropierea mea.

— Pot să vă întreb ce vârstă avea soţul dumneavoastră?

— În octombrie a împlinit cincizeci şi trei de ani. Cu o săptămână înaintea morţii.

— Cincizeci şi trei de ani?

Kerstin K. Karthaus-Kürten îşi înălţă sprâncenele. Oare avea voie? Înainte de toate, un psihoterapeut ar trebui să înveţe să-şi controleze mimica.

— Iar dumneavoastră aveţi…?

— Voi împlini douăzeci şi şapte de ani în aprilie.

„Şi pariez că în fişa mea apare informaţia asta, vacă proastă.”

— Atunci, între dumneavoastră era o diferenţă de vârstă de…

Îşi împinse limba printre dinţi şi îşi trecu iar mâna prin coafura ireproşabil de ţeapănă.

— O diferenţă de vârstă de douăzeci şi şase de ani şi jumătate, completai după câteva secunde.

Doamne, femeia asta nu era în stare să facă nici cele mai simple calcule. În condiţiile astea mi se părea cam neverosimil să poată pricepe complicatul meu suflet.

— Şi câţi ani aţi fost împreună?

— Cinci, dintre care patru am fost căsătoriţi.

— Hmhm.

Îşi luă câteva notiţe cu creionul, apoi spuse:

— Doriţi să discutăm despre tatăl dumneavoastră?

Era de aşteptat, bineînţeles. Femeie tânără, soţ bătrân – lumea se gândeşte automat la „complexul tatălui”. Sau, eventual, la „permis de şedere”.

Nu eram împotriva prejudecăţilor. Eu însămi aveam o mulţime; de exemplu, faţă de psihoterapeutele care îşi dau părul pe spate de patru ori pe minut. Sau faţă de persoanele care îşi botează copiii cu numele de Keanu şi/sau poartă nume duble, formate din patru silabe. În plus, faţă de crescătorii de câini de luptă şi cei care îşi spală maşina de două ori pe săptămână. Însă ar trebui să-ţi dai seama când prejudecăţile tale se află la mii de leghe distanţă de realitate, mai ales dacă pretinzi a fi terapeut.

Nu aveam şi niciodată nu avusesem vreun complex al tatălui.

Mă căsătorisem din dragoste.

Doamna Karthaus-Kürten oftă, probabil fiindcă nu spusesem nimic. Psihoterapeuţii n-ar trebui să ofteze! Oare ce avea să urmeze – să-şi

dea ochii peste cap? Era cu siguranţă începătoare. Sau pur şi simplu nepricepută. De aceea reuşiseră Mimi şi Ronnie să stabilească atât de repede o programare.

— Poate ne gândim împreună la motivul pentru care vă aflaţi aici, doamnă Schütz.

— Vă asigur că nu din cauza tatălui meu, spusei, simţind brusc nevoia de a-l apăra. Cred că vorbesc în numele fraţilor mei când spun că nu e genul de tată care să-ţi creeze complexe. Este un om plăcut, prietenos, un pic împrăştiat, fost consilier ministerial şi de fapt cred că e cazul să sărim peste copilăria mea, fiindcă, privind din perspectivă psihoterapeutică, n-are nimic de-a face cu situaţia mea actuală.

Doamna Karthaus-Kürten îşi frământa creionul între degete.

— Poate aţi dori să-mi spuneţi de ce v-aţi îndrăgostit de soţul dumneavoastră?

Observam cum încearcă să păstreze un ton distant, profesionist, care să nu-i trădeze curiozitatea.

„Asta nu-i treaba ta.” În schimb, puteam sta acolo tăcând ca un copil încăpăţânat şi gândindu-mă care ar putea fi al doilea prenume al doamnei Karthaus-Kürten. (Kriemhild? Kunigunde? Trebuia să fie ceva mai oribil decât Kerstin, altfel n-ar fi considerat necesar să-l lase prescurtat.) În spatele ei, minutarul ceasului atârnat pe perete abia înaintase. Aşa că spusei pe un ton neutru:

— Destul de multe studente erau îndrăgostite de Karl. Preda istoria artei şi sala era întotdeauna arhiplină la seminariile lui. Pur şi simplu era foarte… carismatic. Neconvenţional, inteligent şi spiritual. Pe deasupra, arăta şi foarte bine. Dar nu din acest motiv m-am îndrăgostit de el.

— Nu?

— Nu.

Aşteptă un răstimp şi, văzând că nu continui, întrebă:

— Şi de ce v-aţi îndrăgostit de el?

— Fiindcă a fost primul bărbat care nu se temea de mine.

— Credeţi că bărbaţilor le e teamă de dumneavoastră?

Îşi notă ceva, dând din cap.

— Mulţi bărbaţi se tem de femeile deştepte, precizai.

— O, interesant. Cu o mină cam ironică, îşi ridică sprâncenele. Nu doriţi să detaliaţi puţin?

Mă îndreptai în scaun şi ridicai bărbia.

— Am un coeficient de inteligenţă de o sută cincizeci şi opt. Am obţinut notă maximă la bacalaureat şi am o licenţă în Geofizică şi Meteorologie luată tot cu notă maximă. Bărbaţilor cu care făceam cunoştinţă chestia asta li se părea… intimidantă.

Şi fără pic de erotism. Bărbaţii susţin mereu că inteligenţa femeii este importantă, dar nu şi în cazul în care femeia e mai inteligentă

decât ei. În orice caz, nu atunci când observă acest lucru.

Doamna Karthaus-Kürten mă cercetă cu o privire sceptică. În mintea ei era clar că nu arătam ca o fiinţă cu un coeficient de inteligenţă de o sută cincizeci şi opt de puncte. Mă gândeam dacă e cazul să-i mai povestesc de instrumentele muzicale şi de cele cinci limbi străine. Numai că astfel aş fi trimis-o iarăşi la subiectul copilăriei mele şi probabil s-ar fi legat din nou de vreo mică traumă din acea perioadă. Aşa cum ştie oricine, toţi copiii supradotaţi primesc în mod normal lecţii de vioară şi învaţă chineză. În schimb, eu cântam la mandolină şi la clavecin, deoarece clavecinul care decora sufrageria noastră fusese lăsat moştenire de strămătuşa Elfriede, iar profesoara de mandolină mergea împreună cu mama la orele de gimnastică medicală. În mod practic, s-a nimerit ca profesoara de mandolină să fie poloneză, iar profesorul de clavecin, pe care îl găsise mama, de origine coreeană. Aşa că am învăţat în acelaşi timp poloneza şi coreeana, pentru ca bietul meu creier insuficient de solicitat să nu se plictisească. Nu că aş fi avut nevoie de ele vreodată în viaţa mea de adult. Dar oamenii erau impresionaţi când auzeau că mă pricepeam la aşa ceva.

Doamna Karthaus-Kürten îşi drese glasul. Hotărâi că fusese impresionată suficient.

— Şi după geofizică şi meterologie aţi studiat istoria artei şi v-aţi îndrăgostit de profesorul dumneavoastră?

— Se numeşte meteorologie, o corectai. Nu, nu-i aşa, apoi am început să studiez Dreptul. Acolo l-am cunoscut pe Leo, primul meu prieten adevărat.

— Şi Leo nu se temea de inteligenţa dumneavoastră?

În voce îi detectai o uşoară urmă de ironie.

— Nu, fiindcă nu cunoştea acest aspect. Ca să evit partea neplăcută a istorisirii, nu mai aşteptai următoarea întrebare şi continuai: Eram de câteva luni împreună când mi l-a prezentat pe tatăl lui. Iar acesta era Karl.

— Să nu-mi spuneţi că era acel Karl cu care v-aţi căsătorit mai târziu?

Şi uite aşa, doamna Karthaus-Kürten îşi dădu arama pe faţă: era idioată.

— Nu, era doar un tip pe nume Karl de care v-am povestit până acum, fiindcă trebuia să umplem cumva timpul, spusei. Ştiţi care era motoul lui Karl? „Fereşte-te de idioţi.” Spunea că asta era singura condiţie pe care trebuie s-o respecţi în viaţă, pentru a fi fericit. Poate că avea dreptate şi sunt nefericită doar pentru că, de când a murit, nu reuşesc să mă feresc de idioţi.

Doamna Karthaus-Kürten îşi consultă notiţele.

— Deci, am înţeles bine? Soţul dumneavoastră era tatăl primului

prieten pe care l-aţi avut?

„O, Doamne!”

— Da, aţi înţeles la fix. Am pus capăt relaţiei cu Leo şi m-am mutat cu Karl la Madrid, unde tocmai i se oferise un post. Iar un an mai târziu ne-am căsătorit.

O vreme, doamna Karthaus-Kürten dădu aprobator din cap, precum căţelul de pluş de pe spătarul banchetei din spate a maşinilor. Înţelesei că era extrem de curioasă. De două ori se porni să mă întrebe ceea ce o interesa cu adevărat, dar nu reuşi să-şi ducă la capăt nicio frază.

— Şi cum a… vreau să spun… propriul fiu… şi rudele dumneavoastră… adică, cercul de apropiaţi…? Nimeni nu a… nu au fost toţi…?

Ba bine că nu! Toţi fuseseră extrem de şocaţi! Familia mea, familia şi prietenii lui – se iscase o revoltă îngrozitoare. Bineînţeles că bietul Leo fusese cel mai afectat. Avusese întotdeauna o relaţie foarte tensionată cu tatăl lui. Mă făcui că nu pricep ce voia să afle cu adevărat doamna Karthaus-Kürten şi spusei:

— Pe lângă activitatea de profesor universitar, Karl a lucrat şi ca expert de artă pentru muzee, galerii şi case de licitaţii. Am locuit doi ani în Madrid, apoi ne-am mutat în Zürich. Iar de acolo am plecat la Londra, unde a murit.

Făcui o mică pauză şi mă uitai la ceasul de perete.

— Acum exact patru săptămâni, trei zile, douăzeci şi trei de ore şi paisprezece minute. Sau acum 27.062.040 de secunde.

Doamna Karthaus-Kürten mă scrută îndelung, apoi dădu aprobator din cap, ca şi cum ar fi calculat şi ea în minte. Bineînţeles că nu mă putea păcăli, din moment ce înainte nu reuşise nici măcar să scadă 26 din 53. Apoi însă mă luă prin surprindere.

— Povestiţi-mi despre ultima zi petrecută împreună.

Ultima zi petrecută împreună… ultima atingere, ultimul sărut, ultima privire, ultimele cuvinte… Fără voia mea, lacrimile porniră să-mi curgă din ochii închişi.

Doamna Karthaus-Kürten îmi întinse cutia cu şerveţele.

„Trăieşte fiecare zi ca şi cum ar fi ultima.”
Proverb de calendar, preluat probabil de la indienii Hopi sau de la altă cultură fără habar de cărţile de credit care te pot tenta să petreci până te faci praf – aşa cum ţi-ai face de cap în ultima zi de viaţă.

„Mai avem cafea?” a întrebat Karl.

Nedezlipindu-mi privirea de pe pagina ziarului, am arătat cu bărbia înspre termos. Citeam în *Observer* un articol despre modul de comunicare al perechilor, care preciza că în urma unui studiu se stabilise că soţii îşi adresează zilnic, în medie, mai puţin de patru sute de cuvinte, dintre care trei sute cincizeci erau pronunţate de femei. Fără glumă, cuvântul cel mai des utilizat era „ceai”, urmat îndeaproape de „la” şi „şi”. Cum întâlnim, de exemplu, în formulările „Îmi dai şi mie?” sau „Mă asculţi şi pe mine?”.

În ceea ce priveşte „ceaiul”, doar ne aflam în Anglia. „Abia după ce le încerci cafeaua pricepi preferinţa englezilor pentru ceai”, spunea mereu Karl. Nu participasem la studiu, dar eram destul de sigură că noi doi schimbam reciproc mai mult de patru sute de cuvinte pe zi. Şi că el vorbea mai mult decât mine. Din pură plăcere, m-am hotărât totuşi să fac numărătoarea. Aveam o slăbiciune secretă pentru cifre: număram tot ce se putea: câini, elevi în uniformă, inele metalice de bătut în uşă, autobuze supraetajate, chiar şi cuvinte.

La ora opt luaserăm micul dejun, citiserăm *Observer* şi deja schimbaserăm între noi şaptezeci de cuvinte.

„Mai avem cafea?” conţinea deja trei cuvinte. Iar Karl întrebase asta deja de două ori. (Era vorba de cafea italienească.)

„Caloriferul e tot rece ca gheaţa” – aici erau şase cuvinte pe care le pronunţasem clănţănind din dinţi, plină de reproş. „Şi numai ventilul e de vină.”

„Ştiu. Administratorul e un palavragiu incompetent.”

Încă şase cuvinte.

„Îl sun din nou în seara asta. Uneori e foarte supărător să vorbeşti engleza la perfecţie şi să nu cunoşti nici măcar o înjurătură adecvată.”

„Păi «palavragiu incompetent» nu-i deloc rău”, am spus.

„N-o să priceapă.”

„Atunci zi-i «motherfucker»”, i-am propus.

„Tipul este de două ori mai înalt şi de trei ori mai lat ca mine. Trebuie să mă feresc.”

Am clănţănit din dinţi fără a mai adăuga nimic. De când ne mutaserăm acolo, cu opt săptămâni în urmă, ne bucuraserăm de temperaturi de vară, dar între timp se înstăpânise toamna. Cu aşa-zisa vreme tipic londoneză reuşisem să mă obişnuiesc, însă îmi doream ca înăuntru să fie cald şi plăcut. Din păcate, nu putea fi vorba de aşa ceva

– dacă porneam caloriferul în sufragerie, în bucătărie se făcea foarte frig, şi invers. Iar în baie nu se încălzea nici măcar la un nivel suportabil.

„Ştii ceva? O să-i spun pur şi simplu că este «administrator». În acest moment, cuvântul ăsta mi se pare cea mai grea jignire.” Am chicotit. „Exact. Sunteţi un… un… *administrator,* asta sunteţi!”

Karl s-a dus să se spele pe dinţi, ceea ce nu trebuia să anunţe în mod special, fiindcă oricum ştiam ce face. La ora opt şi jumătate am schimbat încă zece cuvinte.

„Trebuie să plec. Pe curând”, mi-a urat Karl şi m-a sărutat.

Iar eu i-am răspuns: „Du şi gunoiul.”

Ulterior, am regretat foarte mult această propoziţie, fiindcă a fost ultima dată când l-am văzut pe Karl în viaţă. Când i-am întins punga de gunoi, a fost ultima oară când l-am atins în timp ce trăia. Acestea nu au fost însă ultimele cuvinte pe care ni le-am adresat. Pe la prânz m-a sunat pe mobil ca să afle parola contului nostru de mail de Yahoo. În acel moment mă aflam în Oxford Street, fiindcă voiam să-mi cumpăr lenjerie de angora şi şosete groase de la Marks and Spencer. Şi, probabil, un şal de lână şi mănuşi fără deget, ca să nu-mi îngheţe mâinile când scriam. Scriam din nou la lucrarea de diplomă. Cea de-a treia.

„I ce te ne de es Haş es ce te es ne de”, i-am spus. Trebuia luat ca un singur cuvânt. „Asta e în poloneză?”

Karl vorbea patru limbi străine, însă nu şi poloneza. De aceea, ca să-i joc câte un renghi, uneori scriam în calendar propoziţii în poloneză. Ultima dată trecusem în dreptul datei de 14 octombrie: *Wszystkiego najlepszego z okazji urodzin,* iar Karl subliniase şi adăugase: „În niciun caz n-o să merg de ziua mea la urolog cu vânzătorul de cârnaţi!!!”

„ «i» mare, «c» mic, «t» mic, «n» mic, «d» mic, «s» mic, «h» mare, «s» mic…”

„Doamne, Dumnezeule, Carolin”, m-a întrerupt Karl. „Cum ar putea o persoană care nu e geniu să reţină aşa ceva?”

„Dar e foarte simplu”, am comentat eu.

„«Lăcrămioară» e simplu”, a spus Karl. „Înşiruirea asta fără sens de litere mari şi mici e imposibil de…” Ultimul lui cuvânt a dispărut în gălăgia produsă de motorul unui autobuz care trecea pe lângă mine. Nu pierdusem totuşi şirul. „… «N», «D», «S»… mare sau mic? Şi de unde vine această lălăială?”

Am oftat. În realitate, chiar era vorba de un cântec.

„Fii atent!” M-am uitat rapid în jur, am coborât glasul şi i-am recitat pe un ton conspirativ: „ «Iar când tobele ne dau semnalul, / Hai cu toţii sus, să ne dezlănţuim.»”{5}

„Poftim?”

„«Iar când tobele ne dau semnalul, / Hai cu toţii sus, să ne

dezlănţuim.»” Acum cântam deja, fără să-mi pese de privirile străinilor. „ «Viva Colonia, viva Colonia! Să fie carnaval.»”

„Carolin, e cazul să mă îngrijorez? A început să se manifeste atât de acut dorul de casă?”

„E codul parolei! Prima literă a fiecărui cuvânt din refren.”

„Aha. Ingenios. O idee total trăsnită, dar ingenioasă.”

„Ai reuşit?”

„Cum era? «Când tobele dau semnalul?» «C» mare, «t» mic, «d» mic, «s» mic…? Doamne, cine cunoaşte cântecul ăsta aiurit?”

Am rămas blocată.

„«Iar când tobele ne dau semnalul»!!! Toată lumea ştie cântecul. Chiar şi tu, Karl. Doar ai crescut în Köln. Ai trăit acolo cel puţin douăzeci de ani.”

„Presupun că e un cântec de carnaval. Părinţii mă luau cu ei în concediu de fiecare dată când era carnaval. Şi le sunt absolut recunoscător. Carnavalul este pentru…”

Motorul unui autobuz i-a înghiţit din nou cuvintele.

„Şi totuşi, oricine ştie cântecele astea.”

„Eu nu, slavă Domnului. Un SMS, te rog. Şi apoi o să schimb parola în «lăcrămioară», indiferent ce vei spune.”

„«Domul nostru din Colonia»”, am spus. „Nu ştii nici cântecul ăsta? Doar e parola noastră de amazon. «D» mare, «n» mic…”

„Eşti atât de drăguţă să…”

„«Suntem mereu aici, e fantastic»?”

„Carolin! Mă grăbesc. Trimite-mi acum, te rog, un SMS cu parola!”

Karl a închis înainte să încep a intona „Caravana merge mai departe!”.

Acestea au fost şi ultimele cuvinte pe care ni le-am adresat unul altuia.

Ultimul SMS primit de Karl de la mine a fost: „Iar când tobele ne dau semnalul, / Hai cu toţii sus, să ne dezlănţuim. Nu-i aşa că-s o mare nesuferită? Zi că da.”

Iar Karl a răspuns: „Da, după mine, eşti o super-nesuferită.”

Era ora douăsprezece şi jumătate. La unu şi jumătate, Karl intenţiona să ia prânzul împreună cu proprietarul unei galerii de opere de artă, la un restaurant vietnamez din Saint John Street. Însă n-a mai ajuns acolo fiindcă în taxi, la intersecţia dintre Farrington Road şi Charterhouse Street, a suferit atac de cord. Şoferul a reacţionat exemplar şi a gonit de urgenţă la cel mai apropiat spital din zonă, Saint Bartholomew, unde s-a şi constatat decesul lui Karl, după mai multe încercări de resuscitare.

Dacă ţineam cont şi de SMS-uri, în ziua respectivă schimbaserăm patru sute unsprezece cuvinte, dintre care o dată fusese pomenit cuvântul „motherfucker” şi de două ori „lăcrămioară”. Iar „tobele”

fusese pronunţat de patru ori. Nici măcar o dată nu apăruse cuvântul „ceai”, şi nici măcar o dată „te iubesc”. Eram cumva mulţumită că nu ne conformaserăm studiului din *Observer*.

Îmi doream să mă pot gândi la altceva în timp ce-l priveam pe Karl mort şi-i mângâiam mâna rece. La ceva înţelept, profund, la o viziune filosofică. Poate la ceva solemn.

În loc de asta, am analizat ultimele noastre patru sute unsprezece cuvinte. M-am gândit şi la faptul că aveam noroc că nu eram şofer de taxi. Că pe drumul spre spital numărasem patruzeci şi patru de taxiuri. Şi că asistenta medicală purta prea mult ruj. Că morţii nu arată ca şi cum ar dormi împăcaţi, ci… fără viaţă.

Şi că mi-ar plăcea să vorbesc cu Karl despre cât de ciudate par cele întâmplate. Asta am şi făcut, deşi mi-era clar că n-aveam cum să primesc vreun răspuns din partea lui. Şi mă gândeam că nu aveam să-i mai aud niciodată vocea. Nici măcar pe robotul telefonului, fiindcă eu înregistrasem mesajul de întâmpinare.

Timp de mai multe ore, n-am făcut altceva decât să stau acolo, să ţin mâna lui Karl într-a mea şi să mă simt ca sub un clopot de sticlă. Până când a venit Mimi, m-a îmbrăţişat, a plâns şi mi-a zis: „Din cauza asta femeile n-ar trebui să se mărite cu bărbaţi în vârstă.”

Mai târziu a susţinut că nu spusese niciodată aşa ceva.

Când am plecat, dintr-odată Karl nu mai arăta deloc mort. Părea că doarme.

„Oricine merită a doua şansă!”
Proverb stupid, dar din păcate adevărat.
Şi poţi spune că ai noroc dacă totul se rezumă
doar la două încercări.

Înainte de a pleca de la doamna Karthaus-Kürten mă spălai pe faţă în toaleta destinată pacienţilor. Trebuia să recunosc: din momentul în care lacrimile începuseră să-mi curgă fără oprire, doamna Karthaus-Kürten nu mi se mai părea atât de respingătoare. Găsise cuvintele potrivite pentru a mă consola, iar nesiguranţa şi aroganţa ei se destrămau pe măsură ce umezeam şerveţel după şerveţel. În mod bizar, am simţit o alinare când mi-a zis că nimeni nu ar putea să mă ajute să suport durerea, nici măcar ea. „Pot să vă ajut doar să supravieţuiţi”, spusese, iar chestia asta suna atât de jalnic, dar şi atât de nimerit, încât am aprobat dând din cap, extrem de mulţumită. Să supravieţuiesc – nici nu voiam mai mult.

La final, am căzut de acord să revin peste două zile. În plus, doamna Karthaus-Kürten m-a rugat să iau în considerare, măcar pentru o scurtă perioadă, varianta unui tratament psihofarmaceutic. I-am arătat reţeta prescrisă de medicul lui Ronnie şi, clătinând din cap, zise:

— La modul ăsta, aţi putea la fel de bine să beţi vin. Vă voi prescrie altceva.

Când îmi întinse reţeta mă surprinse încă o dată felul în care reuşise să pătrundă până în sufletul meu:

— Luaţi-le liniştită. Nu vă temeţi că veţi fi mai puţin tristă după ce le veţi lua. Pur şi simplu nu veţi mai simţi nevoia să vă aruncaţi de pe primul pod.

Mimi mă sună pe mobil când ieşisem deja în stradă.

— A fost rău?

— M-a făcut să bocesc. Cred că asta şi urmărea.

— Sper că n-ai jignit-o numind-o idioată.

— Nu cu voce tare. Ştii ce nume i-a dat fiului ei? Keanu!

— Se gândea probabil la cu totul altcineva decât la soţul ei atunci când a conceput copilul, zise Mimi. Dar e perfect legitim.

— Dacă fiecare ar face chestia asta, grădiniţele ar fi pline de băieţi cu numele de Brad, Colin, Johnny şi Orlando.

— Şi Jude, adăugă Mimi. Şi acum unde mergi? Te duci singură acasă? Vii la noi în magazin?

— Poate mai târziu. Trebuie să mai rezolv ceva. Auzii cum Mimi trage aer în piept şi continuai rapid. La farmacie. Şi îmi trebuie un caiet, fiindcă doamna Karthaus-Kürten ţine morţiş să scriu un jurnal. O să-l numesc „Înconjurată de idioţi”, iar mai târziu voi publica o carte. Un fel de ghid pentru fiinţe disperate. Cum îţi pare ideea?

— Ştii bancul cu şoferul nebun? Se potriveşte cu situaţia ta. Fii

atentă: Iţic conduce pe autostradă şi aud la radio: „Atenţie! Atenţie! Pe autostrada A4, între Köln-Merheim şi intersecţia Köln-Est, un şofer nebun a intrat pe contrasens…” „Ha”, exclamă Iţic, „doar unul! Sunt sute.”

— Şi tu crezi că aş fi Iţic?

— Exact. Pune pur şi simplu „idiot” în loc de „şofer nebun” şi va reieşi situaţia ta.

— Cum ai dori să te numeşti în cartea mea? Lucille, sora cea mare şi rea?

— În afară de Gertrud, poţi să-mi zici cum vrei. Cumpără-ţi un caiet gros. Sau mai bine ia-ţi de la început cinci, doamna Karthaus-Kürten se va minuna de câte vei avea de povestit, odată ce te aşterni pe scris.

— Da, voi umple paginile povestind cum Lucille, sora cea mare şi rea, mi-a capsat o coroniţă de margarete pe cap. Sau ai folosit un pistol de lipit?

— Poftim? Te rog, era scotch!

— Folie de ambalat!

— Scotch!! Şi am făcut-o doar fiindcă erai bebeluşul cel mai chel din lume şi voiam să te înfrumuseţez puţin.

Lucille, sora cea mare şi rea, îmi ordonă să las mobilul deschis şi-mi mai preciză că ţine la mine.

Îi spusei că şi eu ţin la ea foarte mult. De când murise Karl, mă străduiam permanent să folosesc cuvinte frumoase la finalul oricărui dialog. Nu se ştie niciodată.

De la doamna Karthaus-Kürten m-am întors pe jos, în loc să merg cu tramvaiul trei staţii. Nu era chiar o vreme ideală de plimbare, dar mă simţeam mulţumită cu cerul plumburiu de noiembrie şi cu bura fină. În acele momente n-aş fi suportat razele de soare, nici măcar primăvara. Îmi plăceau până şi feţele posomorâte ale oamenilor care veneau din sens opus. Îmi dădeau senzaţia reconfortantă că nu sunt unica persoană nefericită din acel oraş. Ora terapeutică de bocit petrecută la doamna Karthaus-Kürten mă mai înmuiase puţin şi nu mai simţeam nevoia să-i împing pe toţi cei care îmi stăteau în cale şi să strig: „La o parte! Bărbatul meu a murit!”

Mimi şi Ronnie locuiau într-un elegant cartier rezidenţial, în care toate străzile purtau denumiri de insecte. Laolaltă cu străzile, şirurile de case formau o structură densă şi compactă. După clasicele denumiri ca Furnicilor, Libelulelor şi Viespilor, se pare că bieţii urbanişti rămăseseră în pană de idei, motiv pentru care, în căutare de nume noi, procuraseră probabil un manual de combatere a insectelor dăunătoare, devenind complet dependenţi de el. Cel mai mult îmi plăcea cum sună „Calea Gărgăriţei negre de vie”, urmat îndeaproape de „Strada Gândacului de mobilă”.

Împreună cu câteva prietene, Mimi deschisese la începutul anului în

Calea Cărăbuşului un magazin de încălţăminte numit Pumps&Pomps. Lumea speculase intens semnificaţia cuvântului „pomps”, care nu se regăseşte în dicţionar, iar una dintre teoriile vehiculate era cea care susţinea că „pomps” se referă de fapt la selectarea cărăbuşilor, adică un soi de cărăbuşi campioni. Numele acesta i se părea mamei atât de năucitor, încât de fiecare dată când îl pronunţa nimerea ceva de genul „Pomp şi Pump”{6} sau „Pimps, Pumps şi Pamps”. Cu o săptămână în urmă aproape izbucnisem în râs când mă întrebase la telefon dacă nu voiam să-i dau lui Mimi o mână de ajutor la „Pumps şi Pups”{7}, ca să am o ocupaţie şi să nu meditez prea mult.

Conceptul magazinului – de nişă, cu multe mărci necunoscute, printre care găseai şi nişte poşete extraordinare, plus capucino şi gustări apetisante gratis – părea să funcţioneze. O agitaţie permanentă stăpânea magazinul inclusiv datorită pantofilor tânărului designer italian Francesco Santini, care se găseau în exclusivitate numai la Pumps&Pomps. Clientele veneau de la mare distanţă. Până şi mie, care eram extrem de puţin interesată de modă, pantofii mi se păreau irezistibili. La cea mai recentă zi de naştere a mea, Mimi mi-a făcut cadou o pereche de sandale turcoaz marca Santini. Deşi aveau tocuri de unsprezece centimetri, puteam totuşi să merg cu ele, ca prin minune. Şi dădeau o notă specială până şi celei mai banale ţinute, de pildă blugi şi tricou. De dragul lor mi-am cumpărat o rochie turcoaz de la Ghost, plus cercei-candelabru tot de culoare turcoaz, o brăţară cu perle colorate în turcoaz şi un şal de mătase, în aceeaşi nuanţă. (Bineînţeles că nu mă împopoţonam cu toate odată, ci asortam sandalele doar cu câte una dintre piese.) Dat fiind că acele săndăluţe în cureluşe nu puteau fi purtate decât în funcţie de sezon, Mimi mă tot presa să studiez pe îndelete colecţia de iarnă Santini, înainte ca toţi pantofii de mărimea mea să dispară complet. Dar din moment ce Karl nu-i mai putea vedea şi admira, de ce să-mi mai cumpăr pantofi noi?

În afara magazinului de pantofi, pe Calea Cărăbuşului se mai aflau un magazin taiwanez de legume, o agenţie de turism, o agenţie Loto care vindea şi câteva produse de papetărie, un magazin cu îmbrăcăminte pentru copii, o brutărie şi o farmacie de unde intenţionam să-mi ridic medicamentele de pe reţetă. Odată cu mine, în farmacia respectivă a intrat o întreagă familie – o mămică în jurul căreia gravitau trei copii. Cel mai mic avea cam un an, şi femeia îi parcase căruciorul în faţa uşii. Se agăţase de şoldul mamei şi purta o căciulă cu clapete pentru urechi, care se leagă sub bărbie. Cu o astfel de căciuliţă, şi cel mai drăgălaş copil din lume ar căpăta o faţă de luat la palme şi bănuiam că şi în lipsa ei acel copilaş nu era deosebit de simpatic. În ciuda gândurilor mele urâte, îmi zâmbi. Şi, cu ocazia asta, suzeta îi căzu din gură. Mă aplecai, luai suzeta şi i-o întinsei maică-sii, care o aruncă pe loc în geantă, scoţând alta nouă.

— Mereu se întâmplă aşa, spuse ea. Konstantin, cuceritor mic ce eşti. Iar ai fermecat o fată cu zâmbetul tău. Apoi mi se adresă condescendent. Deşi, în mod normal are o preferinţă pentru blonde.

„O, Doamne!”

Spre deosebire de sora mea, ai cărei ochi începeau să strălucească la vederea oricărui bebeluş sau copilaş, după care se pornea să gângure tot felul de prostii, nici înaintea fazei mele mizantropice cu laitmotivul „toţi sunt idioţi” nu consideram copiii o adevărată minune. Nu-mi plăcea în mod deosebit nici măcar Eliane, fetiţa fratelui meu. Ceea ce probabil constituia motivul pentru care o şi vedeam atât de rar (Slavă Domnului!). Şi poate că din această cauză, când mergeam la ea, avea întotdeauna ceva de bombănit („Nu pap biscuite, că s-a rupt!”), se scobea în nas şi îşi mânca mucii („Mama, Carolin se uită urât la mine”) şi, cu un dispreţ maxim, arunca într-un colţ orice carte cu poze pe care i-o aduceam. („Nu voiam cartea cu broasca ţestoasă, o voiam pe cea cu prinţesa.” „Nu voiam nicio carte cu prinţese, o voiam pe aceea cu fetiţa cu puteri magice.” „Nu voiam cartea cu fetiţa, ci pe cea cu broasca ţestoasă.”) Nu ştiam nici eu de ce mergeam mereu la ei, aducând cu obstinaţie o nouă carte cu poze. Voiam să aud probabil ce motiv ar mai fi avut să se plângă. Sau poate că doream să intru în analele familiei ca măturşa cea tâmpită, care oferă numai cărţi drept cadou. Mama Elianei – cumnata mea, Susanne, numită şi Madam Ferăstrău – punea apoi paie pe foc luându-mă la rost: „De ce n-ai adus perna cu broscoiul fermecat, cea cu buzunar secret, aşa cum te sfătuisem? Eliane şi cu tine aţi fi fost scutite de o asemenea dezamăgire.” Nu mai e nevoie să spun că o consideram pe Susanne la fel de îngrozitoare, însă măcar nu eram singura. Nimeni din familie nu o plăcea în mod deosebit pe Susanne – bineînţeles, în afară de fratele meu, care se însurase cu ea. „Nu înţeleg de ce a făcut-o”, spunea mereu Karl.

Mămica din farmacie era un suflet înrudit cu Susanne, sora ei geamănă spirituală.

— Marlon, nu cred că domnului farmacist i se pare frumos să-i răvăşeşti aceste punguţe cu bomboane de gumă de mestecat, nesănătoase şi exagerat de scumpe, zise ea cu voce blândă.

„Răvăşitul” era o interpretare extrem de binevoitoare a „azvârlitului pe podea”. Farmacistul era ocupat cu o clientă şi n-avea absolut nicio idee de isprava lui Marlon, care arăta de vreo cinci ani şi în acea clipă călca în picioare o punguţă.

— A’ta nu pocne’te! spuse el dezamăgit.

„Poftim?”

— Trebuie să sari direct pe ea ca să pocnească, explică mama copilului şi se întoarse către sora mai mare a lui Marlon. Flavia, ajută-l pe Marlon să pună ursuleţii de gumă la loc pe raft! Altfel, va trebui să-

i plătim pe toţi.

— Dar eu n-am aruncat nimic pe jos, ripostă Flavia.

— Te rog să nu începi iar, domnişoară! Să văd chiar acum toate pungile ridicate.

Femeia se echilibră mutându-şi bebeluşul de pe un şold pe celălalt, iar privirea de gheaţă pe care i-o aruncă fiicei mă atinse razant şi pe mine. Îmi venea să mă aplec şi să încep la rându-mi să culeg punguţele de pe jos. Noroc că mă abţinui.

Farmacistul îşi luase rămas-bun de la clientă şi îşi aruncă privirea dincolo de tejghea. Era un tip cam la treizeci de ani, cu alură de puştan, şaten cu părul tuns scurt şi cu nasul pistruiat.

— Oh, ce s-a întâmplat?

— Să nu pretindeţi că aşa ceva se petrece pentru prima dată! se răsti mămica la el. E clar că aceste dulciuri aşa-zis sănătoase au fost plasate dinadins la îndemâna copiilor, pentru a-i constrânge pe părinţi să cumpere astfel de porcării.

Farmacistul arăta stupefiat. Privirea îi poposi apoi asupra mea şi, ca prin farmec, în colţul gurii îi apăru un zâmbet.

— A, bună!

În comparaţie cu bebeluşul cu căciula, găseam că *tipul* ăsta era cu adevărat drăguţ.

— Noi eram la rând! Femeia îmi aruncă o privire ofuscată. De ce vă uitaţi aşa la mine?

„Mi-a murit bărbatul, vacă proastă. Am voie să mă uit cum vreau.”

Flavia aşeză pe tejghea punguţele crăpate.

— Pe astea le-a călcat Marlon.

— Io călcat nimic! A’ta era desa tricată!

— Bineînţeles că o s-o plătesc, se răţoi femeia la farmacist. Exact ce plănuiserăţi, nu-i aşa?

Farmacistul părea din nou stupefiat, însă nu o contrazise, ci întrebă politicos:

— Mai doriţi şi altceva?

Nu mă putui abţine să mă hlizesc.

— Păduchi, se stropşi femeia. De care nu scăpăm fiindcă anumite persoane nu respectă igiena şi răspândesc cu sârg paraziţi în jurul lor, aşa că, pentru siguranţă, vreau să ţin în casă, la îndemână, un antidot.

Îmi aruncă din nou o privire fioroasă, ca şi cum aparţineam acelei categorii de persoane despre care vorbise. Mă scărpinai demonstrativ în cap.

În timp ce farmacistul îi prezenta femeii o soluţie contra paraziţilor şi un pieptene de păduchi, Marlon se apropia ameninţător de raftul cu cosmeticale. Cu totul captivată, îmi ţinui respiraţia, însă Marlon se mulţumi să ochească ambalajul unei creme şi, împungându-l cu arătătorul, să strige: „Pac, eşti mort.” Fiindcă Flavia obişnuia să-şi

roadă unghiile, i se cumpără un gel amărui care urma să-i fie aplicat pe unghii, însă mămica ei insistă să i se explice în prealabil, cu precizie, totul despre ingredientele conţinute. Când cei patru părăsiră în sfârşit incinta, farmacistul părea extrem de uşurat. Şi-l înţelegeam foarte bine.

Îmi oferi din nou un zâmbet radios.

— Frumos din partea ta că ai trecut pe aici.

— Ăă, mersi.

Eram obişnuită ca lumea să mă considere mai tânără decât eram în realitate. Probabil din cauza constituţiei mele minione şi a faptului că nu mă fardam decât atunci când era absolut necesar. Iar în acea zi, cu siguranţă nu era cazul. Şi bineînţeles că nici părul meu strâns în coadă, nici agrafa de păr cu gărgăriţe, pe care nepoţica mea de cinci ani o uitase în ultima ei vizită la Mimi, nu pledau în favoarea unei înfăţişări mature. Îi înmânai reţeta.

— Le aveţi pe stoc?

Bărbatul luă hârtia, însă nu-şi aruncă privirea pe ea.

— Mă gândeam să te întreb cum te simţi, dar mi-am zis apoi că s-ar putea să ţi se pară penibil. Arăţi bine, doar puţin cam palidă.

— Poftim?

Oare încerca să flirteze cu mine? În cazul ăsta, metoda lui de a flirta era cel puţin bizară.

— Aşa, ca să-ţi spun sincer, şi pentru mine a fost puţin penibil, continuă el. Ar fi trebuit să fiu mai binevoitor cu tine. Numai că mereu mă scoate din sărite subiectul ăsta – tinerii şi alcoolul.

Murmurai încurcată:

— Da, pe cine nu… şi brusc mă oprii.

O, nu! Farmacistul era tipul care mă adunase de pe trotuar deunăzi, după experimentul meu cu vinul. Nu-i reţinusem bine figura, pe când el, din păcate, şi-o amintise pe a mea. Mă luptai câteva secunde cu mine însămi, gândindu-mă dacă era cazul să exclam: „Ah, înţeleg! M-aţi confundat cu sora mea geamănă!” Optai însă pentru cealaltă variantă.

— Aţi fost foarte amabil că m-aţi ajutat, îi răspunsei. Vă mulţumesc.

— Necazuri în dragoste? întrebă el pe un ton înţelegător.

— Se poate spune şi aşa.

— Niciun bărbat din lume nu merită să te îmbeţi din cauza lui!

Ah, clasica replică din seria platitudinilor menite să te consoleze. Eram curioasă să văd ce avea să urmeze.

Pe moment, studia reţeta.

— Le am pe amândouă. Dar sunt chestii destul de tari. Nu pot decât să mă minunez că ţi s-a prescris aşa ceva.

„Ca alternativă putem oferi valeriană şi un minunat ceai de roiniţă.”

— Psihoterapeuta spune că aşa îţi dispare dorinţa de a te arunca de

pe un pod, îi zisei. Şi mă gândesc că niciun bărbat nu merită să sari de pe pod din cauza lui, nu-i aşa?

Farmacistul păru cam încurcat, murmură ceva ininteligibil, dispăru în spatele tejghelei, scotocind într-un sertar mare, şi veni cu două cutiuţe. Între timp, în farmacie apăru un nou client.

Era un domn în vârstă.

— Îmi trebuie alifie, lătră el fără a saluta.

— Mă ocup imediat de dumneavoastră, spuse farmacistul.

Domnul în vârstă oftă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai aveţi şi alţi angajaţi?

— Îmi pare rău, colega mea m-a anunţat în dimineaţa aceasta că este bolnavă.

— Atunci vin mai târziu. Însă puneţi deoparte alifia pentru mine, că mă grăbesc.

— Despre ce alifie e vorba?

Pensionarul se îndrepta deja spre ieşire.

— Cea pe care o iau de obicei. Ambalaj alb cu scris albastru! Pentru numele lui Dumnezeu! S-a ales praful de serviciile prestate în Germania. De ce ne mai minunăm că economia scade vertiginos?

Părăsi farmacia bombănind.

— Un client fidel? întrebai.

— Nu, răspunse farmacistul. Avem o mulţime de genul ăsta. Ieri a venit unul care mi-a arătat un medicament sub formă de capsulă şi mi-a zis ca vrea acelaşi lucru, dar să fie de culoare roşie. A urlat la mine până n-a mai putut! Şi trecătorii de pe trotuarul celălalt puteau auzi că sunt cel mai incompetent felcer din oraş.

— Sună ca o adevărată slujbă de vis.

— O, da. Şi nu doar pensionarii îşi ies mereu din sărite, ci şi tinerii. Săptămâna trecută un tip s-a înfuriat la maxim că nu vindem prezervative în ambalaje de câte o sută de bucăţi. Mă întreb ce Doamne iartă-mă avea de gând cu ele?

— Poate că dorea să facă animale din baloane umflate. Sau poate că era proprietar de bordel.

— Nu. Cred mai degrabă că voia s-o impresioneze pe ATF. A doua zi iar a apărut şi a cerut ceva contra unei „erecţii alergice”.

Chicoti şi se uită la mine, aşteptându-se să mă amuz la rândul meu. Însă erau deja cinci săptămâni de când nu mai râdeam, cu excepţia momentului în care fusesem beată.

— Ce înseamnă ATF? întrebai.

Oftă în timp ce ambala medicamentele într-o punguţă de hârtie.

— Când avem necazuri în dragoste, nimic nu ni se mai pare amuzant, nu-i aşa? ATF este prescurtarea pentru „asistent tehnician de farmacie”. Familia ta vine din Polonia?

— Poftim?

— Atunci, în noaptea aceea, ai vorbit cu mine în poloneză.

— Adevărat?

— În orice caz, mi-ai zis că e poloneză. Ca să fiu sincer, pentru mine suna ca o bălmăjeală greu articulabilă.

Mi se făcu ruşine de modul în care stâlcisem limba poloneză, în beţia mea, şi simţeam nevoia să repar răul pricinuit.

— Limba poloneză este minunată, melodioasă şi poetică, spusei pe un ton sever. Şi nu, nu sunt de origine poloneză. Profesoara mea de mandolină e din Polonia. Mai doriţi să ştiţi şi altceva? Sau să spuneţi ceva jignitor despre mandoline?

Clătină din cap.

— De fapt, voiam doar să te încurajez puţin. Suferi din dragoste! Pfffff. Nu-i un motiv să urăşti pe toată lumea.

Observam cum se lupta cu el însuşi în timp ce-mi înmâna reţeta. Începu să-şi dreagă glasul, vrând să-mi mai spună ceva.

— „O fată aşa de drăguţă ca tine va găsi repede pe cineva mai bun”, îi propusei eu.

Ridică bărbia şi observai că roşise uşor.

— „Are balta peşte”, continuai nestingherită. Şi expresia clasică, desigur: „Eşti încă tânără. Fii mulţumită că eşti liberă.”

— Nu intenţionam să spun asta, spuse el clătinând din cap.

— A, nu?

Roşi şi mai puternic.

— Voiam doar să-ţi amintesc de prospectul din cutie. Aceste medicamente nu sunt compatibile cu alcoolul, din cauza efectelor secundare neplăcute.

— O să ţin cont de asta.

Data viitoare aveam de gând să mă duc la altă farmacie.

— La revedere.

— Ar fi bine, spuse farmacistul. Când ajunsei la uşă, adăugă încet: arţăgoasă impertinentă.

— Am auzit ce-ai spus, îi zisei în poloneză.

„Nu ştim ce înseamnă fericirea decât în momentul
în care pleacă valvârtej de lângă noi.”
Marcel Achard

Farmacistul avea dreptate. Fusesem cu adevărat impertinentă şi pusă pe gâlceavă. Şi cel mai rău lucru era că spusesem acele răutăţi cu toată intenţia. Înainte eram o fată tare simpatică. Cei din familie mă mai numeau şi „mica noastră rază de soare”, şi nu exista fotografie în care să nu apară zâmbetul meu drăgălaş. (Aveam chiar şi gropiţe în obraji. Oare dispar atunci când nu mai ai nevoie de ele? La fel ca găurile din urechi care se acoperă atunci când nu mai porţi cercei?)

Acestea se petreceau însă înainte de a fi dominată de acea mânie feroce împotriva tuturor celor care nu-şi pierduseră pe neaşteptate soţul.

Furia aceea nedreaptă era oricum mai bună decât indiferenţa surdă care mă stăpânise în zilele care urmaseră morţii lui Karl. Din senin, mi-a dispărut senzaţia de pierdere a noţiunii timpului, dar fără familie – fraţii, părinţii şi cumnatul meu, un adevărat înger –, pesemne că aş fi fost pierdută. Din când în când mâncam sau beam ceva din ce-mi aşeza Mimi în faţă, uneori dormeam câteva minute, iar restul timpului doar se scurgea implacabil. La Londra venise şi Ronnie pentru câteva zile, părinţii mei sosiseră din Hanovra, chiar şi fratele meu apăruse peste weekend, pentru a mă ajuta la împachetat. A fost nevoie să se oficieze o slujbă, urmată de parastas, să fie reziliat contractul de chirie, lucrurile din casă să fie livrate unei firme de transport. Fiindcă fără Karl nu mai aveam niciun motiv să rămân în Anglia, iar Mimi şi Ronnie mă rugaseră ca pentru început să locuiesc cu ei. (Şi părinţii mă invitaseră la ei, însă deoarece locuiau uşă în uşă cu fratele meu şi cu soţia acestuia, Madam Ferăstrău, am ales – cu toată indiferenţa ce mă copleşise – răul cel mai mic.)

Nu trebuia să fac absolut nimic, doar să ridic din când în când capul şi să spun „da” sau „nu”. Nimeni nu-mi cerea mai mult.

În Londra nu cunoşteam pe nimeni. Toate persoanele pe care le întâlnisem acolo pe parcursul celor opt săptămâni dinaintea morţii lui Karl erau cunoscuţi sau colegi de-ai lui, oameni de la Courtauld Institute of Arts, acolo unde preda, un prieten care lucra la Sotheby’s, expozanţi şi specialişti de la muzeu. Toţi au venit la ceremonia funerară pe care familia mea o organizase în numele meu şi ziua aceea s-a scurs cumva, în tot acel răstimp eu având senzaţia că sunt împachetată într-un înveliş dens de vată.

Abia seara, când Mimi mă ajuta să ies din veşmintele negre (în perioada aceea şi desfacerea unui nasture îmi părea un efort prea mare), mi-am dat seama că nimeni din familia lui Karl nu fusese de faţă şi, pentru o secundă, m-am gândit că ai mei uitaseră să le spună

de moartea lui Karl. Însă Mimi m-a asigurat că încă din ziua morţii (zi în care intrasem într-o stare de comă parţială şi nu mai păstram nicio amintire legată de acele ore) i-a sunat pe toţi şi că invitaţiile pentru ceremonia funerară fuseseră expediate către toate adresele din agenda lui Karl şi, în plus, fiecăruia dintre copiii lui. În afară de asta, purtase o îndelungă conversaţie cu Leo la telefon, rugându-l să vină la Londra pentru a participa la organizarea ceremoniei şi a se ocupa de formalităţi, dar el refuzase.

În afară de mine, tuturor le venea greu să creadă că nimeni din familia lui Karl nu considerase necesar să vină la slujba de pomenire, însă exact asta era realitatea. Cei din familia mea au fost extrem de afectaţi, îngroziţi, dezamăgiţi şi chiar furioşi, numai eu priveam apatică în gol, numărând trandafirii de pe modelul husei pernelor care decorau canapeaua. (Cincizeci şi trei de trandafiri pe o singură pernă, nouăsprezece întregi şi cincisprezece jumătăţi de trandafiri pe o parte, douăzeci şi unu întregi şi unsprezece jumătăţi pe cealaltă parte – cum era oare posibil? Fenomene inexplicabile, indiferent din ce perspectivă ai privi.) Nu eram prea surprinsă. În ultimii cinci ani Karl nu-şi văzuse prea des copiii, relaţia cu ei fiind dificilă şi tensionată – în mare măsură şi din cauza mea. Din ziua căsătoriei noastre, Leo a întrerupt aproape complet legătura cu tatăl lui. Explicase motivul într-o scrisoare pe care Karl a rupt-o în bucăţele mici şi a aruncat-o la coşul de gunoi. A durat mai mult de o oră să reconstitui scrisoarea din fâşiile minuscule, iar după ce am citit-o, am aruncat-o la loc în coş, ca să nu observe Karl că o citisem. Niciodată nu mi-a pomenit de scrisoare, şi nici eu nu i-am mărturisit că-i cunoşteam conţinutul. Ulterior, mi-am dorit să nu fi fost atât de curioasă, fiindcă, din păcate, vorbele lui Leo mi se întipăriseră adânc în memorie. „Dintre toate neplăcerile pricinuite mamei noastre până acum, acesta mi se pare afrontul de cel mai prost-gust şi cel mai insensibil… Aş vrea să-ţi poţi da seama ce imagine penibilă oferă un bărbat care se însoară cu fosta prietenă a fiului său şi apoi se aşteaptă ca familia să se bucure pentru el…”

N-am dormit aproape deloc în acea perioadă, iar când am primit prima scrisoare din partea avocatului unchiului Thomas eram deja atât de epuizată, încât uneori, când spuneam câte ceva şi-mi ascultam propria voce, mă gândeam că mai este o persoană de faţă care se sincronizează odată cu mine. Nu că aş fi vorbit mult. De cele mai multe ori nu pronunţam decât „da”, „nu” sau „mi-e indiferent”. Din când în când, un „mulţumesc” obosit. Tânjeam după somn, după câteva ore în care să pot uita de dispariţia lui Karl, câteva ore în care să pot uita absolut tot, şi în acelaşi timp îmi era îngrozitor de teamă să adorm.

Chiar şi atunci când ochii mi se închideau de oboseală rămâneam

trează şi mă gândeam în permanenţă la unul şi acelaşi lucru. „Karl e mort. Karl e mort. Karlemort. Emortemortemort.”

Am reuşit să adorm abia atunci când lucrurile au început să devină palpitante. Adică în momentul în care Mimi a deschis scrisoarea de la avocatul unchiului Thomas şi, de indignare, i s-a tăiat respiraţia.

Ne-a citit scrisoarea cu voce uluită, întreruptă mereu de strigătele tatălui meu, care, total atipic, făcea risipă de exclamaţii obscene şi demonstraţii de forţă.

„Ce *găozar* neruşinat şi impertinent!” a strigat el în timp ce mama începuse să-i caute agitată pastilele contra hipertensiunii.

M-am cufundat şi mai adânc printre pernele canapelei.

„… prin urmare, mandantul meu consideră că este necesar să vă aducă la cunoştinţă faptul că obiectele listate în anexa următoare reprezintă o moştenire de familie şi sunt piese pe care defunctul le-a păstrat doar pentru mandantul meu…”

Capul mi-a alunecat într-o parte, respiraţia mi s-a adâncit şi pleoapele mi-au căzut.

„În cazul în care aceste obiecte au fost înstrăinate, defunctul, respectiv soţia acestuia, nu sunt exoneraţi de obligaţia de a-l despăgubi pe mandantul meu prin contravaloarea obiectelor respective.”

„Porc ordinar!!” a strigat tatăl meu, pe umărul căruia îmi sprijinisem capul. „Nu vine la înmormântarea fratelui, dar dă repede fuga la avocat, vulpe lacomă ce e! Carolin? Dormi? Să-i verifice pulsul cineva!”

„Las-o să doarmă”, i-a spus mama. „Este atât de epuizată, iar chestia asta îi pune capac. Citeşte mai departe!”

„Separat de pretenţiile soţiei şi copiilor defunctului, mandantul meu este în măsură să pretindă următoarele obiecte din cadrul masei succesorale…” a fost ultimul lucru pe care l-am mai auzit timp de paisprezece ore.

Când m-am trezit, eram la fel de obosită şi de epuizată ca înainte. Şi tot atât de dezinteresată.

Dar Mimi şi tata au început să caute printre hârtiile lui Karl şi au descoperit că exista într-adevăr o moştenire care ar fi putut reprezenta obiectul unui litigiu.

O moştenire de existenţa căreia nu aveam habar. O moştenire care cu siguranţă m-ar fi şocat, dacă n-aş fi fost deja în stare de şoc după moartea lui Karl.

Spre deosebire de soră-mea, care, neluând în seamă avertismentul tatălui meu de a vorbi numai de bine despre morţi, continua să-l numească pe Karl un Zgârie-brânză sau Ebeneezer Scrooge, chiar şi după această dezvăluire încă îl consideram pe Karl un om principial şi generos. În pofida situaţiei zugrăvite de Mimi, cu lipsa paltonului de

iarnă, casa dărăpănată şi aşa mai departe, trăiserăm bine întotdeauna. Locuinţele noastre nu fuseseră niciodată uriaşe sau luxoase, dar se aflau întotdeauna în cea mai bună zonă din oraş, şi de aceea nici nu erau ieftine. Şi, în plus, Karl îşi dorise în primul rând oraşele Zürich şi Londra, în care traiul era oricum mai scump decât în altă parte. Numai mutatul costa o avere. (Încercaţi să vă mutaţi cu tot cu clavecin!) În Madrid avuseserăm chiar şi o menajeră, pe señora Seda, care câştiga binişor de pe urma noastră, fiindcă amândoi uram să facem curăţenie şi de fiecare dată ajungeam să spălăm farfuriile doar atunci când nu mai aveam niciuna curată. (Ulterior, señora Seda ne-a însoţit ca menajeră imaginară. „Cineva ar trebui să cureţe baia", spuneam, de exemplu, iar Karl îmi răspundea: „Mă gândeam că señora Seda ar fi rezolvat deja asta – că doar mai are şi de agăţat rufele la uscat.")

Karl avusese peste tot un post la Universitate, dar niciunul dintre acestea nu fusese plătit deosebit de bine. În plus, lucrase şi ca expert şi consultant pentru muzee, case de asigurări şi de licitaţii, fiindcă aveam nevoie de banii pe care îi câştiga acolo, deoarece lui Karl îi plăceau mâncarea bună (şi mie) şi vinul de calitate (nu şi mie), făcea cumpărături din magazinele de delicatese şi de cel puţin două ori pe săptămână mâncam în oraş. Deseori, mai mergeam şi la teatru sau la cinema şi amândoi cheltuiam sume exorbitante pe cărţi. Pentru haine şi produse cosmetice scumpe nu ar mai fi rămas nimic, dar din fericire acestea nu mă entuziasmau cu adevărat. Sau, ca să spunem altfel, pur şi simplu nu mi se păreau importante. Iar în ceea ce priveşte paltonul de iarnă la care Mimi făcea întotdeauna referire, purtam de mulţi ani un palton din tweed cu model alb-negru, la care ţineam mult chiar şi după atâţia ani, când era destul de uzat. În mod sigur faptul că nu-mi cumpărasem altul nou n-avea nicio legătură cu zgârcenia lui Karl. Pur şi simplu nu-mi doream niciun palton. Şi nu consideram necesar să arunc un lucru doar fiindcă era uşor învechit.

Părinţii îmi trimiteau lunar câteva sute de euro, numiţi oficial „bani de studii", însă neoficial mi-i plăteau probabil fiindcă nu voiau să fiu „întreţinută" de Karl. El nu avusese nimic împotrivă, iar postum, Mimi îi reproşase chestia asta. Eu însămi mai câştigam ceva cu traducerile, însă această activitate nu era regulată, şi nici nu era răsplătită cu sume deosebit de mari.

Ai mei s-au revoltat când au început să vină primele scrisori de la avocat imediat după moartea lui Karl, fiind în primul rând indignaţi de faptul că nu fusesem înştiinţată de Karl în privinţa valorii reale a averii lui. Desigur că erau revoltaţi şi fiindcă familia lui Karl nu avusese ceva mai bun de făcut decât să se năpustească precum ulii asupra averii. Şi, nu în cele din urmă, îi deranja faptul că pe mine nu mă revolta toată tărăşenia, apoi Ronnie a aflat dintr-o carte despre

cele patru faze ale doliului şi au ajuns la concluzia că mă aflam încă în faza de şoc şi că, temporar, revolta nu se găsea în repertoriul meu emoţional.

Dar chestia asta nu era întru totul exactă. Fiindcă, în momentul în care găsiseră printre hârtii un soi de testament, o foaie datată şi semnată, pe care Karl scrisese cu stiloul „În caz de deces, toate posesiunile mele îi vor aparţine soţiei mele, Carolin", am fost cuprinsă de o puternică indignare. Eram supărată pe Karl fiindcă luase în calcul faptul că avea să moară înaintea mea. Şi mai ales fiindcă se gândise să moară şi să mă lase singură.

După descoperirea testamentului, cei din familia mea au revenit însă la alte sentimente şi, într-o anumită măsură, s-au împăcat din nou cu Karl. Tatăl meu s-a bucurat atât de mult încât a sărutat hârtia respectivă.

Fără să ştiu, mă măritasem cu un bărbat bogat. În timpul căsătoriei noastre se îmbogăţise şi mai mult, fiindcă mătuşa Jutta şi părinţii lui muriseră la scurtă vreme unul după altul şi îi lăsaseră moştenire nu doar – aşa cum crezusem – jumătate dintr-o vilă din Köln-Rodenkirchen, ci şi un imobil cu case de închiriat în Düsseldorf, sume considerabile de bani, acţiuni, precum şi obiecte de artă de mare valoare, printre care şi o *Natură moartă cu peşti la mal,* de care unchiul Thomas, cu mutra lui de luat la palme, era obsedat în mod special, fiindcă în fiecare scrisoare pomenea de mai multe ori despre acest tablou.

Mimi a încercat cu sârg să-mi trezească interesul pentru moştenire, deşi Ronnie o asigurase că eram încă departe de a manifesta un astfel de interes. Uneori mă bombarda cu cifre, în speranţa că le voi aduna automat sau, în trecere, făcea referire la nişte acţiuni. Alteori îmi arăta pe internet imagini cu obiecte de artă şi-mi dădea explicaţii în legătură cu preţurile de achiziţie afişate, însă vechiturile nu mă interesau. Nu aveam idee nici dacă acele lucruri de valoare pe care le voia unchiul Thomas erau cu adevărat în posesia lui Karl; încă nu văzusem niciunul dintre ele şi unele păreau inventate chiar de unchiul Thomas.

Iar în majoritatea timpului manifestam o totală indiferenţă faţă de absolut orice.

Karl murise.

„Să fii întotdeauna o versiune de primă mână a
propriei persoane, nu una de mâna a doua a altcuiva.”
Judy Garland

Profund, foarte profund.
Dar ca să devii o versiune de primă mână
a propriei persoane, trebuie să ştii în primul rând
cine eşti cu adevărat.

„Fii tu însăţi” a fost motoul copilăriei mele. Mama mi-l repeta de fiecare dată când mă plângeam că nu am prieteni. „Fii tu însăţi şi toţi te vor iubi aşa cum eşti.”

Mda, ce să spun? Chestia asta nu e adevărată. Desigur că trebuie să fii aşa cum ţi-e firea, nu să te prefaci, dar este complet greşit să te aştepţi ca toţi să te iubească. Doar atunci când eşti extrem de norocos găseşti – în afara propriei familii – un om care să te iubească exact aşa cum eşti.

Mare ghinion când, dintre toţi, chiar acest om moare.

Îmi cumpărasem două caiete dictando. Stăteam la masă, acasă la Mimi, uitându-mă ţintă la prima pagină. Doamna Karthaus-Kürten îmi spusese că lucrurile pe care urma să le scriu erau doar pentru mine însămi, însă chestia asta nu avea sens, fiindcă în mintea mea păstram o bună ordine. Dacă aşterneam „lucrurile” pe hârtie, o făceam doar pentru a-i înlesni doamnei Karthaus-Kürten ocazia de a mă cunoaşte mai bine şi de a găsi astfel o cale mai bună pentru terapie.

Pentru a-i uşura înţelegerea, m-am hotărât să încep cu un scurt episod. Şi anume cu ziua în care Leo m-a prezentat mamei lui. („Vă amintiţi, doamnă Karthaus-Kürten? Leo era primul meu prieten, fiul celui cu care m-am măritat ulterior… a, da, aţi subliniat deja de trei ori această informaţie.”)

Mama şi surorile lui Leo locuiau în Oer-Erkenschwick, la o oră de mers cu maşina de Köln, într-o casă drăguţă cu o grădină mare, iar în imediata vecinătate trăiau bunicii lui Leo din partea mamei. Totul amplasat într-un tablou idilic. În partea opusă se întindea o livadă impunătoare de meri, aflată de asemenea în proprietatea familiei, iar Leo spunea că dorinţa bunicilor ar fi ca el şi cele două surori ale lui să-şi construiască acolo, cândva, câte o casă, toate trei alăturate.

„În Oer-Erkenschwick”, am spus, fiindcă numele îmi părea atât de frumos încât îmi venea să-l pronunţ în permanenţă.

Oer-Erkenschwick. Chiar că numele ăsta trebuia savurat.

„Există locuri şi mai rele unde să trăieşti”, a zis Leo.

Mama lui Leo părea varianta lui feminină: înaltă, blondă, drăguţă, cu ochi albaştri, strălucitori, cărora se pare că nu le scăpa nimic.

„Aveţi o pată acolo” au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat

după „Bună ziua, încântată de cunoştinţă, Carola”.

„Carolin”, a corectat-o Leo.

Mi-am privit îngrozită tricoul şi într-adevăr exista o umbră de pată, să spunem o pată fantomă în locul în care în acea dimineaţă scosesem cu peria o picătură de pastă de dinţi. Nu mă gândisem că încă se mai putea vedea fără lupă.

Însă mama lui Leo o putea vedea.

„Baia se află în faţă, la stânga, dacă doriţi să vă împrospătaţi.”

Din tonul ei reieşea clar că găsea necesar să mă conformez de urgenţă.

În timp ce stăteam în baie uitându-mă în oglindă şi constatând că arăt ireproşabil de proaspătă, auzeam cum Leo discuta cu mama lui pe un ton scăzut. Adică Leo vorbea încet, iar mama lui îi răspundea destul de tare şi clar, şi nu mi-am putut reprima senzaţia că de fapt voia să aud ce spune.

„Desigur, dragul meu. Doar că mi se pare puţin… ştearsă. Destul de *comună*. Ca un şoricel. Eşti convins că vă potriviţi?” N-am putut distinge răspunsul lui Leo. „Spun asta doar fiindcă sunt de părere că meriţi ceva special, dragul meu”, a mai adăugat ea.

În spatele uşii de la baie înghiţeam de zor în sec. De fapt, m-aş fi bucurat să mă considere comună. *Fără nimic special.* Deoarece tocmai consumasem o cantitate considerabilă de energie pentru a *nu* fi eu însămi – dădusem la o parte sfatul lui Judy Garland şi al mamei. La cea de-a doua facultate, în Köln, oraş în care nu mă cunoştea nimeni, am vrut să fac în sfârşit lucrurile aşa cum trebuie. Atunci aveam exact aceeaşi vârstă ca şi studenţii din primul semestru şi nu dezvăluisem nimănui, cu atât mai puţin lui Leo, că tocmai obţinusem o licenţă în Geofizică şi Meteorologie, şi nici despre media la bacalaureat şi coeficientul meu de inteligenţă, limba coreeană ori cântatul la clavecin şi mandolină. Eram cu adevărat o versiune de primă mână a unei fete complet normale, drăguţe şi cumsecade.

„Povesteşte-mi ceva despre tine”, m-a îndemnat Leo la prima noastră întâlnire.

„Păi, nu e mult de povestit”, i-am răspuns. „Sunt o fată obişnuită.”

„O fată obişnuită cu o figură dulce şi deosebită”, a spus Leo în timp ce eu roşeam.

Pe de o parte din cauza stânjenelii, pe de altă parte datorită triumfului. (Şi, în plus, fiindcă oricum roşeam puţin în faţa oricărei persoane, iar pe Leo îl consideram cel mai încântător bărbat cu care mă intersectasem vreodată.)

Leo îmi plăcea. Adoram zâmbetul şi înfăţişarea lui, modul în care mă privea. Îmi plăcea când mă lua de mână, iar de fiecare dată când mă prezenta drept prietena lui mă treceau fiori de bucurie. În sfârşit, aveam pe cineva căruia îi aparţineam.

Ce aiurea chestia cu „să fii tu însăţi”… e o tâmpenie, mamă! Fii la fel ca ceilalţi şi o să ai prieteni.

Dintr-odată, m-am trezit cu o groază de prieteni! Cu cârlionţii lui aurii, dantura perfectă şi ochii albaştri strălucitori, Leo era nu doar cel mai arătos student la Drept (Doamne, arăta extraordinar de bine!), ci şi unul dintre cei mai îndrăgiţi. Când am ajuns să fim un cuplu, am căpătat deja dintr-o lovitură douăzeci de noi prieteni şi prietene, o adevărată clică alături de care dădeam petreceri, învăţam, mâncam sau mergeam la cinematograf, ori organizam seri cu jocuri şi întreceri. Brusc, mă aflam în mijlocul acţiunii, nu mai stăteam pe tuşă. Niciunul nu mă considera o ciudată, niciunul nu mă striga „Alberta Einstein”, şi nimeni nu făcea bancuri proaste despre mandoline.

Mă gândeam că ar fi pură fanfaronadă să pomenesc de coeficientul meu de inteligenţă, atâta timp cât nimeni nu mă întreba despre aşa ceva. Sau să mă fălesc cu limbile mele străine fără vreun motiv anume. Îmi spuneam în sinea mea că Leo şi prietenii lui – pardon, prietenilor *mei* – m-ar plăcea chiar dacă mi-ar cunoaşte latura ciudată şi anormală. Doar că încă nu avusesem ocazia de a le povesti despre partea asta.

La vizitele părinţilor – care se repetau cel puţin o dată pe lună, fiindcă aveau abonament pe căile ferate, iar între Hanovra şi Köln exista un Intercity rapid – mă asiguram ca Leo să nu se intersecteze cu ei. N-ar fi trecut nici zece minute şi mama sigur m-ar fi dat de gol.

„Ah, e destul de curios că vă numiţi Leo”, ar fi spus ea, probabil. „Pe când avea şase ani, Carolin a scris un roman care se numea *Jasmin cea bleagă şi Leo cel rău.* Nu-i aşa, dragă?”

Ca să fiu mai exactă, nu era chiar un roman, ci un pamflet cu propriile-mi ilustraţii, scris într-un caiet format A5, cu titlul *Leo cel bleg şi Jenny cea rea,* iar numele aparţineau celor doi copii din clasa mea care nu se purtaseră drăguţ cu mine. (Prefer să nu povestesc ce se întâmpla în povestirea respectivă cu blegul de Leo şi Jenny cea rea.)

Oricum, de la „roman” la cursurile de mandolină ar fi fost doar un mic pas, aşa că preferam să amân la nesfârşit întâlnirea dintre Leo şi familia mea.

Cu toate cursurile de mandolină, cu Leo şi Jenny, am avut o copilărie fericită. Părinţii noştri au fost mereu alături de copii, fraţii mei se luau permanent la harţă, însă faţă de mine manifestau dragoste şi atenţie. Ceea ce se datora probabil faptului că erau mult mai mari şi nu erau nevoiţi să se bată cu mine pentru piesele de Lego şi altele asemănătoare. Mimi era cu unsprezece ani mai mare, fratele meu Manuel, cu nouă. Părinţii noştri se iubeau, nu existau probleme financiare şi aveam o casă cu o grădină la fel de frumoasă ca aceea a mamei lui Leo, din Oer-Erkenschwick. (Scuze, e vorba de clasicul caz al nevoii de comparaţie.) În copilărie am avut câini şi pisici, multe

vacanţe minunate şi bunici scoşi direct din cărţile cu poze. Fraţii mei şi cu mine nu am fost fiinţe dificile, am avut rezultate bune la şcoală, nu am avut probleme cu sănătatea, n-am fost nici dependenţi de droguri, nici anorexici. Fratele meu a trecut printr-o scurtă perioadă de răzvrătire, numită de tatăl meu „anii rebeli", dar cele mai teribiliste gesturi din etapa rebeliunii au fost să mănânce cu coatele sprijinite de masă, să spună „Nu te agita, bătrâne" şi să ajungă acasă mai târziu decât se convenise.

Fericirea copilăriei mele a fost umbrită doar de faptul că aveam foarte puţini prieteni. Am fost dată la şcoală de la cinci ani, eram cu un cap mai mică decât ceilalţi copii şi nici n-aveam încă dinţi lipsă. Spre deosebire de ceilalţi copii, ştiam deja să citesc şi să scriu, şi nu înţelegeam de ce li se părea atât de dificil să scazi 8 din 10. Majoritatea copiilor mă considerau ciudată, fascinantă şi, în acelaşi timp, respingătoare. În afară de asta, locuiam într-o suburbie mai degrabă rurală, în care fiecare cunoştea pe fiecare. Oriunde ajungeam, reputaţia mea de ciudată mă preceda. Am sărit peste al doilea şi al şaselea an de şcoală, fapt care nu mi-a înlesnit ocazia de mă împrieteni cu cineva. Unii chiar voiau să-mi fie prieteni, dar cu scopul de a-şi copia temele de la mine. Mă durea să constat faptul că eram destul de singură, aşa că în unele etape ale vieţii mama a ajuns să-mi repete aproape ca pe o litanie vorba ei de consolare („Fii tu însăţi…"), dar într-un final mi-am intrat foarte firesc în rolul de neadaptată. Era o chestiune de onoare, ca să-i spun aşa, să-mi menţin renumele, să câştig concursurile de ortografie şi de matematică, să iau premii la „Tineretul cântă" şi să fiu prima la bacalaureat – mai precis, cea mai bună de pe întreg cuprinsul landului Hanovra, însă doar a doua din întreaga Saxonie Inferioară. Un alt ciudat – un tip de şaptesprezece ani, câştigătorul mai multor premii renumite în domeniul ştiinţelor naturii – a avut într-adevăr o medie mai bună decât a mea. Am chibzuit o vreme dacă să-i scriu, deoarece era posibil să fim suflete pereche, dar după ce i-am văzut fotografia în ziar am renunţat pe loc.

Spre deosebire de sora mea, care cu greu făcea faţă admiratorilor, până la şaisprezece ani nu mă sărutasem cu nimeni. Primul băiat care m-a sărutat a fost elevul pe care-l meditam, Oliver Henselmeier. Oliver era mai mare ca mine cu o jumătate de an, dar cu trei clase în urma mea. Mi-a fost clar de la bun început că relaţia era sortită pieirii, însă voiam doar să încerc. Oliver nu mi-a spus, dar pe căi ocolite am aflat că nu m-a părăsit din cauza inteligenţei mele, ci pentru că aveam sânii prea mici.

Am învăţat două lucruri din acea lecţie. Primul: băieţilor nu le pasă de coeficientul tău de inteligenţă, atât timp cât cupa de la sutien este cea corespunzătoare. Al doilea: un băiat căruia nu-i pasă cât de mare este coeficientul tău de inteligenţă, fiindcă al lui este cu mult mai mic,

nu este cu adevărat erotic. (Şi, desigur, în treacăt fie spus, nici numele Henselmeier nu era prea sexy.)

Cu Leo era însă altceva. În primul rând, sânii mei îi plăceau exact aşa cum erau. (Acum, ca să fiu sinceră, spunea că pentru el înfăţişarea nu contează, ci că îl atrag mai mult valorile interioare.) În al doilea rând, era mult mai inteligent decât Oliver. În al treilea rând, avea un nume de familie simpatic. Şi în alt patrulea rând, îmi spunea lucruri frumoase. După prima noastră noapte împreună – m-aş fi culcat cu el încă din prima zi, din principiu şi pentru că ar fi fost momentul cel mai prielnic pentru mine, însă s-au scurs patru săptămâni până când am făcut sex –, mi-a zis: „Îţi spun foarte serios, Carolin. După părerea mea, ne potrivim de minune."

Aşa gândeam şi eu. Deşi, desigur, nu aveam niciun fel de posibilităţi de comparaţie şi nici nu îmi era foarte clar dacă Leo făcea aluzie la compatibilitatea noastră fizică sau la cea spirituală. Sau la amândouă.

După cea de-a treia noapte Leo mi-a spus „Te iubesc", iar eu i-am răspuns „Şi eu te iubesc", exact ca la carte. Şi astfel m-am simţit cu adevărat bine. Şi cumva atât de *normală*.

Aşa, iar în acea clipă stăteam în baia din casa părinţilor lui, obligată să aud că nu corespundeam, neavând nimic deosebit. Dacă ne gândim bine, situaţia era de fapt amuzantă.

„Puteaţi folosi pieptenele fără grijă", m-a asigurat mama lui Leo când am revenit. „Este special pentru musafiri."

Nu puteam afirma că între noi două se născuse o simpatie la prima vedere.

Leo mi le-a prezentat pe cele două surori mai mici ale lui, Corinne şi Helen. Amândouă fetele, înalte, blonde şi drăguţe, m-au măsurat sceptice din cap până-n picioare şi, în timp ce Corinne a afişat un zâmbet forţat, Helen mi-a aruncat doar priviri întunecate întreaga după-amiază. Pe drumul de întoarcere, Leo mi-a explicat că Helen fusese foarte ataşată de fosta lui prietenă şi se supărase pe el când a rupt relaţia.

„Poate mă crede pe mine vinovată!" i-am spus. „Nici vorbă. Asta s-a întâmplat cu multe săptămâni înainte să ne cunoaştem. O să vezi că data viitoare va fi mult mai drăguţă cu tine."

M-a trecut un fior pe spate când mi-a spus asta. „Data viitoare." „Data viitoare în Oer-Erkenschwick." Îmi suna ca muzica din filme, de genul celei care însoţeşte scena duşului din *Psycho*. Sau ca acel *dumdidumdidum* care se aude întotdeauna înainte ca pe ecran să apară coada unui rechin alb.

Mama lui Leo pregătise o tartă cu cireşe iar la cafea a început să mă interogheze despre familia mea. În continuare, nu mă simţeam deloc confortabil ţintuită de privirea ei, însă m-am străduit să-i povestesc doar despre chestiunile care mă gândeam că i-ar fi plăcut. I-am spus

că tatăl meu a fost consilier ministerial, că fratele meu e doctor, iar sora economistă. Că sora mea se căsătorise cu o vară în urmă, tocmai căuta o casă în Köln şi că fratele meu şi soţia lui urmau să aibă un copil, iar această veste ne-a adus tuturor o mare bucurie. Nu minţisem la sfârşit, doar exagerasem puţin. Părinţii mei se bucurau într-adevăr foarte mult de primul nepoţel, Mimi şi cu mine nu eram atât de entuziasmate. Sperasem până la final că fratele meu o să-i dea încă o dată papucii lui Madam Ferăstrău, sau invers.

Apoi am minţit puţin şi am declarat că şi mama se pricepe să facă o tartă minunată de cireşe (adevărat), însă nu atât de gustoasă ca a mamei lui Leo (minciună). Probabil a fost o ipocrizie din partea mea să o rog să-mi divulge reţeta, dar am făcut-o cu bune intenţii.

„Este o reţetă secretă de familie", mi-a spus mama lui Leo afişând neobositul ei zâmbet. Doar membrii familiei au dreptul să o cunoască.

OK, făcusem o încercare. Iar în gând m-am decomutat automat de pe regimul „atitudine deschisă".

La rândul ei, mama lui Leo mi-a mărturisit că a vrut să devină profesoară de muzică şi/sau cântăreaţă de operă, dar renunţase la aceste planuri din cauza copiilor şi a fostului soţ.

„Întotdeauna am pus mare accent pe dezvoltarea muzicală a copiilor mei", a zis ea. „Toţi trei au moştenit talentul meu muzical şi cântă excelent la pian." „Nu exagera", a zis Leo încurcat. „Ne pricepem suficient cât să cântăm în casă." „Nu exagerez", a protestat maică-sa. „Carola s-ar bucura cu siguranţă dacă i-ai cânta ceva."

„Carolin", am corectat-o.

Mama lui Leo m-a întrebat dacă şi familia mea pune mare preţ pe educaţia muzicală. M-am gândit rapid ce ar fi mai bine să răspund. Dacă le-aş fi vorbit de clavecin şi mandolină, li s-ar fi părut probabil o chestie complet aiurită. Dar nici nu voiam să ne considere mărginiţi, aşa că i-am spus (adevărul) că în gimnaziu am urmat cu toţii cursuri de flaut.

Zâmbetul mamei lui Leo mi-a dat dreptate. Părea să nu dea prea mare importanţă flautului, după cum reieşea din mimica ei, însă a fost mulţumită de răspunsul meu.

„Desigur, nu toţi copiii se nasc mici Mozart", a spus ea privindu-şi odraslele cu mândrie şi iubire deplină.

Micii Mozart i-au zâmbit cu drăgălăşenie.

După ce ne-am isprăvit porţia de tartă, tăcuta Helen Mozart s-a aşezat la pian şi a cântat piesa lui Beethoven *Für Elise,* o piesă minunată de felul ei, dar cea mai măcelărită. Motivul constă probabil în faptul că majoritatea oamenilor care au învăţat să cânte la pian în copilărie se simt obligaţi să cânte *Für Elise* oriunde văd un pian. Oricum, întotdeauna interpretează doar începutul, preferând să elimine partea mai dificilă de la mijloc, presupunând că au ştiut-o

vreodată. Alternativ, *Ballade pour Adeline* a lui Richard Clayderman este preferata tuturor. Cei care n-au luat lecţii de pian cântă *Valsul puricelui.*

Helen a interpretat şi partea grea de la mijloc, însă a cântat-o prost. Şi totuşi, mama ei a aplaudat-o cu mare entuziasm.

„Şi acum tu, Leo!"

„Te rog, nu *Ballade pour Adeline",* mă rugam în tăcere. Leo însă m-a surprins atacând *Ţăranul vesel* de Schumann. Piesă pe care o cântasem şi eu la şapte ani.

Mama lui Leo mai avea puţin şi îşi ieşea din piele de mândrie.

„Extraordinar!" a exclamat ea. „Femeia care te va cuceri se poate considera cu adevărat norocoasă. Un jurist cu talent muzical! Şi care, pe deasupra, mai arată şi ca un star de cinema." „Mamă!" a zis Leo încurcat. „Dar ăsta e adevărul!" „Şi ştii să repari şi maşina de spălat", a plusat Corinne. *„Şi* să joci tenis excelent", a zis Helen. *„Şi* să găteşti", a mai spus mama lui. „Nu atât de bine ca tine, mamă", i-a zis Leo şi a sărutat-o. „Mai bine nu", a spus mama lui. „O faci geloasă pe Carola."

Carola nu era geloasă, desigur, însă Carolin era uşor… iritată. Şi în familia noastră ţineam unul la altul şi ne mândream cu fiecare membru al familiei, dar eram mai reţinuţi cu complimentele. La noi în casă nu se auzeau niciodată afirmaţii de genul „Arăţi exact ca un star de cinema". Mai degrabă propoziţii ca „Pe zi ce trece semeni din ce în ce mai mult cu câinele nostru".

Nu cumva Leo era băieţelul mamei?

Pe drumul de întoarcere spre Köln, l-am întrebat de tatăl lui. Îşi părăsise familia şi casa din Oer-Erkenschwick când Leo avea paisprezece ani, iar el nu-l putea ierta. Tatăl lui, un renumit istoric de artă, nu prea stătea pe acasă nici înainte, era mereu plecat, inclusiv în străinătate, în timp ce de educaţia copiilor se ocupa exclusiv mama copiilor şi bunicii. Se pare că nu era un tip practic, nu ştia nici să schimbe un bec, nici să bată un cui în perete, toate reparaţiile din casă fiind făcute de Leo sau de bunicul lui. Tatăl lui, vanitos, iresponsabil şi egocentric, abia se interesa de copiii lui. În permanenţă se muta, pensiile alimentare nu veneau cu regularitate şi, dacă n-ar fi fost bunicii înstăriţi, familia n-ar fi avut suficienţi bani pentru orele de pian şi tenis. Îi părea rău că trebuia s-o spună, dar în orice tip de relaţie tatăl lui se comporta pur şi simplu ca un nemernic. Singurul lucru pozitiv în ceea ce-l privea pe tatăl său era faptul că datorită acestuia, Leo ştia cu precizie ce voia să devină, adică exact opusul lui.

Imediat, am simţit compasiune pentru Leo. Având în vedere situaţia, poate că era normal să fie ceva mai ataşat de mama şi de surorile lui. Din pură solidaritate în faţa tatălui mişel.

L-aş fi mângâiat cu plăcere pe mână, dar avea nevoie de ea la condus. Prin urmare, l-am mângâiat pe picior.

Leo mi-a zâmbit.

„Nu te îngrijora din cauza mamei. La început pare cam critică la adresa prietenelor mele. Însă are o inimă de aur.” (Chestia asta mi se părea imposibilă. Dacă inima mamei lui era confecţionată dintr-un metal, atunci era vorba cel mult de tinichea.) „O să-ţi descopere calităţile. Ştii, eşti o fată care cere o privire mai aprofundată. Nu eşti genul fotomodel, ca alte prietene de-ale mele, nici la fel de ambiţioasă, dar din acest motiv eşti doar pe jumătate capricioasă în comparaţie cu ele.”

„Aşa e”, am spus uşurată, deşi bineînţeles că nu-i cunoşteam fostele prietene. „Ai avut probabil multe prietene, nu?”

„Numărul este o chestie relativă”, a parat Leo zâmbind pieziş. „Depinde cât de mult iei în serios relaţia. Iar pe a noastră o consider foarte serioasă. Ne aşteaptă un viitor împreună.”

M-am uitat la el dintr-o parte şi m-am gândit că mi-era indiferent ce credea mama lui despre mine. Esenţial era că el mă iubea aşa cum eram. Sau – ăă – aşa cum aş fi vrut să fiu, sau, mai exact, aşa cum credea el că aş fi, deoarece în realitate eu eram aşa cum… – în fine! Important era faptul că mă iubea.

„Vrei să spui că esenţialul e că ai un prieten”, a spus sora mea când i-am mărturisit gândurile mele la telefon. „Indiferent cu ce preţ.”

„Nu! N-am vrut să spun asta.” „Îl iubeşti cu adevărat pe acest Leo? Sau iubeşti doar faptul că te iubeşte?” „Cum?” „Nu face pe proasta. Ştii exact la ce mă refer. „Da, îl iubesc pe Leo”, am declarat cu mare patos. „Şi el mă iubeşte.”

Şi cândva, la momentul potrivit, când îi voi fi spus că absolvisem şi Geofizica şi Meteorologia şi că la vârsta de şapte ani – ce întâmplare! – câştigasem cu *Ţăranul vesel* concursul „Tineretul cântă” la secţiunea „Instrumente cu claviatură”, cu siguranţă îmi va zâmbi şi îmi va spune: „Dar de ce nu mi-ai povestit niciodată despre asta? E grozav!”

Cu siguranţă.

Sora mea s-a mulţumit să ofteze.

„Pentru orice lucru există două momente,
cel potrivit şi cel ratat.”
Stan Nadolny

Momentul potrivit nu a apărut nici în următoarele două luni. În schimb, bunica lui Leo din partea tatălui împlinea şaptezeci de ani şi Leo a insistat să mă ia la petrecere pentru a mă prezenta cu acea ocazie şi acelei ramuri a familiei sale.

„Nu te îngrijora, tatăl meu n-o să fie acolo”, spuse el observându-mi ezitarea. Bănuiesc că se află în Madrid, cel puţin de acolo a sosit ultima lui carte poştală. Vor veni însă surorile mele şi unchiul Thomas, plus o serie de politicieni de vază din Köln, fiindcă bunicul a activat câteva decenii în politică şi a ocupat de două ori funcţia de primar-adjunct al oraşului. Mi-ar face mare plăcere să te prezint bunicilor mei. Şi străbătuşii Jutta. Este un personaj aparte.”

Nu mă atrăgea întâlnirea cu politicienii de vază ai Kölnului, cu străbătuşa Jutta şi unchiul Thomas, şi nu-mi doream nici reîntâlnirea cu surorile lui Leo. Însă rolul meu de fată normală şi drăguţă era să nu fiu complicată şi să-mi „facă plăcere” orice nouă cunoştinţă, aşa că i-am spus că aş vrea să merg.

Leo s-a bucurat şi mi-a spus că nu trebuie să-mi fac griji în privinţa alegerii ţinutei. Am regretat pe loc faptul că acceptasem. „În orice caz, nu în blugi”, a precizat Leo. „Şi poate îţi faci ceva la păr.” „Ce nu este în regulă cu părul meu?” am întrebat uşor panicată. „Nimic. Numai că strâns în coadă este mai potrivit pentru terenul de tenis decât pentru o petrecere de soiul ăsta. Bunică-mea este exagerat de scrupuloasă în privinţa asta. Păr, unghii şi pantofi – spre aşa ceva îşi îndreaptă atenţia.”

De data asta chiar că mi s-a făcut frică.

„Îţi împrumut eu ceva de îmbrăcat”, s-a oferit soră-mea. „Şi îţi fac şi unghiile. Să ştii că nu e musai să ţi le tai din rădăcină o dată la două săptămâni; există un obiect care se numeşte pilă şi se poate folosi zilnic.”

Între timp, Mimi şi Ronnie îşi cumpăraseră o casă în Köln şi, după o jumătate de an de abstinenţă, savuram acum din plin prezenţa cuiva din propria mea familie. Deşi cei doi erau extrem ocupaţi cu slujba, iar eu aveam nevoie de mai mult de jumătate de oră – schimbând două tramvaie – ca să ajung la ei, ne vedeam aproape zilnic.

Mimi şi Ronnie erau, desigur, foarte nerăbdători să-l cunoască pe Leo, însă l-am adus la masă doar după ce mi-au jurat solemn pe viaţa primului lor copil să nu spună nimic din ce ar fi putut ştirbi imaginea mea de „persoană obişnuită”. Mai mult, Ronnie se trezea uneori să mă întrebe din senin lucruri de genul: „Ce înseamnă mai exact ionosferă, Carolin?”

Am fost obligată să ascult câteva predici precum „Dacă nu ai încredere să-i povesteşti totul despre tine, atunci ceva este în neregulă” şi „Un bărbat care nu te iubeşte aşa cum eşti în realitate nu merită să-i… blablabla”, dar la final mi-au promis că nu mă vor „compromite”.

Au fost gazde ideale şi, ca de fiecare dată, mâncarea gătită de ei a fost excepţională. Ronnie era să dea chix o singură dată, când m-a atras spontan în discuţia lui despre renovare:

„Aşa, deci metrul pătrat de gresie costă 74,90 de euro, dar la o cantitate cumpărată de peste 50 de metri pătraţi, datorită bunelor mele relaţii, vom obţine o reducere de cincisprezece la sută. Plus încă doi la sută reducere la plata pe loc. Avem nevoie de 56 de metri pătraţi. Cât ne-ar costa, Carolinuţa?”

M-am uitat la el cu ochii mari şi am strâns din buze.

„Aă, stai să iau un calculator”, a spus Ronnie înroşindu-se. Mimi a rânjit uşor, iar Leo nu a observat că eram pe punctul de a striga „3.493,935”.

„E un tip drăguţ”, a spus Mimi mai târziu.

Nu părea foarte entuziasmată, dar „tip drăguţ” reprezenta oricum o diferenţă imensă faţă de „tolomac ca un dovleac”, adică exact cuvintele folosite la caracterizarea lui Oliver Henselmeier. Între timp nu mai apăruse altcineva căruia să fie nevoită să-i găsească o descriere.

„Da, foarte drăguţ”, a aprobat Ronnie. „Doar că pomeneşte puţin cam des despre mama şi surorile lui.”

„Uite cine vorbeşte”, l-a ironizat Mimi, care îşi ura soacra şi cumnatele, chestie care din păcate era reciprocă şi se adâncea pe măsură ce Ronnie şi Mimi se încăpăţânau să nu aducă pe lume un copil.

„Se poate interpreta şi ca dovadă de tărie de caracter”, a răspuns Ronnie rapid. „Demonstrează că este capabil să-şi asume responsabilităţi.”

Şi eu preferam interpretarea asta.

Leo fusese la rându-i plăcut impresionat de Mimi şi Ronnie. Chiar şi pisica i se păruse grozavă.

„Vezi, ai aşteptat atâta timp până să-mi faci cunoştinţă cu ai tăi, încât deja mă temeam că ar fi puţin cam… hm, ştii tu.”

„Cum?”

„Aăă, mai puţin *prezentabili.”*

„Mai puţin prezentabili decât cine?”

Decât familia lui? Decât mine?

„Nu mai contează. Sunt minunaţi, foarte simpatici, cultivaţi şi interesanţi”, a spus Leo. „Şi casa mi-a plăcut nespus de mult. Când o să-mi faci cunoştinţă şi cu părinţii tăi?”

„Cu prima ocazie”, am spus în timp ce îmi ţineam două degete încrucişate la spate.

Pentru cea de-a şaptezecea aniversare a bunicii lui Leo, Mimi mi-a împrumutat rochia ei neagră în stil etui, în care arăta întotdeauna ca Audrey Hepburn. Şi când o îmbrăcam eu, arătam ca sora mai mică a lui Audrey Hepburn. Mi-am pus pantofi cu tocuri înalte şi mai purtam un şirag dublu de perle pe care mi l-am desfăcut de la gât şi l-am îndesat în poşetuţa împrumutată de îndată ce am dispărut din raza vizuală. Ce-i prea mult strică.

În ceea ce priveşte coafura, nu mai puteam schimba nimic la repezeală, fiindcă în părul meu se ascundeau kilograme de ace negre de păr şi, în plus, totul era susţinut cu ajutorul unei jumătăţi de tub de spray fixativ. În mod sigur, nu era o coafură adecvată pentru un teren de tenis.

Leo a fost încântat când m-a văzut.

„Arăţi cu zece ani mai în vârstă”, a remarcat el. „Ca o adevărată doamnă.”

Eu eram îngrozită. Pe drumul spre Köln-Rodenkirchen mi-am mâncat rapid rujul de pe buze şi mi-am transformat linia dramatică de fard aplicată pe pleoape într-o umbră nedefinită. Şi tot mai aveam impresia că sunt un personaj deghizat în momentul în care am descins în faţa vilei bunicilor lui Leo. În stil Art Nouveau, cu bovindouri, turnuleţe, parchet cu intarsii, podele şlefuite în marmură şi tavan ornamentat cu stucaturi, fermecătoarea vilă se înălţa la numai două străzi distanţă de malul Rinului. În clipa în care am trecut pragul, am luat automat poziţia de drepţi. Deşi era mama tatălui său, bunica lui Leo părea versiunea mai în vârstă a mamei lui: blondă, înaltă, îngrijită şi având în jurul gurii acea linie care trădează o uşoară frustrare. M-am temut pe loc că-mi va descoperi o pată pe rochie şi că mă va trimite la baie să mă împrospătez.

A fost însă extrem de amabilă cu mine. M-a prezentat tuturor invitaţilor – politicieni de vază ai Kölnului? – drept „micuţa prietenă a lui Leo”, dar chestia asta nu m-a deranjat. Bunicul lui Leo era cu câţiva ani mai în vârstă decât ea şi arăta ca sergentul Dimpfelmoser din *Tâlharul Hoţ-Plot*[{8}], doar că nu purta cască şi uniformă. La vremea lui trebuie să fi fost cu siguranţă un primar-adjunct impunător şi mi s-a părut adorabil când mi-a sărutat mâna.

Surorile lui Leo purtau ţinute similare bleumarin, cu imprimeuri albe, şi degajau şarmul tipic din Oer-Erkenschwick.

„Frumoasă rochie”, a spus Corinne. „De la H&M?” „Poate de la D&G”, am murmurat, deşi nu eram foarte sigură. Nu mă pricepeam prea bine la mărcile creatorilor de modă. „Am impresia că lipseşte ceva”, a zis Corinne arătând spre decolteul meu.

Deja depăşea limita! Ce treabă avea să se lege de sânii mei prea

mici? Căutam o replică usturătoare – de exemplu, să-i spun, arătând spre capul ei „mai bine mai puţin aici decât creierul lipsă” –, când fata adăugă: „Un colier sau ceva asemănător.”

Vai, o judecasem pe nedrept.

„Am un colier de perle în poşetă”, am răspuns ruşinată, scoţând şiragul.

„Dar e minunat!”

Corinne mi-a pus colierul la gât şi, timp de trei secunde, aproape că m-a învăluit un sentiment de prietenie.

„Mult mai bine”, a spus Corinne contemplându-mă din nou. „Acum nu-ţi mai iese chiar aşa mult în evidenţă pieptul plat.”

Sentimentul de prietenie a dispărut pe vecie.

Helen a scos aparatul de fotografiat.

„Mama mi-a spus să-ţi fac neapărat o poză, îmi permiţi?”

„Desigur.”

Mai bine atunci decât mai târziu, când probabil avea să mi se rupă un toc sau acele aveau să-mi sară din păr. Helen mi-a făcut vreo douăzeci de poze, apoi le-a şters pe toate cele în care arătam bine. A păstrat doar una, în care aveam ochii pe jumătate închişi şi păream beată.

Leo şi-a făcut apariţia cu două pahare de şampanie, iar un bărbat în jurul vârstei de patruzeci de ani a alunecat încet spre noi, şi, după ce s-a holbat o vreme la genunchii mei, a rămas – având colţurile gurii trase uşor în jos – cu privirea suspendată undeva la nivelul pieptului meu, contemplându-mi colierul de perle.

„Unchiule Thomas, aceasta este prietena mea, Carolin.”

„Renumitul unchi Thomas, a precizat bărbatul.” Era un om slab, însă – în mod straniu – avea faţa buhăită, cu trăsături moi şi nedefinite. Acelaşi lucru se putea spune despre modul în care strângea mâna. „Oaia cea neagră a familiei Schütz.”

„Ah, şi eu credeam că tatăl lui Leo este oaia neagră”, mi-a scăpat.

„Fratele meu mai mare, profesorul? Da’ de unde! El este adoratul mamei şi al tatei. Tot ce spune şi face Karl e sfânt. În schimb, toate planurile şi ideile mele sunt eliminate şi catalogate drept excentrice. Ei, ăsta este destinul artiştilor. Lucrez în industria filmului”, a adăugat umezindu-şi buzele.

„Ca actor?”

Mă gândeam că s-ar fi potrivit în rolul unui personaj negativ.

„Dumnezeule, nu! Sunt producător. Asta-i zona în care se trag sforile, aici se învârt *big money*. Dar în primul rând trebuie să investeşti, se pare că oamenii nu pricep clar chestia asta. Ca să devină *reality,* orice vis costă bani. Nimeni nu înţelege cât de greu e să finanţezi o viziune măreaţă.” În momentul acela s-a uitat rapid în jur şi a continuat pe un ton scăzut: „Poate te gândeşti că măcar propriii

părinţi ar trebui să te susţină, dar nu! Şi în ziua de azi ţi se pun sub nas numai proiecte care eşuează. Da, da! Dumnezeu ştie că orice om mai face şi greşeli, nu? Nici chiar o persoană cum e bunul meu prieten Bernd – Bernd Eichinger{9}, îl cunoşti? Pelicula *Rossini? Poate că da, poate că nu? Parfumul?* – nu este scutit de eşecuri. Doar că el n-are ghinionul să fie cicălit încontinuu de ai lui. Numai bătrânii mei stau călare pe bani ca gâştele pe ouă şi nu mai contenesc cu reproşurile. Bătrânul meu tată nu vrea să-şi pună la bătaie nici măcar relaţiile. Deşi pentru proiectul de acum am primit – dar chestia asta e *top secret,* da? – chiar şi acceptul lui Til{10}. Îi place enorm de mult scenariul. Dar vă imaginaţi că i-ar interesa asta pe părinţii mei fie şi numai pentru a demara lucrurile?"

„Til Schweiger?" a strigat Corinne. „Supercool."

„Şşşşt! Ţi-am zis, e *top secret.* Dar puteţi veni la filmări", a spus unchiul Thomas. „Doar nu aveţi degeaba un unchi în industria filmului. Ah, uite, acolo în spate, s-a adunat consiliul local. Cred că n-o să le strice să discutăm un pic despre cultură. Mă scuzaţi. Mai târziu o să vă arăt noul meu Porsche. Dacă vreţi, dau o tură cu voi."

„Unchiul Thomas are o slăbiciune pentru maşinile de viteză", a explicat Leo oferindu-mi un pahar de şampanie.

„Şi pentru cocaină", m-am gândit eu. Sau pentru orice altă substanţă ilegală care te face să te comporţi nebuneşte, substanţă din care în acel moment simţeam şi eu nevoia să consum o doză.

Leo m-a condus prin încăpere, până la străbătuşa Jutta. Care avea vreo sută de ani şi nu prea părea să ştie cine e Leo.

„Cât e ceasul, băiete?" l-a întrebat ea. „Trebuie să mă gândesc cum ajung înapoi acasă. Micuţului meu Tommi nu-i place să stea singur."

„Tanti Jutta, e încă devreme. Petrecerea abia a început. Uite, ea este prietena mea, Carolin."

„N-o să merg în niciun caz cu taxiul", a zis tanti Jutta. „Unul dintre ăştia a lovit o femeie fără apărare, ca mine, şi i-a luat geanta. Cât ziceai că e ceasul, băiete? Bietului câine nu-i place să stea singur."

„Revenim mai târziu." Leo m-a dus iar la surorile sale. „Săraca tanti Jutta. Devine din ce în ce mai senilă. Şi mai lipsită de ruşine. Însă toţi se poată drăguţ cu ea fiindcă nu are copii şi va lăsa în urmă o ditamai averea."

Helen mi-a dat aparatul ei de fotografiat.

„Poţi să ne faci câteva poze mie, lui Corinne şi lui Leo? Aici, în faţa pianului e cel mai bine. Pentru mama mea."

Bineînţeles că puteam. Drăguţele progenituri cu talent muzical în faţa pianului negru strălucitor – mama lor ar fi fost entuziasmată. Pianul era acordat şi, după cum se părea, cântatul nu era interzis. Din păcate, aş adăuga. Mai întâi Helen a cântat *Für Elise,* apoi Corinne. Clămpănitul nu-i deranja pe bunici, nici pe invitaţi, doar pe mine mă

călca pe nervi.

„Ce ziceţi de… Bach?” am propus.

„Nu-l putem suferi pe Bach, este groaznic”, a protestat Helen în timp ce Leo, pentru variaţie, cânta *Ţăranul vesel*.

După el a cântat şi Corinne aceeaşi piesă. Iar apoi Helen.

Ochiul drept începea deja să-mi pulseze.

„Sau Chopin”, am sugerat.

Helen mi-a zis că Chopin i se părea prea afectat şi a căutat altceva în raftul de note muzicale de lângă pian.

„Uite! Ceva frumos. O cânt acum. Mozart, Sonata în mi bemol minor. Foarte, foarte dificilă, după cum mi-a spus profesoara mea de pian.”

„În mi bemol major”, am corectat-o eu automat, însă Helen începuse deja să masacreze sonata, în timp ce Leo îi făcea fotografii.

Ochiul îmi pulsa din ce în ce mai puternic. Ajunsă la capătul răbdării, am plecat în căutarea unei toalete. Primele două pe care le-am găsit erau ocupate şi cineva m-a trimis la etaj. Baia de acolo era superbă, însă avea dezavantajul că uşa nu se putea încuia. A trebuit să proptesc un scaun sub clanţă, fiindcă n-aş fi îndrăznit să-mi ridic rochia şi să-mi trag în jos slipul, de teamă că ar putea intra cineva să mă vadă. Apoi, înainte de a cuteza să ies afară, mi-am verificat cu meticulozitate rochia în faţa oglinzii. Nu eram obişnuită cu rochiile mulate. La întoarcere am mers cât se poate de agale. Sonata lui Mozart în mi bemol major se numără, întâmplător, printre piesele mele de pian preferate, şi era prea dureros să ascult cum era măcelărită de Helen. Dacă aş fi mers destul de încet, cu ceva noroc, până ajungeam acolo, ar fi atacat din nou *Für Elise*.

În acest răstimp sosiseră şi alţi invitaţi. Se adunaseră în grupuri răspândite în tot holul. La baza scării, doi bărbaţi erau prinşi într-o discuţie. Unul dintre ei era unchiul Thomas. Celălalt, cam de aceeaşi vârstă, era un tip destul de arătos, deşi ridurile îi brăzdau uşor obrazul, iar cămaşa era cam şifonată. Şi purta blugi! Parcă ţinuta asta nu era acceptată. Oare nu îi spusese nimeni că bunica lui Leo dispreţuieşte blugii? Dar poate că era un consilier local pe care unchiul Thomas Cocainã voia să-l stoarcă de bani pentru filmul lui aflat în stadiul de proiect şi, pesemne, unui consilier local i se permite să vină în blugi şi cu o cămaşă şifonată. În weekend, adică. Deoarece nu puteam trece pe acolo fără a mă strecura printre ei, am rămas pe scară, ascultându-i.

„Este vorba de costuri de producţie de numai patru milioane. Da, *numai,* nu ridica din sprâncene, asta înseamnă buget redus, chiar dacă ar merita încă 500.000 de euro, n-ai idee câţi bani înghit filmele.” Unchiul Thomas vorbea repede şi de fiecare când pronunţa cifre îşi umezea buzele în acelaşi ritm rapid, astfel încât părea un şarpe

nervos. „Eu însumi voi căpăta o cotă de 12,8% din câştigul de box-office, dacă totul merge conform planului. Dacă ai participa şi tu, să zicem cu 500.000 sau cu cât poţi, îţi dau 20% din cota mea şi îţi vei recupera rapid banii, plus un profit uriaş. La cele 60 de milioane anvizajate – şi nu e deloc o utopie, şi nici distribuţia, iar când o să vezi scenariul, o să-ţi dai seama că totul va merge strună, şi în plus, să ne gândim că *Iepurele fără urechi*{11} a obţinut lejer un câştig de 74 de milioane, şi chiar dacă nu reuşim să ajungem la suma asta, ci să zicem că vom câştiga 40 de milioane, ceea ce nu-i deloc exagerat, poţi să te bazezi pe asta, deci chiar şi în acest caz este mai mult decât super şi îţi vei înmulţi cei 500.000 de euro, iar chestia asta se poate numi o bună investiţie, nu-i aşa?”

„Dă-mi voie măcar să intru să salut sărbătorita, Tommi!” a spus celălalt bărbat. „Chiar dacă aş avea 500.000 de euro…”

Unchiul Thomas l-a întrerupt:

„Nu-mi veni cu «Nu am bani», asta nu are nicio importanţă pentru un vizionar adevărat. Şi-n plus, poţi să-i plasezi fără griji, e o investiţie sigură, iar dacă laşi să-ţi scape din mână un astfel de câştig doar din pură blazare, ar fi o… Pricepi ce-ţi spun, omule? Din 500.000 de euro îţi ies aproape două milioane. Ceilalţi investitori ai mei sunt entuziasmaţi. Îţi fac oferta asta ca să nu-mi aud vorbe că te-am ocolit.”

„1.536.000”, am spus fără să-mi dau seama. Fluxul vorbirii unchiului Thomas declanşase fluxul meu natural de calcul.

„Ce?”

Unchiul Thomas şi celălalt bărbat se uitau la mine de parcă aş fi picat din cer. O fracţiune de secundă am avut impresia că-l cunoşteam deja de o veşnicie. Probabil fiindcă semăna puţin cu Crocodile Dundee, nebronzat şi fără pălăria de cowboy, dar cu părul decolorat de soare. Iar ochii îi erau de un albastru spălăcit, precum blugii. Pielea din jurul ochilor i s-a strâns în riduri fine când a zâmbit.

„Cât ziceaţi că face?”

Am simţit că roşesc.

„1.536.000.”

„Da, chiar şi aşa!” a intervenit unchiul Thomas indignat. „Tot aia e. O grămadă de bani, un câştig uriaş.”

„În cazul în care e vorba de câştiguri de box-office de 60 de milioane”, am murmurat eu. „Dacă ne oprim la 40 de milioane, rezultă 1.024.000.”

„Nu-i deloc rău”, a zis bărbatul în blugi. „Eu m-am pierdut încă de la prima menţionare a cuvântului «procente». Aveţi cumva un calculator de buzunar în cap?”

Am aprobat dând din cap.

„Uau, cumva chestia asta îmi pare sexy”, a spus Crocodile Dundee.

Am roşit şi mai mult.

„Dar 40 de milioane reprezintă estimarea cea mai pesimistă, 60 de milioane sună mult mai realist, iar cel care cunoaşte scenariul ştie că ne putem baza pe mult mai mult”, a continuat unchiul Thomas în timp ce limba i se mişca în faţă şi-n spate. „Şi chiar dacă nu-i aşa, să investeşti 500.000 şi să câştigi un milion, ăăă, 120.000, înseamnă un profit de 200%. Nicio bancă din lume nu ţi-ar oferi aşa ceva.”

„Mai exact, profitul ar fi de 104,8%”, am rectificat eu.

Prea era exagerată rotunjirea lui.

Unchiul Thomas a scos limba.

„Ei, cu dublul era doar o aproximaţie.”

„Şi dacă în loc de 500.000 de euro aş investi ăăă, 274.000 de euro?” m-a întrebat Crocodile Dundee.

Nu-şi dezlipise deloc privirea de mine.

„Tot ar fi o sumă binevenită – mai bine decât nimic”, a spus unchiul Thomas. „Însă sunt sigur că ai putea face rost de mai mult.”

„Dacă pornim tot de la premisa că filmul va aduce un câştig de 40 de milioane, iar unchiul Thomas vă va ceda 20 din cota lui de 12,8, adică suma de 1.024.000, spusei, atunci în cazul unei investiţii de 274.000 de euro, profitul ar fi de…”

„Uau, chestia asta mi se pare cu adevărat sexy! Ce straniu.”

„…273,7226% . Rotunjit.”

„Fantastic”, a zis Crocodile Dundee râzând şi clătinând din cap.

„Adică te bagi?” a întrebat unchiul Thomas.

„În niciun caz, Thomas”, i-a tăiat-o Crocodile Dundee. „În primul rând, nu dispun deloc de o asemenea sumă. Şi în al doilea rând: s-a întâmplat vreodată ca unul dintre proiectele tale să câştige măcar un singur euro? Nu, mă frapează doar arta acestei tinere doamne de a face astfel de calcule în minte.”

În acel moment mi-a aruncat un zâmbet învăluitor. E enervant să recunosc, dar genunchii mi s-au înmuiat.

Pentru el aş fi făcut cu plăcere calcule la nesfârşit.

„Eşti un mare găozar, ştiai asta?” a spus unchiul Thomas.

„Eram sigur. Poţi măcar să încerci să discuţi cu tata? Este cea mai mică favoare pe care o aştept din partea fratelui meu mai mare.”

La auzul cuvântului „găozar” am tresărit. La fel şi la „fratele mai mare”. Ah, ce rahat!

„Trebuie să recunosc că de fiecare dată când mă întorc acasă, e minunat”, spuse Crocodile Dundee.

OK. Acum totul îmi părea… penibil.

Şi în acel moment l-a descoperit bunica lui Leo.

„Karl! Ah, Karl! Ce supriză! Theo, uite cine a venit!”

Crocodile Dundee, alias Karl, alias tatăl lui Leo, şi-a îmbrăţişat mama.

„Puteam să jur”, a spus unchiul Thomas. „Când iubitul de Karl îşi

face apariţia în faţa uşii o dată la o sută de ani, toţi fac pe ei de bucurie.”

Au venit şi Leo, surorile şi bunicul lui. Nu păreau că fac chiar toţi pe ei de bucurie. Ochii bunicului străluceau, însă copiii lui Karl rămăseseră destul de rigizi în clipa în care i-a îmbrăţişat.

„Credeam că eşti la Madrid”, a zis Leo.

„La prânz eram încă acolo”, i-a spus tatăl său. „Dar cum bunica ta împlineşte o singură dată şaptezeci de ani, nu voiam să pierd evenimentul.”

„Tu eşti cel mai frumos cadou”, a zis bunica lui Leo.

„Şi al meu”, a întărit bunicul lui Leo. „Deşi nu e ziua mea de naştere.”

„Exact cum mă aşteptam”, a făcut unchiul Thomas. „Dacă eu aş fi apărut aici în blugi şi cămaşă boţită, nici nu m-aţi fi lăsat să intru.”

„Vine probabil direct de la aeroport”, l-a scuzat bunicul lui Leo.

„Cât aţi mai crescut!” s-a adresat Karl copiilor lui. „Pe an ce trece semănaţi din ce în ce mai mult cu mama voastră.”

Pe feţele lor au apărut grimase, dar Karl a părut că nu le observă.

„Trebuie să mergem să ne aşezăm confortabil şi să-mi povestiţi ce noutăţi aveţi, da?”

„Helen s-a înscris la *Germany’s Next Topmodel*{12}, a anunţat Corinne.

„Leo are o prietenă nouă, mică şi drăgălaşă”, a adăugat bunica lui Leo arătând spre mine. Rămăsesem tot pe ultima treaptă, de parcă prinsesem rădăcini acolo. Karl s-a uitat la mine. De data asta mi-a zâmbit pieziş.

„Salut, mică şi drăgălaşă nouă prietenă a lui Leo.”

„Bună”, am şoptit eu.

„O cheamă Carolin Gauß”, a spus Leo. „Carolin, el este tatăl meu, Karl Schütz. Carolin îmi este colegă de facultate, cu un an în urma mea.”

Ne-am strâns mâinile.

„Sunteţi la Drept? Aş fi pariat pe Inginerie Aerospaţială sau ceva similar.”

„Ce absurd”, a comentat Leo.

„M-au invitat la casting”, a spus Helen dându-şi pletele lungi pe spate.

„Carolin a calculat că noul meu proiect va avea un profit de până la două sute şi ceva la sută”, a început unchiul Thomas. „Aşa că merită să investiţi, oameni buni. Istoria filmului german vă va fi recunoscătoare.”

Nimeni nu îi acorda atenţie. Şi nici lui Helen.

„În portbagajul maşinii pe care am închiriat-o se mai află un cadou”, a spus Karl. „Şi o cămaşă nouă, dacă vreţi. Tommi, vii să mă ajuţi? Am parcat în spatele unui Porsche cu număr de înmatriculare de

Düsseldorf.”

„E al meu”, a mârâit unchiul Thomas.

„Aşa m-am gândit şi eu”, a râs Karl.

Când a trecut pe lângă mine, m-a săgetat încă o dată cu o privire fugară. Destul cât să mă înroşesc din nou.

Leo m-a luat de braţ.

„Vino. Îţi trebuie încă un pahar de şampanie din cauza sperieturii.”

În realitate, Leo era cel care avea nevoie de şampanie. Mie îmi trebuia mai degrabă un duş rece.

„Cine ar fi crezut că o să apară azi? Eu în niciun caz”, a spus Leo.

„Trebuie să facem neapărat poze”, a spus Corinne. „Pentru mama.”

„O să înceapă iar să ţipe că el arată mai tânăr ca ea”, i-a atras atenţia Helen.

„Da, dar va ţipa şi dacă nu facem poze”, a zis Corinne.

„Oricum, îi voi cânta tatei ceva la pian”, a spus Helen. „Şi o să-i arăt cum merg pe podiumul de prezentare.”

„Uite că a revenit”, ne-a atras atenţia Corinne. „I-a adus bunicii un tablou. Era de aşteptat. Hai să mergem dincolo.”

„Mergeţi voi două acum, fără mine”, le-a îndemnat Leo. „Trebuie să mă ocup puţin de Carolin.”

Corinne şi Helen m-au privit cu răutate, însă ne-au lăsat singuri. Leo a băut destul de rapid două pahare de şampanie şi, pentru o vreme, a continuat să-şi critice tatăl, spunând cât de tipic e pentru el să apară întotdeauna atunci când nimeni nu se aşteaptă, şi să nu fie niciodată prezent atunci când e nevoie de el.

„În urmă cu trei ani, mama a fost nevoită să se interneze câteva zile în spital. Avea o problemă abdominală. Crezi că a venit să aibă grijă de fiicele lui? Bineînţeles că nu! Bunicii noştri au fost nevoiţi să se ocupe din nou de ele. Deşi Helen îl rugase plângând să se întoarcă acasă”. Leo a luat al treilea pahar de şampanie de pe o tavă şi m-a împins în colţul cu pianul. Ochiul stâng începuse iar să-mi pulseze. „Şi uită-te la el cum e îmbrăcat!” Leo a aruncat o privire întunecată de cealaltă parte a încăperii, acolo unde stăteau tatăl, surorile şi bunica lui, binedispuşi şi fotografiindu-se unii pe ceilalţi. „Nu contează dacă vine sau nu direct de la aeroport. Şi-n avion poţi să te urci cu costum şi cravată, nu-i aşa? Şi nici n-aş vrea să ştiu de câte săptămâni n-a mai trecut pe la frizer. De ce nu bei nimic?”

„Mă doare capul.”

Leo nu a reacţionat la răspunsul meu.

„Ştiu deja cu precizie ce mă va întreba. Întotdeauna mă întreabă acelaşi lucru. Ceea ce mă enervează la culme este că se poartă mereu ca şi cum totul ar fi în ordine. Şi la final spune că s-ar bucura dacă am veni să-l vizităm. Acolo unde locuieşte temporar. Ca şi cum am face vreodată asta.”

„Păi, de ce nu?”

Leo m-a privit supărat.

„Cum adică, de ce nu? N-ai priceput? Ne-a părăsit când Helen avea nouă ani! Ţi-am povestit deja totul. S-a comportat ca un nemernic. Mamei i s-ar frânge inima dacă am trece brusc în cealaltă tabără.”

„Dar în acest caz nu este vorba de două organizaţii secrete inamice. Poţi să te afli în bune relaţii atât cu mama, cât şi cu tata, chiar dacă ei sunt divorţaţi.”

„Ba tocmai că nu”, m-a contrazis Leo. „Dar tu nu înţelegi asta.”

Am tăcut amândoi o vreme. Leo sorbea din şampanie şi-i arunca fără încetare tatălui său priviri fioroase. Şi eu mă uitam din când în când în aceeaşi direcţie. Mă gândeam la zâmbetul lui, la genunchii cemi tremuraseră şi la cât de nebunesc îmi părea totul. Bărbatul era probabil foarte bătrân, mult mai vârstnic decât arăta. Cel puţin patruzeci şi cinci de ani. Şi era tatăl prietenului meu.

Şi totuşi.

Corinne şi Helen s-au întors la noi.

„Am făcut o groază de fotografii, uite”, a spus Corinne.

„N-a întrebat absolut deloc de mama”, a zis Helen.

„Dar Helen i-a strecurat vestea că mama joacă mereu cu domnul Schmitter la dublu mixt. Şi că domnul Schmitter ne aduce întotdeauna bomboane.”

Amândouă au chicotit. Helen s-a aşezat din nou la pian şi a cântat sonata lui Mozart în mi bemol major de mai înainte. Sau cel puţin a încercat.

Corinne a spus:

„Acum, când se întoarce, trebuie să-ţi fac o poză împreună cu el, Leo. Ne-a invitat să mergem la Madrid.”

„Era de aşteptat”, a comentat Leo.

Clămpănitul lui Helen mă enerva la culme.

„Acestea sunt treizecidoimi”, am izbucnit în cele din urmă, fără să vreau. „Se cântă de două ori mai repede decât notele anterioare.”

„Ştiu şi eu”, a spus Helen. „Dar, întâmplător, acesta este un adagio. Şi trebuie cântat încet.”

„Treizecidoimile sunt întotdeauna jumătate din şaisprezecimi”, i-am precizat. „Indiferent de tempo.”

„Şi acesta este un *ritardando* natural”, a zis Helen dându-şi provocator capul pe spate. „Dacă ştii ce înseamnă.”

„E absurd”, am spus. Oh. Tatăl lui Leo – Karl – se îndrepta spre noi. Bătăile inimii mi se accelerau neplăcut. „Dacă Mozart ar fi intenţionat ca treizecidoimile să fie cântate precum şaisprezecimile, atunci aşa le-ar fi şi notat.”

„A, da? Ai învăţat asta la cursurile de flaut?” a întrebat Helen impertinentă.

Corinne a chicotit. Leo nu se amesteca. Observa scena, asemenea tatăl său. Acesta fusese oprit în mijlocul încăperii de o pereche de vârstnici. Slavă Domnului. Alături de mine, Leo a răsuflat şi el uşurat, cu zgomot.

„Atunci mai bine arată-ne tu, dacă te pricepi", m-a provocat Helen.

S-a ridicat şi m-a îmboldit uşor.

„Ce?"

„Cântă-mi aşa cum este *corect",* m-a îndemnat Helen.

Corinne a chicotit din nou.

„Hel!" a avertizat-o Leo pe un ton ameninţător.

„Dar aşa e!" Helen şi-a strâns gura, îmbufnată. „În loc să critice, ar trebui să ne arate că ştie mai bine. Pot s-o întreb pe bunica dacă are vreun flaut pe undeva."

Karl se pusese din nou în mişcare.

„Atenţie, vine tata", a şuierat Corinne.

M-am aşezat la claviatură.

„O, nu!" a exclamat Helen. „Chiar are de gând s-o facă."

„Bună", a salutat Karl. „Avem un concert?"

„Da", a zis Corinne, cu vocea debordând de satisfacţie răutăcioasă. „Carolin îi va arăta lui Helen cum se cântă un allegro."

„Adagio", am corectat-o eu, lăsându-mi degetele nehotărâte să plutească deasupra claviaturii. „Şi de fapt voiam doar să-ţi arăt că aceste treizecidoimi… şi şaisprezecimi…"

„Nu te opri!" m-a îndemnat Helen. „Toţi suntem ochi şi urechi!"

Inima-mi bătea nebuneşte. Karl s-a sprijinit de pian şi mi-a zâmbit.

Nu, dacă aş fi început să cânt, aş fi distrus totul. Nu puteam face aşa ceva. Cel mai bine ar fi fost să cânt foarte bine *Valsul puricelui,* să zâmbesc şi să mă ridic.

Fixam note.

În spatele meu Corinne şi Helen chicoteau de parcă le gâdila cineva.

„Carolin", a spus Leo pe un ton nervos.

Avea dreptate. Trebuia să mă ridic.

Să mă ridic sau să cânt *Valsul puricelui.* Una din două.

Karl mă privea plin de speranţă. Şi pur şi simplu nu eram în stare să mă opun. Am început să cânt. La primele note, degetele îmi erau puţin amorţite, dar, după un timp, am intrat în joc şi, în mod ciudat, am început să mă relaxez. Pulsaţia ochiului a cedat, apoi a dispărut complet. Nu mai aveam nevoie nici de note, fiindcă pe măsură ce cântam îmi aminteam piesa din ce în ce mai clar. Iubeam foarte mult sonata şi nu conta dacă o cântam la pian sau clavecin. Fiecare digitaţie era perfect aşezată. Când am trecut la a doua frază muzicală, conversaţiile din jur au amuţit, iar câţiva oameni s-au adunat în jurul pianului, privindu-mă. Chicotitul din spatele meu încetase de mult.

Şi bunicii lui Leo veniseră mai aproape şi ascultau. Nu conta pentru

mine. Cântam mai departe, numai pentru Karl.

Când ridicam privirea de la claviatură zăream doar faţa lui serioasă şi, dintr-un anumit motiv iraţional, speram ca şi cântatul la pian să i se pară la fel de sexy precum calculele făcute în minte.

Am încheiat ultima frază şi audienţa a aplaudat, Karl a zâmbit din nou şi bunica lui Leo a spus:

„A fost minunat, Carolin. Leo nu ne-a dezvăluit nimic despre talentul tău extraordinar."

L-am auzit pe Leo inspirând adânc în spatele meu.

„Intenţionam să păstrez această veste pentru un moment special", a spus el cu răceală.

Mi-am muşcat buzele privindu-mi neîncrezătoare mâinile. De ce făcusem oare chestia asta? Eram convinsă că toate spiritele bune mă părăsiseră! Şi totul se întâmplase numai din cauza acelui bărbat străin. Acel bărbat străin şi *bătrân.* Tatăl lui Leo.

Şi care acum era iarăşi asaltat de Corinne, care probabil nu făcuse suficiente fotografii cu el. Iar Helen dispăruse.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre Leo, fără a fi în stare să-l privesc în ochi.

„A fost bine", a spus Leo încet. „Mai ales pentru cineva care în copilărie a urmat doar cursuri de flaut."

„N-am spus niciodată că am făcut doar cursuri de flaut."

„Ba da, ai zis", m-a contrazis Leo. „Şi astfel ai reuşit s-o faci de râs cu mai mare efect pe surioara mea. Mai ales în faţa tatălui meu." Am vrut să zic ceva în apărarea mea, însă Leo mi-a tăiat vorba. „Mă scuzi? Mă duc să o caut. Cu siguranţă s-a ascuns pe undeva şi plânge de mama focului."

Şi a luat-o din loc, lăsându-mă pur şi simplu fără glas.

„E simplu să iei viaţa în serios.
Şi e dificil să iei viaţa în glumă.”
Erich Kästner

Primul caiet destinat doamnei Karthaus-Kürten se umpluse deja pe jumătate în momentul în care am luat o mică pauză, fiindcă una dintre pisicile lui Mimi sărise pe masă, muşca pixul şi începuse să-şi frece capul mare de degetele mele.

Afară se întunecase deja. Venise momentul pastilelor pentru ţicniţi. Făceam abstracţie de prospectul din ambalaj – la orice medicament posibilele efecte secundare sunt atât de înspăimântătoare, încât mi se pare un miracol faptul că oamenii mai au încredere să le înghită. Uneori începi să te întrebi ce e mai rău: durerea de cap sau uscăciunea din gură şi greaţa apărute după înghiţirea medicamentului. În cazul meu, efectele secundare erau foarte ciudate: la administrarea pastilei, „în cazuri rare”, ar putea apărea stări de depresie şi schimbări bruşte de dispoziţie. Hahaha.

Tocmai înghiţeam pastilele cu o gură de apă de la robinet când îmi sună mobilul. Era din nou Mimi. Întreba pe unde pierdeam vremea. Mă aştepta de câteva ore şi îşi făcea griji. Azi vânduse iarăşi două perechi de pantofi marca Santini, mărimea 36. Dacă mai tărăgănam mult, nu-mi mai rămânea nicio pereche.

— Sunt deja pe drum, o anunţai.

La Pumps&Pomps, lumea tocmai bea capucino.

Ca în fiecare după-amiază, magazinul era plin de copii şi cărucioare cu bebeluşi, iar dacă rafturile n-ar fi fost ticsite cu pantofi, cineva s-ar fi gândit că aterizase într-un grup de joacă „Mama şi copilul”.

Mimi consilia o clientă, ţinând un bebeluş în braţe. În semn de salut îmi flutură o espadrilă neagră. Pe neaşteptate, Constanze, partenera lui Mimi, mă pupă pe obraz. Spre deosebire de mine, Mimi avea mereu o mulţime de prietene, care în mod bizar erau întotdeauna drăguţe cu mine doar pentru simplul motiv că eram sora cea mică şi iubită a lui Mimi. Chiar şi acum, când devenisem sora-văduvă, cea prost-dispusă şi nesuferită, ele nu-mi arătau decât afecţiune.

— Cu sau fără zahăr, Carolin? întrebă Constanze.

— Fără. Dar cu mai multă spumă, te rog. Şi o plăcintă cu mere ar merge la fix.

— Vine imediat.

Constanze mă privi strălucind de bucurie.

— Ă, glumeam, îi zisei. Ştiu foarte bine că aici e un magazin de încălţăminte, nu o cafenea.

Constanze nu ştia asta, se pare.

— Dar tocmai am copt două tăvi de plăcinte cu mere. Aşază-te în spate, pe canapea, îţi aduc imediat totul.

Trudi, cea de-a doua parteneră a lui Mimi, cu picioarele îndoite sub ea, ocupa o mare parte din canapea. Îşi alăpta bebeluşul.

— Bună, surioara cea tristă a lui Mimi, mă salută în timp ce mă aşezam lângă ea.

— Bună, partenera cea ciudată a lui Mimi, care ar trebui să vină la magazin doar marţea şi joia dimineaţa, răspunsei.

Trudi oftă.

— Nu e nicio diferenţă dacă stau acasă pe canapea sau aici. O, pot să mai iau o plăcintă cu mere, Constanze?

— Vine imediat, strigă Constanze.

Nelly, fiica ei, stătea pe un scaun în spatele casei de marcat şi citea *Homo faber,* probabil pentru şcoală. Avea aproximativ cincisprezece ani şi îşi cocoţase pe măsuţă picioarele în care purta încălţăminte diferită: în piciorul stâng avea un tenis de culoare roz, iar piciorul drept era încălţat cu un pantof negru cu cataramă argintie.

— Trudi a mâncat deja două bucăţi, zise ea pe un ton acru.

— Alăptez, spuse Trudi. Pot mânca oricât şi tot slăbesc.

— Încă n-ai slăbit niciun gram, pot spune că eşti grasă ca un cozonac dospit, zise Nelly.

— Ca o chişcă, o corectă Trudi. Se spune „grasă ca o chişcă".

— Indiferent cum se spune, cuvântul „grasă" tot apare, spuse Nelly.

— Nu fi aşa de impertinentă cu Trudi! Constanze îi dădu lui Nelly un ghiont în timp ce trecea pe lângă ea. Şi dă-ţi jos labele de pe masă! Ai luat-o razna!

— Nicidecum! Fac reclamă pantofilor voştri, spuse Nelly, fără a-şi muta picioarele din loc. Se numeşte *product placement.*

Într-un colţ, băieţelul lui Constanze – îi uitasem numele – sorta crema de pantofi după culoare şi murmura ceva. Părea să fie complet absorbit de acea „activitate".

Mimi împachetă două perechi de pantofi în cutii de carton pentru clienta ei şi le puse într-o pungă mare de hârtie lăcuită roşie, cu sigla Pumps&Pomps. Clienta fu atât de fericită de achiziţia pantofilor, încât era cât pe ce să uite să-şi recupereze copilul. Probabil că Mimi n-ar fi avut nimic împotrivă.

Următoarea clientă nu era însoţită de niciun copil, dar şi ea îşi cumpără în timp record două perechi de pantofi. Mă uitam la ea cu surprindere. Abia îmi luam o pereche pe an şi niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să-mi cumpăr două perechi în aceeaşi zi şi din acelaşi magazin. Nici măcar atunci când mi s-ar fi oferit pe gratis prăjitură cu mere şi capucino. Cei care intrau aici trebuie să fi fost dependenţi de cumpărături. Sau hipnotizaţi. Probabil că nimeni nu era capabil să părăsească magazinul fără să cumpere cel puţin o fundă de păr. (Erau unele care se asortau la fix cu pantofii şi poşetele. Ce idee perversă!)

O altă doamnă abia păşise în magazin şi arătă spre pantoful negru

pe care Nelly îl purta în piciorul drept, întrebând:

— Aveţi şi mărimea 39?

După ce femeia ieşi pe uşă – cu pantofii negri în pungă –, Nelly îi aruncă mamei sale un zâmbet triumfător, îşi dădu jos picioarele lungi de pe măsuţă şi îşi schimbă încălţămintea cu o săndăluţă de seară argintie şi o cizmă de cauciuc de un verde-crud, cu imprimeu de căpşuni. Apoi îşi întinse picioarele la loc pe măsuţă şi se adânci iar în *Homo faber*.

— Pe ea o cunosc, zise Trudi când următoarea clientă intră pe uşă. A fost la unul dintre cursurile mele de terapie a respiraţiei. Ia, ţine-l. Îmi întinse bebeluşul ei. Vezi că o să vomite puţin păpica.

Luată puţin prin surprindere, rămăsei cu copilul în braţe. „A vomita puţin" era doar o altă expresie pentru „a-ţi murdări complet bluza", ceea ce ştiam deja de pe vremea când nepoata mea Eliane era sugar. Bebeluşul lui Trudi mă surprinse însă plăcut: îşi lăsă căpşorul pe umărul meu şi adormi. Cântărea destul de mult pentru o chestie atât de plăpândă. Nu îndrăzneam să mă mişc, de teamă că ar putea să se trezească şi să verse pe mine. Nu dură însă mult, că veni Mimi şi mi-l luă din braţe.

— Nu-i aşa că este cea mai dulce creatură de pe pământ? şopti ea emoţionată. Mânuţele astea şi căpşorul delicat. Este minunată.

— Acelaşi lucru l-ai zis şi despre bebeluşul plângăcios al lui Anne, spuse Nelly fără a-şi ridica privirea din carte.

— Zice acelaşi lucru despre orice copil, completai.

— Toţi sunt la fel de scumpi, spuse Mimi. Adevărate minuni. Oh, uitaţi-vă cum cască Francesca!

La vederea surorii mele cu un copil străin în braţe şi cu dorul imens din priviri, mi s-a confirmat părerea proastă pe care o aveam despre viaţă în general şi în special despre împărţirea norocului şi a ghinionului. Pur şi simplu nu era drept. Mimi nu-şi dorea nimic altceva decât un copil, dar de la avortul avut cu o jumătate de an în urmă nu a mai rămas însărcinată. Toţi ceilalţi aduceau copii pe lume, chiar şi cei care nu-i voiau. Sau cei care îi transformau în progenituri răsfăţate, cum era cazul lui Madam Ferăstrău şi al fratelui meu cu Eliane a lor. Dar, pe nedrept, Ronnie şi Mimi, care păreau croiţi pentru a fi buni părinţi, nu reuşeau să aibă un copil.

Mimi şi-a dorit întotdeauna cel puţin patru copii, iar numele primului-născut fusese ales deja cu mult înainte de a-l cunoaşte pe Ronnie: Nina-Louise, dacă era fetiţă, Severin, dacă era băiat. (La fel ca numele podului, ştiu, şi mie mi se pare complet… mda, gusturile diferă.) Paradoxal, lui Ronnie nu i s-a părut ciudată chestia asta – ceea se părea şi mai bizar –, şi aceste nume îi păreau de-a dreptul frumoase.

Când am început relaţia cu Karl, contraargumentul decisiv al lui

Mimi era întotdeauna legat de problema copiilor.

„Dacă te măriţi cu acest bărbat, înseamnă că te-ai hotărât să duci o viaţă fără copii”, spusese ea. „Nu face asta! Eşti încă atât de tânără.”

„Dar nu vreau să am copii”, i-o întorsesem eu.

„Încă nu! Crede-mă, va veni cândva momentul în care te vei schimba. Şi atunci vei fi măritată cu bărbatul nepotrivit.”

Când i-am relatat lui Karl această discuţie, a ridicat din umeri şi mi-a spus: „Sora ta are dreptate. Nu mai vreau copii. Cei pe care îi am îmi ajung cu vârf şi îndesat. Permanent mi se reproşează că am eşuat lamentabil ca tată. Aşa că nu te mărita cu mine!”

Poate că Mimi avea dreptate şi, la un moment dat, ar fi sosit timpul să-mi doresc copii. Dar acea vreme încă nu venise.

— Încă o prăjitură cu mere? întrebă Constanze.

— Mai sunt două! spuse Nelly bosumflată, ceea ce echivala clar cu „Poate îndrăzniţi să mi le mâncaţi”.

— Nelly, cinăm imediat! spuse Constanze.

— Şi ce dacă?

— Credeam că suferi din dragoste!

— Şi ce are asta de-a face cu dragostea?

— Suferinţa din dragoste afectează pofta de mâncare, spuse Constanze.

— Nu şi la mine, zise Nelly. Mie îmi afectează doar cheful.

— Nu văd nicio diferenţă faţă de cum erai înainte. Şi ţi-am mai zis: jos picioarele! Constanze atinse uşor cizma de cauciuc a fiicei sale şi se întoarse spre noi. Aţi văzut? Azi s-au vândut trei dintre genţile lui Gitti, chiar şi cea cadrilată, cu cerbi. Clientei i s-a părut total retro. Şi n-am încercat deloc s-o conving să cumpere.

— Gitti se va bucura, spuse Mimi. Asta compensează eşecul cu mănuşile flauşate fără degete, pe care nu le-a vrut nimeni.

— În afară de doamna care credea că se folosesc pentru a apuca oala de pe aragaz, spuse Nelly.

Trudi îşi conduse până la uşă clienta încărcată cu două pungi roşii, apoi se prăvăli din nou lângă mine, pe canapea.

— Asta era una din categoria celor care spun „vreau doar să arunc o privire”, ferm convinse că nu vor deschide portmoneul. A trebuit să-i arăt câteva exerciţii de respiraţie şi să-i amintesc că universul ni se oferă în întregime, iar fiecare om şi-a câştigat dreptul de a se bucura de lux, chiar şi ea. Şi în acel moment şi-a dat seama că tot ceea ce vede în jur ar putea dispărea mâine. Doamne, a trebuit s-o conving să nu mai fie atât de cumpătată. Săptămâna viitoare vrea să revină cu toate prietenele ei şi să cumpere ce a rămas. Cred că ne vom îmbogăţi.

Trudi se întinse mulţumită. Băieţelul lui Constanze se căţără în poala lui Trudi şi se ghemui la pieptul ei îmbietor.

— O să ne cumpărăm atunci o corabie? întrebă el.

— Nu, scumpul meu Julius, zise Constanze. Însă vom putea plăti faianţarul, ceea ce contează foarte mult. Ah, sunt atât de bucuroasă. Habar n-aveţi ce minunat e sentimentul de a-ţi câştiga în sfârşit propriul tău ban.

— Nu sunt chiar atât de mulţi bani, spuse Mimi. Dar trebuie să recunosc că până acum cifra de afaceri mi-a depăşit cele mai îndrăzneţe aşteptări. Creşte în fiecare lună. N-am avut scădere nici pe timpul verii.

— Constanze, tu chiar n-ai lucrat *niciodată*? întrebă Trudi. Nici măcar în timpul studenţiei?

Constanze scutură din cap.

— Nu, m-am măritat de tânără cu un tip înstărit. Apoi adăugă rânjind uşor. Un înstărit a… ăăh. Îşi întrerupse brusc vorba, privind într-o parte, spre copilul ei.

— Alcoolic nenorocit? completă Nelly şi Trudi acoperi iute urechile băieţelului. Angajator? Actor?

— Avocat, zise Constanze.

— Într-un fel, pe tine te trage aţa la tipii de genul ăsta, spuse Mimi. Actualul prieten al lui Constanze era şi el avocat. Cabinetul lui mă reprezentase în chestiunea cu succesiunea.

— Ei, îi zise Nelly mamei sale. Nici tu nu eşti un model demn de urmat! Mai ales când te străduieşti să mă convingi că pentru mine este benefic şi important să distribui ziare cretine!

— Asta mi-a amintit că şi eu mi-am câştigat totuşi propriii mei bani, spuse rapid Constanze. În vacanţa şcolară, la crescătoria avicolă. Pentru şapte cincizeci ora. Şi pe vremea aia erau încă mărci. Era cu adevărat o muncă mizerabilă. În comparaţie cu munca aia, distribuţia de ziare o dată pe săptămână e un lucru complet inofensiv. Julius, de ce o tot miroşi pe săraca Trudi?

— Miroase a tanpilaţie, spuse Julius.

— Se zice „transpiraţie”, zise Nelly. Trebuie să respiri pe gură, aşa cum fac eu. Povesteşte mai departe despre meseria ta murdară, mamă. Nu prea cred că e adevărat.

— Întreab-o pe buni! Aveam voie să intru în casă numai după ce spălam cu furtunul toată murdăria de pe mine, de sus până jos. Constanze adăugă şoptind: Am rezistat doar două săptămâni fiindcă îmi părea extrem de rău pentru pui, iar şeful mi-a zis că nu are ce face cu o smiorcăită ca mine.

Trudi râse.

— Şi tu din ce îţi câştigi banii, surioara lui Mimi?

Brusc, mă simţeam prost.

— Şi eu m-am măritat de tânără, spusei. Şi practic sunt o tânără moştenitoare.

— Era pe punctul de a-şi da licenţa când acel… zise Mimi. …Când

soţul ei a murit.

— Şi eu am fost o studentă eternă, îmi spuse Trudi.

Voia probabil să mă încurajeze.

— Da, dar Carolin se află deja la cea de-a treia licenţă, zise Mimi legănând bebeluşul. Prima oară a frecventat Facultatea de Geofizică şi Meteorologie din Hanovra. Apoi a început să studieze Dreptul la Köln. Însă după ce l-a cunoscut pe Karl, a întrerupt această facultate şi a studiat Limbi Romanice la Madrid. Iar apoi a terminat facultatea de Ştiinţe Economice la Zürich.

— În Sankt Gallen, o corectai eu.

— Da, exact. În fiecare dimineaţă pleca din Zürich cu trenul într-acolo, iar seara se întorcea. În timpul călătoriei traducea articole din spaniolă pentru reviste de ştiinţă. Ca să câştige bani pentru întreţinerea casei. Zgârci… soţul ei avea doar un salariu infim de profesor universitar. Aşa, plus nişte case de închiriat şi ceva pachete de acţiuni, dar despre astea nu i-a dezvăluit nimic Carolinei.

— Lucille cea rea profită de fiece ocazie pentru a o împroşca pe surioara ei cu răutăţi, îi spusei. Aşa cum odinioară îi capsa mereu de cap fundiţele de păr.

— Le lipeam cu scotch de capul tău chelios! făcu Mimi. În plus, Carolin vorbeşte la perfecţie engleza, spaniola, franceza, italiana, poloneza şi coreeana.

— Nu la perfecţie, o corectai.

În italiană ştiam doar să citesc, iar coreeana nu o vorbisem de fapt cu nimeni – în afară de profesorul meu de clavecin.

— Înseamnă că eşti un fel de copil supradotat? întrebă Nelly.

— *Am fost* un fel de copil supradotat, precizai.

Nu mai eram copil. Şi nici dotată.

— Trei licenţe! Uau! Trudi părea impresionată. Şi ce intenţionezi să faci cu ele? Sau ce intenţionai înainte ca soţul tău să moară?

Ridicai din umeri.

— La Londra există un studiu de master aprofundat. Cred că m-aş fi înscris acolo.

— Să începi un al patrulea ciclu de studiu? Sigur? Nu te-ai săturat de atâta învăţat?

Tăcui.

— Trebuie să-ţi fi făcut cândva planuri cu privire la carieră, nu se lăsă Trudi. Un anumit job de vis pe care ţi l-ai dori.

Tăcui din nou.

— De exemplu, mi-am dorit întotdeauna să lucrez cu oamenii, cărora să le împărtăşesc din tainele Universului prin arta respiraţiei, dans, meditaţie şi comunicare adevărată cu liderii noştri spirituali.

„Păi asta se şi vede."

— Şi tu? La ce fel de slujbă visezi? Ce activitate ţi s-ar părea ideală?

Aşteptând răspunsul meu, Trudi mă fixa fără cruţare. De fapt, toată lumea se uita la mine.

Trudi îmi atinsese din păcate punctul nevralgic. Nu avusesem niciun plan în privinţa carierei. Nici măcar visuri despre viitoarea mea profesie. Singurul lucru pe care îl plănuisem era să îmbătrânesc alături de Karl, mai întâi el, apoi şi eu. Însă viaţa nedreaptă îmi dăduse socotelile peste cap.

Problema pe care o aveam era că nu deţineam talente ascunse, fiind dotată pentru toate în egală măsură. Nu-mi doream nimic în mod special, care să mă pasioneze. Şi probabil din acest motiv studiul devenise singurul lucru la care mă pricepeam cu adevărat. Creierul meu făcea faţă cu brio, oricât de mult l-aş fi solicitat. În general, notele extrem de bune coincid cu interesul pentru materie, conform motoului „faci oricând cu plăcere ceea ce ştii să faci bine.” Din păcate, la mine nu era valabil.

Să luăm de exemplu lirica lui Vincente Aleixandre y Merlos – care nu mă pasiona. Şi totuşi, cunoşteam pe de rost douăsprezece poezii de-ale lui, în germană şi în spaniolă. Să fiu sinceră, nu mă interesau nici alocarea resurselor regenerabile, nici supoziţia de convexitate pentru vreo chestiune de rahat. Însă creierul meu le înţelegea fără efort şi reţinea totul. Dar asta nu însemna că aveam de gând să devin cândva director de marketing sau profesoară de spaniolă.

— Nu ştiu, spusei. Visul vieţii mele era să studiez o veşnicie, apoi să intru direct la pensie.

— Nici eu n-am avut nicio tragere de inimă către profesie, zise Constanze mângâindu-mi afectuoasă braţul. De fapt, întotdeauna am fost pe deplin mulţumită că pot să mă ocup de copii.

— Dar Carolin nu are copii, spuse Trudi.

Mimi oftă.

— Este încă atât de tânără, zise Constanze.

— Poate în comparaţie cu tine, mamă, spuse Nelly.

Trudi îşi trecu degetele printre buclele blonde ale băieţelului lui Constanze.

— Uneori se întâmplă să nu ştii ce vrei cu adevărat. De asta avem îngeri şi conducători spirituali. Nimic nu se întâmplă fără motiv, ştiai?

„Ah, eram convinsă.”

— Chiar şi moartea soţului tău are un sens pe care încă nu-l poţi descifra, continuă Trudi.

„Vai, Trudi asta o fi căzut în cap pe când era copilă.”

— Şi o să-l pot afla dacă voi *respira* corect? Sau crezi că îngerii mei păzitori şi conducătorii spirituali au pus la cale un complot să-l omoare pe soţul meu, pentru ca eu să încetez în sfârşit cu studiatul?

În loc să fie şocată sau uşor stânjenită, Trudi ridică liniştită din umeri.

— Ştiu doar că nimic nu se întâmplă fără un scop profund.

— Ce tâmpenie! zise Constanze cu vehemenţă. Se întâmplă atâtea lucruri îngrozitoare pe lume – şi foarte puţine au vreun sens!

— Asta crezi *tu,* spuse Trudi.

Surprinsei privirea amuzată a lui Mimi şi mă încruntai. Ce să spun, frumos din partea ei că trata totul cu umor. Eu una n-aş fi fost încântată să am o parteneră de afaceri care aruncă pe umerii îngerilor vina pentru toate lucrurile care merg strâmb.

— Şi acum eşti de-adevăratelea o văduvă bogată? întrebă Nelly.

— Desigur! Am în posesie girandole şi tabachere. Problema este că nu ştim unde se află. Le-aş vinde cu mare plăcere pe eBay.

— *Cool!* spuse Nelly. Atunci, m-aş mărita şi eu cu un bărbat bogat. Şi poate că n-o să fie atât de trist, dacă moare.

Făcui o grimasă. Moştenirea era ca o consolare pentru cei rămaşi în urmă – în principiu, era o idee frumoasă.

— Vom vedea ce mai rămâne, zise Mimi cu luciditate. Din păcate, Carolin trebuie să împartă moştenirea cu un cârd de vulturi lacomi. Şi, după cum ştim cu toţii, masa succesorală este invers proporţională cu numărul de moştenitori.

— Şi chiar n-ai avut idee că tipul înota în bani? întrebă Trudi.

— Eu nu. Dar îngerii mei păzitori trebuie să fi ştiut, spusei. Ei m-au împins direct în braţele lui.

În timp ce-i dădeam replica, voiam să afişez un zâmbet batjocoritor, dar colţurile gurii mi se opriră într-o jumătate de surâs.

Şi dacă erau cu adevărat îngerii?

„Unele adevăruri nu trebuie cunoscute, pe altele
nu e nevoie să le rosteşti, iar altele trebuie spuse.”
Wilhelm Busch

Interpretare psihanalitică, doar pentru doamna Karthaus-Kürten: În copilărie nu-mi plăcea Wilhelm Busch din cauza lui Max şi Moritz{13} *şi din cauza chestiunii cu cărăbuşii. Azi însă mă gândesc că era un om inteligent şi spiritual. Dacă trăiam acum o sută treizeci de ani, ar fi fost partenerul meu ideal.*

„Nu te înţeleg”, a spus Leo. „De ce a trebuit s-o faci de râs pe sora mea în faţa tuturor?”

Ne aflam în maşina lui, în faţa căminului meu studenţesc şi, în timp ce Leo vorbea, îmi scoteam acele de păr. Vocea şi privirea lui Leo erau (chiar şi pe întuneric) atât de reci, încât îngheţasem şi mă simţeam ca şi cum aş fi făcut ceva rău.

Şi nu făcusem nimic altceva decât să cânt la pian.

„N-am spus niciodată că ştiu să cânt numai la flaut. Am spus…”

„Încetează să repeţi acelaşi lucru. Ştiu exact ce ai spus. Însă nu înţeleg de ce.”

Mă gândeam serios la răspuns.

„Cred că voiam să-i spun mamei tale ceva care să o mulţumească. Şi nu pricep de ce eşti supărat pe mine.”

La fel cum nu pricepeam de ce mă mustra şi conştiinţa.

„Doar Helen a fost cea care a insistat să-i cânt piesa corect.”

„Da, dar ea.”

„… ea intenţiona ca *eu* să mă fac de râs, ştiam. Scuză-mă, te rog, că nu am putut să-i fac pe plac.”

Leo a scuturat din cap.

„Abia a împlinit şaptesprezece ani, Dumnezeule. Perioada ta de pubertate trebuie să se fi încheiat de ceva vreme. Ai lăsat-o intenţionat să cadă în capcană. Nu mi-ar fi trecut prin cap că poţi fi atât de meschină. În niciun caz! Tocmai asta mi-a plăcut întotdeauna la tine.”

Acum chiar că era nedrept. Simţeam că-mi dau lacrimile.

„După părerea mea, surorile tale se comportă complet aiurea faţă de mine, iar tu te faci că nu observi. Mă întreb de ce eşti supărat pe mine. Doar pentru că pot cânta mai bine decât ea la pian?”

„Haide! Intenţia ta a fost să ne laşi să credem că ştii să cânţi numai puţin la flaut, pentru ca la prima ocazie sora mea să fie pusă într-o lumină proastă.”

„Nu-i adevărat. Este exact pe dos. N-am vrut să menţionez asta fiindcă mama ta era atât de încântată de voi, încât m-am gândit că nu

v-ar plăcea să auziţi că mă pricep la ceva mai bine decât voi…”

„Ah, acum mama mea e de vină că ai minţit.”

„N-am minţit!”

„A omite e totuna cu a minţi”, a spus Leo.

„Ca avocat în devenire ar trebui să ştii că nu e acelaşi lucru.”

„Din punct de vedere moral, înseamnă întotdeauna acelaşi lucru. În curând o să-mi spui că te-ai născut cu şase degete la un picior.”

Poftim?

„Da, şi ce? O să pui capăt relaţiei?”

„Este vorba de principiu”, a spus Leo. „Suntem împreună de cinci luni şi se pare că nu mi-ai spus adevărul.”

Da, aici avea dreptate. Şi nu eram sigură dacă era cazul să încep din acel moment. Pe de altă parte, dacă nu acum, atunci când?

„Părinţii mei sunt căsătoriţi de peste treizeci de ani, dar tatăl meu nu ştie că mama poartă proteză parţială”, am zis după o mică pauză. „La rândul ei, mama n-are idee că tata joacă la Loto în fiecare miercuri. Cred că într-o relaţie nu trebuie să spui totul de la bun început. Şi-n plus, poate că nu e rău că ştiu să cânt la pian. De fapt, cânt destul de bine şi la mandolină.”

Leo nu mi-a răspuns, aşa că am adăugat curajoasă:

„Şi mai există şi alte lucruri pe care nu le ştii despre mine.”

„A, da?”

„Da.”

Am înghiţit în sec, însă am ridicat capul hotărâtă. Dacă m-ar fi întrebat în acea clipă despre ce fel de lucruri este vorba, i-aş fi povestit totul despre Alberta Einstein. Chiar şi istoria cu Oliver Henselmeier. În coreeană, dacă era nevoie.

Însă Leo doar a oftat. Era clar că gândurile lui erau în cu totul altă parte.

M-am uitat după ceva ce aş fi putut număra. Cifrele mă linişteau. Am numărat şaisprezece ferestre luminate în cămin. Cele optzeci de perle de la gâtul meu. Şi acum acele de păr.

„Iar numeri ceva?” a întrebat Leo după un timp.

„Paisprezece, cincisprezece, şaisprezece”, am şoptit.

„Asta e un obicei bizar, Carolin. Bate la ochi pentru cei din jurul tău.”

„Ţi-e ruşine cu mine?”

„Ce? Nu!” Leo a oftat. „Dar trebuie să recunoşti că eşti puţin… ciudată.”

„În realitate sunt şi mai ciudată”. În semiîntuneric încercam să-i arunc lui Leo o privire intensă. „Dar tu… tu azi ai fost foarte răutăcios. Îmi aminteşti de un alt Leo, pe care l-am cunoscut în şcoala primară…”

Într-un mod cu totul stupid, mi se pusese iar un nod în gât şi trebuia

să încetez să vorbesc ca să nu dau frâu liber lacrimilor.

„Am impresia că încerci din răsputeri să mă duci cu zăhărelul, a spus Leo. Urăsc oamenii care nu sunt în stare să-şi recunoască greşelile şi care mai degrabă şi-ar smulge limba decât să-şi ceară scuze."

„Ce zăhărel?"

„Hai, doar ştii bine că ai făcut o prostie."

Da, într-un fel.

„Îmi pare rău", am şoptit.

Pentru o vreme s-a lăsat tăcerea. Apoi, spre surprinderea mea, Leo a spus:

„Şi mie îmi pare rău." Apoi a continuat, bâlbâindu-se uşor. „Doar că sunt atât de… dar şi tu…" Apoi a izbucnit. „Totul este din cauza tatălui meu, să ştii. De fiecare dată când îşi face apariţia, mă simt – nici nu ştiu cum să spun – *iritat*. Şi apoi mă cuprinde dorinţa de a-mi proteja surorile şi simt nevoia să pun mâna pe el şi să-l scutur zdravăn… Apare de nicăieri, apoi dispare iar şi de fiecare dată reuşeşte să dea totul peste cap, iar eu devin extrem de… furios."

„Înţeleg", am spus, deşi nu era adevărat.

Ce avea de-a face cu mine chestia asta?

Leo plescăia nemulţumit.

„În loc să se ocupe de fiicele lui, a preferat să flirteze cu *tine*. Trebuia să-mi imaginez!"

„N-a flirtat deloc."

Ce bine că era întuneric şi nu putea vedea cum roşisem. Nu putea fi vorba de flirt. După episodul cu pianul, Karl şi cu mine nu mai schimbaserăm niciun cuvânt. Ceilalţi invitaţi, fiicele şi părinţii lui l-au împresurat, iar la un moment dat Leo m-a împins spre garderobă, fără a-mi mai lăsa ocazia să-mi iau rămas-bun cum se cuvine.

„Mai bine te duceai la el în loc să stai înţepenit în colţ, aruncându-i priviri fioroase."

„Ca să rămân ca un cretin de căruţă, în timp ce el se dădea la doamna aia din Consiliul Local?" a întrebat Leo mânios. „Mersi, nu. Pot să mă lipsesc de aşa ceva. Asta e pur şi simplu stilul lui. Flirtează cu *fiecare* femeie. Mă întreb cum de a rezistat mama atâţia ani. Îmi doream să le acorde copiilor lui măcar jumătate din atenţia pe care o oferea oricărei doamne Cutare."

„Dar ai vrut neapărat să plecăm aşa de devreme de acolo. Cum era să se ocupe de voi? Nu i-ai dat nicio ocazie."

„Eh! Oricum, totul ar fi fost numai de faţadă. Cum ar fi putut să se apropie de noi într-un timp atât de scurt? Mâine seară are zbor de întoarcere la Madrid."

M-am simţit asaltată de un straniu sentiment de regret. Însă am reuşit să mă adun. Izbutisem să-mi scot din păr toate cele douăzeci şi şase de ace şi mi-am scuturat capul, iar părul mi-a zburat în toate

direcţiile. Apoi am pus întrebarea pe care doream de fapt s-o pun încă de la început:

„Şi câţi ani are tatăl tău?”

„Patruzeci şi opt”, a răspuns Leo. Dar se pare că n-a băgat de seamă. Îşi imaginează că arată mai tânăr dacă poartă cămăşi necălcate.

Patruzeci şi opt. Mai mult decât dublul vârstei mele.

Foarte bătrân. Aproape pe ducă.

„Nu ştie absolut deloc cum să se comporte cu propriii copii. Mereu reuşeşte să ne rănească. Ştii ce i-a spus lui Helen când ea i-a povestit despre planurile ei de a deveni model?” Leo a pufnit nervos pe nas. „«Columb a trebuit să viseze la India ca să descopere America.»”

„Columb a trebuit să viseze la India ca să descopere America?” repetai.

Mi se părea extraordinar. Deci avea patruzeci şi opt de ani. Câţi ani o avea Brad Pitt? Şi Johnny Depp nu se apropie parcă de cincizeci? Nimănui nu i-ar trece prin minte să-i considere bătrâni pe ăştia doi, nu-i aşa? Când mi-am dat seama la ce mă gândeam, mi-a venit să-mi trag o palmă.

„Dar este foarte… poetic şi profund.”

„Nu-i replica lui”, a spus Leo cu dispreţ. „A furat-o de undeva. În permanenţă foloseşte citate şi se poartă de parcă le-ar fi scornit singur. Parcă ar fi un mixer ambulant.”

Am tăcut amândoi o vreme.

Număram de câte ori inspira şi expira Leo. Încă îi puteam zări profilul în semiîntuneric. Ce frumos era. Când îl priveam, ca de fiecare dată în ultimele cinci luni, inima mi se umplea de mândrie. Primul meu prieten. *Al meu.*

Şi de fapt doream să-l păstrez.

„Urci cu mine?” l-am întrebat.

Leo a dat din cap.

„Nu. Marţi am examen la Drept Public şi am învăţat foarte puţin. Mâine vreau să mă trezesc dis-de-dimineaţă, ca să mai câştig timp. Şi apoi le duc pe fete acasă. Helen şi Corinne urmau să înnopteze la bunicii lor, în camera de oaspeţi. Nu te supăra pe mine.”

Nu, nu eram supărată. Doar dezamăgită. Fiindcă Leo nu părea deloc interesat de lucrurile pe care i le ascunsesem până atunci. Şi deoarece nu mai puteam continua discuţia despre tatăl lui.

În acel moment a început să-mi sune mobilul. Era mama, care voia să-mi spună că devenisem mătuşă. Cu o oră în urmă se născuse copilul fratelui meu. Mama ţinea morţiş să-mi dea raportul complet al naşterii – „la ora patru după-amiaza i s-a rupt apa, dar Susanne încă nu avea contracţii. Manuel m-a sunat şi i-am spus că şi mie mi se rupsese apa mai devreme când l-am născut pe el şi că…” – dar am întrerupt-o şi am întrebat-o ce face căţelul.

„Cățelul? Care cățel?” m-a întrebat mama.

Ha! Știam eu. Cum a venit copilul pe lume, cum au uitat toți de animalele din casă. Așa se întâmplă mereu.

„Madam Ferăstrău a născut o fetiță”, i-am spus lui Leo. „Mâine voi pleca pentru câteva zile la Hanovra. Acum nu mai are nimeni grijă de bietul cățel.”

„De fapt, de ce îi zici așa bietei femei? Are o voce chiar atât de îngrozitoare?”

„Nu, deloc. E din cauza posteriorului ei. Plat ca o pânză de ferăstrău.”

„Câtă răutate! Doar nu poate face nimic ca să schimbe chestia asta.”

„Dar nu i-o spunem în față”, m-am apărat eu.

Dar Leo nu s-a domolit. A scuturat iar din cap.

„Este pentru prima dată în seara asta când mi-am dat seama cât de nesuferită ești. Se pare că îmi proiectasem asupra ta un soi de imagine pe care mi-o doream, dar care din păcate nu corespunde realității.”

Ce voia să spună?

„Glumești? Nu-mi doresc să știu cum mă vorbesc surorile tale pe la spate!”

„Ești complet paranoică.”

Cu asta chiar că pusese capac.

„Și tu te porți cu mine ca un nesuferit!”

Am deschis ușa mașinii, am coborât și am așteptat ca Leo să mă oprească. N-a făcut-o. Am rămas nehotărâtă lângă mașină, fulgerându-l cu privirea.

„Atunci… plec”, am spus în cele din urmă.

„Să mă anunți după ce te întorci”, a zis Leo.

„Ce vrei să spui?”

Leo a oftat.

„Am impresia că puțină distanță ne-ar prinde bine amândurora.”

Acum chiar că devenisem total nesigură. Nu aveam niciun fel de experiență, dar oare „Puțină distanță ne-ar prinde bine amândurora” nu însemna cumva „Gata, între noi totul s-a terminat”?

„Pentru cât timp?”

Iar trebuia să lupt cu lacrimile, din păcate. Leo ar fi auzit.

„Poate te sun eu”, s-a oferit el.

Încercam să-i ghicesc expresia feței în penumbră.

„Da, ar fi bine.”

Brusc, în stomac mi-a căzut ceva greu ca un bolovan, iar gâtul a început să mă doară în încercarea de a-mi reține lacrimile.

„Leo, și dacă m-aș fi născut într-adevăr cu șase degete la un picior?”

Vocea îmi suna jalnic și imediat am regretat întrebarea.

„Acum discuția e absurdă. Las’ că vorbim altă dată despre asta, da? Dă-mi pur și simplu puțin timp de gândire.” Leo a pornit motorul.

„Nici ţie n-are să-ţi strice.”

Nu-mi mai rămase altceva de făcut decât să trântesc portiera şi să mă uit la el cum o ia din loc.

OK. Am inspirat adânc. OK. Şi am expirat, încercând să mă gândesc la ceva pozitiv. „Cinci luni. Nu este deloc puţin. E un record absolut.”

În orice caz, e o perioadă suficientă ca să te poţi obişnui cu cineva.

Ah, ce rahat! O dădusem în bară.

„Unii nu-şi găsesc inima
înainte de a-şi pierde capul.”
Friedrich Nietzsche

Bietului Nietzsche i s-a reproşat că este prea misogin fiindcă se exprima adesea folosind vorbe de duh ca „Dacă mergi la femei, nu uita biciul”. În realitate, a pus doar unul dintre personajele sale din Aşa grăit-a Zarathustra *– o bătrână – să spună: „Te duci la femei? Nu uita biciul.” Dintr-un anumit motiv. Eeh. Doar am vrut să spun chestia asta.*

Am izbucnit în plâns în timp ce vedeam farurile maşinii lui Leo dispărând după primul colţ. În acel moment, mobilul mi-a sunat din nou. Era Mimi şi, spre groaza mea, plângea la rândul ei. Abia reuşeam să pricep ce spunea.

„… Atâta răutate… deja de atâţia ani… Ăsta e numele meu… numai al meu.”

„Ce s-a întâmplat?” am întrebat suspinând.

„Madam Fe-Fe-Ferăstrău vrea să boteze copilul Nina-Louise!”

„Dar n-are voie să facă aşa ceva.” Am încetat să plâng. „Ăsta e numele stupid ales de tine pentru copilul tău, doar ştie foarte bine.”

„Da”, a oftat Mimi. „Dar spune că primul venit, primul ser-ser-vit, că ar fi trebuit să mă grăbesc, numele nu pot fi rezervate. Mama zice că n-ar fi o pro… pro… problemă, că există atâtea alte nume fru-frumoase. Şi tata spune că n-ar trebui să fac atâta gălăgie din cauza asta.”

„Şi Manuel ce zice?”

„Zice că nu poate să fa… facă nimic, fiindcă pe când era în durerile facerii, Madam Ferăstrău i-a smuls promisiunea ca ea să fie cea care alege numele, iar el i-a spus să boteze copilul oricum, numai nu Erna. Şi mai întreba dacă pot să le ofer numele Nina-Louise. Dar nu po-pot să fac asta. A fost întotdeauna numele meu. Şi nici nu pot să merg până acolo şi să le vin de hac, fiindcă trebuie să lucrez. Iar Ronnie spune că nu e ceva atât de îngrozitor. După el, important e că numele rămâne în familie.”

„Fac eu asta pentru tine”, i-am spus. „Plec la Hanovra şi o omor pe Madam Ferăstrău. Şi mă asigur că bebeluşul o să primească un alt nume.”

Şi de bietul căţel aveam să mă ocup.

„Mersi”, a suspinat Mimi. „Eşti singura care mă înţelege.”

„Nu. Dar sunt singura de partea ta. Nu trebuie să îngăduim ca totul să se prăbuşească.”

Mimi a mai suspinat o vreme, apoi a întrebat:

„Şi cum a fost la petrecere?”

„Cred că Leo s-a despărţit de mine”, am spus.

„Crezi?”

Am auzit cum Mimi încetează să plângă, în schimb am început eu.

„A spus că puţină distanţă ne-ar prinde bine.”

„Oh.” Mimi a făcut o mică pauză. „Da, atunci probabil că a pus capăt relaţiei. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat? A descoperit că eşti de două ori mai deşteaptă ca el, iar chestia asta i-a zgâlţâit egoul pentru că face parte din acea categorie de bărbaţi care se descurcă numai cu femeile care-i pun pe un piedestal?”

„Nu. A spus că am fost rea cu surorile lui. De fapt, ele sunt rele cu mine.”

„Ca noi cu Madam Ferăstrău?”

Oh. Aşa e. Puteam găsi destul de multe paralele.

„Mult mai rele.”

„Şi totuşi, ia partea surorilor lui? Fii bucuroasă că ai scăpat, motănel.”

„Dar deja mă obişnuisem aşa de bine cu el.”

Mimi a oftat.

„O să treacă”, m-a consolat ea.

„Doare atât de mult să fii respinsă astfel.”

„Şi asta trece.”

„Dar poate că nici nu m-a respins. Doar nu a spus «Hai să rămânem prieteni».”

„Tu auzi ce spui?”

„Era preocupat de alte lucruri, ăă, un nelămurit complex al lui Oedip, ştii tu, trauma din copilărie în urma divorţului, instinct protector greşit înţeles. De fapt, n-avea nimic împotriva mea, doar că era furios pe tatăl lui şi avea nevoie de o supapă.”

Poate mai bine aş fi studiat psihologia. M-aş fi priceput.

„Vorbeşti serios?”

„Hm, chiar m-a respins?”

„Aşa se pare.”

„Nu e frumos. Este un sentiment neplăcut.”

„Trebuie să înveţi să le faci faţă.”

„Dar…”

„Crede-mă, totul e o chestiune de timp. Vrei să vii la mine? Putem sta pe canapea ca să petrecem o noapte între fete.”

„Chiar acum?”

„Poţi lua un taxi.”

„Nu ştiu…”

„Plătesc eu.”

„Bine”, am spus şi am închis, ca să formez numărul de taxi.

Ce s-a întâmplat mai apoi este asemenea uneia dintre acele poveşti

preferate ale oamenilor care consideră că nu există coincidenţe, ci doar întâmplări ale destinului, provocate de o forţă superioară şi misterioasă. „Nu se poate să existe atâtea coincidenţe”, spun ei mereu, triumfători la finalul unei astfel de povestiri. Oameni buni, aici nu e vorba de un calcul probabilistic! Este poate neverosimil să existe atâtea coincidenţe, însă nu atât de imposibil încât să fim nevoiţi să luăm în considerare o forţă superioară.

Fiţi atenţi: mi-au trimis o maşină al cărei şofer, pe nume Gencalp Pinarbasi, conform propriei lui mărturisiri, nu dormise deloc în ultimele douăzeci şi patru de ore şi se hrănise exclusiv cu cafea.

„Ce curge acum prin venele mele nu mai e sânge, ci cofeină”, mi-a zis apăsând pedala de acceleraţie şi demarând vijelios.

„Calea Viespilor numărul 18”, am indicat tremurând, bucuroasă că urcasem pe bancheta din spate.

„Ajungem în zece minute”, a anunţat încrezător Gencalp Pinarbasi.

Numele îi era scris pe o etichetă de lângă aparatul de taxare. Deşi, în timp ce încercam instinctiv să mă ţin zdravăn de banchetă, mă gândeam că poate nici nu este numele lui. Poate era ceva în limba turcă şi însemna „Vă rugăm nu fumaţi”. Sau „Dumnezeu îi apără pe vitezomani”.

Se făcuse aproape unsprezece, prin urmare şi traficul era relativ redus, şi totuşi pe stradă erau destule maşini cărora Gencalp Pinarbasi putea să le taie faţa, pe care le putea depăşi sau forţa să iasă de pe carosabil. În acest fel a şi procedat, cu mare eficienţă, în timp ce înjura fără oprire într-o limbă necunoscută mie – Kurdă? Turcă? Persană? – şi am început să cred că într-adevăr avea să ajungă acasă la Mimi în incredibilul timp-record de zece minute.

Însă la un moment dat a fost nevoit să evite un coleg care venea glonţ de pe o stradă laterală, şi atunci taxiul nostru s-a şters de refugiul pietonal şi, acţionat de forţa centrifugă, s-a rotit o dată în jurul propriei axe cu scrâşnet de roţi, până când a ajuns pe contrasens şi s-a izbit de un Golf bleumarin. Totul s-a petrecut atât de rapid, că am pierdut momentul în care s-a declanşat airbag-ul, iar Gencalp Pinarbasi şi-a ferit capul de o lovitură a parbrizului. Şi eu m-am izbit cu fruntea de spătarul din faţă, în ciuda centurii de siguranţă. Un nou accident s-a petrecut doar cu o jumătate de secundă mai târziu, când un Ford Mondeo argintiu a izbit Golful bleumarin. Taxiul care provocase accidentul, ivindu-se brusc de pe strada laterală, a dispărut la următoarea intersecţie, cu motorul duduind.

Apoi s-a făcut linişte.

„Mai trăiţi?” am întrebat cu voce tremurândă, în timp ce încercam să-mi amintesc manevrele de prim ajutor pe care le învăţasem pentru examenul de permis auto.

În acelaşi timp verificam dacă eu însămi eram în regulă. Greu de

spus: nu mă durea nimic, dar putea fi vorba şi de adrenalină. Auzisem povestindu-se de oameni răniţi mortal, care au fost capabili să alerge kilometri întregi. Ca femeia aceea care a făcut autostopul cu un topor înfipt în cap şi s-a dus la secţia de poliţie ca să declare numele şi adresa ucigaşului, după care s-a prăbuşit moartă.

Gencalp Pinarbasi a înjurat cu glas tare. Da, mai trăia.

Un lichid cald a început să-mi curgă pe faţă. Panicată, mi-am cuprins fruntea. În aceeaşi secundă, cineva a deschis uşa şi a întrebat dacă sunt rănită.

O întrebare destul de stupidă adresată unei femei care sângerează abundent.

„Poate că nu este atât de rău", am şoptit, având însă brusc senzaţia ca sunt năclăită de sânge.

„Vă scoatem acum", a spus cineva şi m-a ridicat uşor.

Şi Gencalp Pinarbasi fost scos din spatele airbag-ului său.

Nu mă surprindea faptul că eram în stare să stau drept– asta reuşise şi femeia cu toporul în cap –, doar că mi se părea ciudat modul în care bărbatul care mă scosese din maşină, mă şi pusese atât de uşor pe picioare. Hei, nu trebuia să mă aducă într-o poziţie laterală stabilă până la venirea ambulanţei? Înainte de a-mi pierde tot sângele. La lumina farurilor mi-am cercetat mâinile umede. Nu se vedea nimic.

Mi-am pipăit fruntea. O simţeam ca şi cum ar fi fost lovită cu toporul. Dar nu vedeam nicăieri sânge. Oh! Nu *eram* ca femeia cu toporul. Se pare că ceea ce-mi picura de pe frunte era transpiraţie. În mod miraculos, nu eram rănită. De uşurare, genunchii au început să-mi tremure. Bărbatul care mă trăsese afară din maşină m-a prins.

Şi abia atunci am văzut cine e.

Era Karl. Conducea o maşina închiriată exact în spatele Mondeo-ului argintiu şi fusese la un pas de a fi implicat la rându-i în accident.

„Vă doare ceva?"

Nu eram în stare decât să mă holbez la el. Cât de mare era probabilitatea să se întâmple asta? Aproape zero, dacă ne gândim bine. Numai o ciudată înlănţuire de fapte şi evenimente putuse duce la acea întâlnire. Dacă Madam Ferăstrău n-ar fi vrut să-şi boteze copilul cu numele Nina-Louise, Mimi n-ar fi sunat şi eu n-aş fi luat un taxi. Dacă Gencalp Pinarbasi n-ar fi fost epuizat de nesomn şi suprasaturat de cafeină, probabil n-ar fi gonit atât de repede şi ar fi reacţionat mai bine în momentul apariţiei celuilalt taxi de pe strada laterală. Şi câte coincidenţe avuseseră loc pentru ca exact în acel moment Karl să sosească exact pe această stradă şi tocmai el să mă elibereze din taxi.

„De ce nu sunteţi la petrecere?" l-am întrebat.

„Am condus-o acasă pe mătuşa Jutta", a spus Karl. „Se teme de taximetrişti. Şi are dreptate, dacă ne gândim ce vi s-a întâmplat."

Gencalp Pinarbasi tocmai o înjura pe şoferiţa Golfului bleumarin de

care ne izbisem. Ca prin minune, şi ea părea să fi scăpat nevătămată.

„Se pare că nimeni nu a fost rănit", a observat Karl, care îmi urmărise privirea rătăcindu-mi de jur-împrejur. „Deşi e greu de crezut acest lucru! Pentru siguranţă, aş dori să vă conduc la spital, poate aveţi vreun traumatism cervical, iar cu aşa ceva nu-i de glumit."

Mă uitam la el şi pur şi simplu nu-mi venea să cred că se află în faţa mea. Cu acea cămaşă şifonată, cu zâmbetul învăluitor şi ochii albaştri care păreau să strălucească şi în lumina aceea difuză.

Nu pot explica ce s-a întâmplat mai apoi. Posibil să fi fost de vină adrenalina pe care corpul meu o secretase în momentul accidentului, poate şi pentru că în următoarele minute mi-am dat seama ce mare noroc aveam să fiu încă în viaţă. În orice caz, am făcut unele lucruri pe care în mod normal nu le-aş fi făcut niciodată. În primul rând, vorbitul. Încă de când aşteptam la poliţie, cuvintele au început să-mi curgă în cascadă în timp ce mă aflam alături de Karl. Fără a rămâne prea mult la o anumită temă, i-am povestit, în ordine, că Leo se despărţise de mine pentru că sunt rea şi meschină, că la concursul „Tineretul cântă" câştigasem cu *Ţăranul vesel* al lui Schumann deoarece mătuşa Elfriede ne lăsase un clavecin şi că Oliver Henselmeier şi Corinne considerau că pieptul meu este prea plat.

„Nu-i corect să lase câinele singur doar fiindcă a apărut copilul ăsta, iar dacă se va numi cu adevărat Nina-Louise, n-o să vorbesc în viaţa mea cu ea, desigur, e un nume de rahat, dar îi aparţine surorii mele, ceea ce Madam Ferăstrău ştie foarte bine, bestia aia", continuam să turui pe nerăsuflate. „Mama face o prăjitură cu cireşe mai bună decât mama lui Leo, ar fi trebuit să spun chestia asta, în final minciuna tot se va întoarce împotriva ta, chiar dacă minţi doar ca să fii amabil, dar minciuna nu este totuna cu omisiunea, poate să spună el ce-o vrea, iar uneori nu poţi spune oamenilor totul despre tine, fiindcă nici nu ai atâta timp la dispoziţie, iar câteodată durează foarte mult până apare ocazia potrivită, sau dumneavoastră cum aţi proceda dacă ar trebui să precizaţi în acelaşi timp că ştiţi să cântaţi la mandolină şi cunoaşteţi limba coreeană şi că, în general, sunteţi o persoană ciudată şi anormală?"

Pe hol era un du-te-vino continuu.

Karl m-a lăsat să vorbesc. M-a înconjurat cu braţul şi s-a lăsat inundat de cascada cuvintelor mele, fără a mă întrerupe şi fără a răspunde întrebărilor mele (oricum retorice).

După ce am dat declaraţia ca martor – din păcate, n-am fost în stare să-mi amintesc numărul de înmatriculare al taxiului şi la fel, din nefericire, pentru disculparea lui Gencalp Pinarbasi, n-am găsit nimic esenţial de spus despre stilul de condus al acestuia – şi după ce am sunat-o pe Mimi ca să anulez noaptea de petrecere între fete pe canapea, Karl m-a condus la spital. Pe drum şi în timp ce aşteptam la

Urgenţe, şi chiar când m-au dus la radiografie, am continuat să turui neîncetat, însă, treptat-treptat, vorbele au căpătat mai mult sens şi aveau mai multă legătură între ele. Şi asta fiindcă observasem că el mă asculta cu adevărat. Karl a început să mă întrebe câte ceva şi întrebările lui mi se păreau foarte inteligente. Se uita la mine încontinuu (în afară de momentele în care era la volan şi, din fericire, privirea îi era îndreptată spre carosabil), şi trăiam cu adevărat senzaţia că toată viaţa mea nimeni altcineva nu mă mai ascultase cu atâta atenţie. Dar lucrul extraordinar era nu numai că mă asculta, ci şi că pricepea exact ce voiam să spun.

Doctorul a constatat că nu suferisem niciun traumatism, aşa că am părăsit spitalul fără să port un guler cervical şi într-o stare din ce în ce mai lucidă. Şi ciudat de fericită. Din partea mea, noaptea aceea ar fi putut dura o veşnicie. Dar când am ajuns în parcare, în faţa maşinii închiriate, mi-am dat seama că totul s-a terminat. Karl avea să mă conducă acasă şi în ziua următoare urma să zboare la Madrid. Probabil nu aveam să ne mai revedem niciodată.

„E cam bizar când nu spui nimic", a zis Karl.

Stăteam nehotărâţi unul în faţa celuilalt, iar zâmbetul lui Crocodile Dundee strălucea în lumina blândă împrăştiată de stâlpii de iluminat şi de ferestrele spitalului.

„De obicei nu vorbesc atât de mult", am spus. „Sunt mai degrabă taciturnă."

„Ştiu. Te afli în stare de şoc. Din cauza accidentului. Şi, în plus, prietenul tău s-a despărţit de tine. Prietenul tău, care, întâmplător, este fiul meu. Acum o să te conduc acasă."

„Nu, vă rog. N-am putea să mai stăm aici încă puţin?"

„E frig."

„Aţi putea să mă încălziţi", i-am sugerat făcând un pas spre el.

Cu un oftat, Karl m-a înconjurat cu braţele şi m-a strâns puternic. I-am ascultat o vreme bătăile inimii, apoi mi-am ridicat faţa spre el şi i-am spus:

„Aţi putea să mă şi sărutaţi."

„În niciun caz", a spus Karl şi m-a strâns şi mai tare la piept.

Nu mă mişcam de teamă că ar fi putut să-mi dea drumul.

„Ai văzut filmul *Absolventul,* cu Dustin Hofmann?" a întrebat el după un timp. „În care Dustin Hofmann este proaspăt absolvent de colegiu şi începe o relaţie cu mama fetei de care este îndrăgostit?"

„Asta e o comparaţie nepotrivită", a venit replica mea. „Unde veţi dormi la noapte, doamnă Robinson?"

„Am o cameră la hotel."

„Pot să vin şi eu?"

„În niciun caz", a spus Karl.

„Vă rog", l-am implorat.

Karl a râs:

„Numai peste cadavrul meu.” (O replică nu lipsită de un anumit soi de umor, privind retrospectiv. Până la urmă, a trebuit să treacă cinci ani până când Karl a devenit cadavru.)

În drum spre hotel, Karl a conjugat în toate formele verbul „a regreta”.

„O să regretăm. Vei regreta! Voi regreta. Deja regret de pe acum.”

Din păcate, îmi venea să chicotesc.

„Cineva ar trebui să te oprească să faci acest pas”, a spus Karl. „Nimeni nu te-a avertizat în privinţa mea?”

„Ba da, fii fără grijă. Ştiu că eşti un nemernic egoist şi iresponsabil, care va zbura mâine la Madrid şi că te dai la orice femeie care-ţi iese în cale.”

„Îţi spun că vei regreta”, mi-a repetat Karl.

A repetat-o şi în camera de hotel, când m-a tras pe pat şi m-a sărutat.

Ceva mai târziu contemplam fericită şi puţin năucă tavanul, spunând: „Sunt atât de bucuroasă că nu sunt ca femeia cu toporul în cap.”

„Mai ales eu.”

Karl mi-a mângâiat cucuiul cu mare precauţie.

Şi acesta a fost începutul nostru. În noaptea în care s-a născut nepoţica mea, Eliane. Madam Ferăstrău a renunţat la numele Nina-Louise, dar nu din consideraţie pentru Mimi, ci pentru că îi plăcea mai mult Eliane. Şi fiindcă, întâmplător, numele acesta era cel ales de cea mai bună prietenă a cumnatei mele pentru fiica ei încă nenăscută. (Cea mai bună prietenă – însărcinată deja în luna a şaptea – a lui Madam Ferăstrău nu numai că a pus capăt prieteniei, dar a şi aruncat un blestem asupra ei şi familiei ei până la cea de-a noua spiţă.)

Karl şi cu mine am sărbătorit în fiecare an ziua în care ne-am cunoscut, ziua Elianei – pe care am numit-o „ziua de sărbătorire a întâmplării numite Gencalp Pinarbasi” –, iar Karl a închiriat de fiecare dată o cameră de hotel şi am încercat să refacem, pe cât de autentic posibil, prima noastră noapte de dragoste. A fost grandios de fiecare dată, la fel ca întâia oară.

Niciodată nu am regretat.

În orice caz, nu foarte mult.

„E adevărat că banii nu aduc fericirea.
De fapt, este vorba de banii celorlalţi.”
George Bernard Shaw

Nu ştiu dacă pastilele erau de vină sau dacă timpul începuse să vindece rănile, chiar şi ale mele, dar în următoarea zi după prima mea vizită la doamna Karthaus-Kürten mă trezii brusc cu dorinţa de a mă interesa de moştenirea mea. Încă îmi răsunau în minte cuvintele lui Nelly din ziua precedentă: „Atunci când pierzi omul iubit, ar trebui măcar să te poţi consola cu banii acestuia.” Banii prind bine. Banii sunt importanţi. Banii aduc fericirea. *Money makes the world go round.* {14}

Nu trebuia să-i cheltuiesc pentru mine – mai ales că nu-mi doream să am în posesie nimic în mod special –, însă aş fi putut face ceva bun cu ei, de exemplu, finanţarea unui centru de creştere a puilor de jaguar părăsiţi sau furnizarea caietelor de şcoală pentru copiii indieni sau săparea unei fântâni într-un sat etiopian. Pe de altă parte, nu puteam trăi veşnic în camera de musafiri a surorii mele şi nici să o las să mă întreţină, iar pentru a închiria propria mea locuinţă aveam iar nevoie de bani. Îmi doream o casă cu şemineu, pe care aş fi putut aşeza urna. (Iniţial, plănuisem să merg la mare şi să-i împrăştii cenuşa în cele patru zări sau să o îngrop la rădăcina unui copac. Însă, cumva, căpătasem un soi de dependenţă de urnă. De aceea, şemineul mi se părea cel mai potrivit loc pentru a o păstra.)

Sării din pat cu un elan atât de mare, încât mă mirai şi eu. Deşi jumătate de noapte mi-o petrecusem scriind în caiet, nu mă simţeam deloc obosită. Încă îmbrăcată în pijama, coborâi în bucătărie, unde Mimi îşi lua micul dejun constând din suc de portocale proaspăt stoarse, chifle integrale şi tablete de acid folic, în timp ce citea ziarul. Ronnie plecase deja la serviciu. Cu noaptea-n cap, în fiecare dimineaţă, el făcea jogging, la întoarcere cumpăra chifle, iar înainte de a pleca de acasă pregătea micul dejun, storcea portocale şi aprindea o lumânare. La urmă, împăturea ziarul la loc, ca şi cum n-ar fi fost citit şi o trezea pe Mimi aducându-i la pat cafeaua cu lapte. (Ştiu că nimeni n-ar crede aşa ceva. Dar jur că este adevărat.)

Prin urmare, nu era de mirare că sora mea avea un moral atât de echilibrat şi o permanentă stare de optimism.

— Bună dimineaţa, scumpa mea. Vrei suc?

— Îmi iau singură, nu te ridica.

Luai o înghiţitură, constatând surprinsă că are un gust minunat. Şi asta era ceva nou. În ultimele săptămâni, tot ce înghiţisem avea acelaşi gust: adică de nimic.

Mă aplecai în faţă.

— Mimi, hârtiile lui Karl şi scrisorile unchiului Thomas – toate sunt

la avocat, nu-i aşa?

De uimire, lui Mimi îi căzu bucata de pâine din gură.

— Cum?

— Întreb doar pentru că voiam să arunc o privire pe ele.

— Cabinetul de avocatură a primit doar copii, spuse Mimi. Teancul de hârtii se află sus, în biroul lui Ronnie. Dar tu…

— Ştiu, îi explicai. Am spus că nu vreau să aud nimic despre asta. Totuşi, acum mă interesează. Trebuie să încep să mă gândesc ce voi face în continuare. Fără Karl.

— O să te enerveze destul de mult, spuse Mimi.

— Nu, nu mă enervez.

— Poate că da. Acest unchi Thomas e un şobolan lacom – şi mincinos pe deasupra. Domnul Janssen – avocatul tău – a reuşit să scoată la iveală câteva minciuni de-ale lui în baza documentelor puse la dispoziţie, dar hârtiile lui Karl nu sunt complete şi nici n-au fost foarte bine puse la punct, aşa că o să-i vină greu să dovedească totul. Iar Leo şi surorile lui şi-au angajat un avocat. Îşi revendică de urgenţă partea. Mimi plescăi nemulţumită. La înmormântare n-au venit, dar la avocat au fugit toţi.

— Între timp, şi Leo a devenit avocat, menţionai.

— Se poate. Scrisorile sunt semnate de un anume Doctor Hebbinghaus. Un găozar cu nasul pe sus, dacă te interesează părerea mea. Se exprimă de parcă ai fi o impostoare care vânează moşteniri. Unele formulări sunt de-a dreptul la limită.

— Exact limbajul avocăţesc.

— E greu să n-o iei personal.

— Da, ştiu. Dar vreau oricum să mă uit pe hârtii. Şi, în plus, trebuie să merg la bancă. N-am nicio idee cum stau cu banii. Cred că ai cheltuit sume imense de când stau aici şi în niciun caz nu vreau să mai scoţi ceva din portofel pentru mine. O să primesc o pensie sau ceva de genul ăsta?

— În primul rând, vei primi un sfert din pensia lui Karl – în următorii trei ani. Mimi se încruntă. Asta doar ţi-am… Ah, da, ştiu că nu mă ascultai, dar nu face nimic. M-am certat destul de mult cu funcţionara pe tema perioadei atât de scurte, de doar trei ani, dar ea considera că până atunci majoritatea persoanelor se recăsătoresc şi că dacă aţi fi avut copii, cu totul alta ar fi fost situaţia. Alo? Oare pe ce planetă o fi trăind femeia aia? Mimi oftă. Oricum, e mai bine să ai o mică siguranţă, decât nimic. Dacă aş putea, i-aş da o palmă lui Karl că nu a încheiat o asigurare de viaţă, zgârcit bătrân… – scuze. Cum spuneam, toate hârtiile sunt sus, pot să ţi le arăt pe loc. Tata a făcut un fel de listă de inventar, aţi avut câteva lucruri în casa din Londra, dar majoritatea obiectelor de artă şi de valoare menţionate de unchiul Thomas se pare că sunt depuse undeva sau se găsesc în casa părinţilor

lui Karl.

— Poate mergem acolo să aruncăm o privire? propusei eu. Doar avem cheia, nu?

Mimi surâse.

— Poate că doamna Karthaus-Kürten nu este atât de idioată cum credeam.

— *Eu* am gândit asta. Tu ai spus că e minunată.

— Da, am zis-o ca să mergi la ea, preciză Mimi. În realitate, nu credeam că e mare lucru de capul ei. Lui Ronnie i-a amplificat mereu sentimentul de autocompătimire în loc să-i spună că trebuie să se adune. În plus, aveam impresia că flirtează cu el. Dar acum trebuie să recunosc că îşi cunoaşte meseria.

— Nu mai spune!

— Se vede clar că îţi merge mai bine. Măcar pentru asta şi aş putea să-i pup picioarele coţofenei ăleia. Probabil că pastilele astea sunt un miracol. Aş înghiţi şi eu una.

Într-adevăr, nu mai trăiam senzaţia aceea de depersonalizare. Dacă luam în calcul faptul că în majoritatea timpului nu gândisem decât „Karlemortkarlemortkarlemort" sau „Buah, ce proşti sunt toţi", ce mi se întâmpla în acea clipă era un progres imens.

— Şi cum a rămas cu banii pe chirie? o întrebai pe Mimi, care se întorsese la ziarul ei. La o casă cu şase locuinţe iese ceva câştig lunar. Cu siguranţă s-a adunat o sumă cu care aş putea să-mi pot plăti datoriile pe care le am la tine.

— N-ai nicio datorie la mine! spuse Mimi. Şi e vorba de *două* case cu câte şase locuinţe. Care aduc într-adevăr nişte bani. Ca să amintesc în treacăt, şi întreţinerea lor costă o avere. Dar banii intră în contul de virament al lui Karl, care este semiblocat până când aduci certificatul de moştenitor. De ce nu aveai drept de retragere a banilor?

— Cine ar fi bănuit că unul dintre noi avea să moară? Nici Karl nu deţinea drept de retragere pentru conturile mele. Îţi repet, noi doi nu am discutat niciodată despre bani. Ori erau suficienţi pentru a-i cheltui, ori nu erau deloc, şi atunci nu aveam ce cheltui.

— Karl a avut întotdeauna bani în cont, zise Mimi. Doar că nu ţi-a spus. În plus, a închiriat un spaţiu de depozitare într-o hală din Düsseldorf, probabil pentru mobilă şi tablouri. Avocaţii ar dori să catalogheze obiectele cât mai repede posibil, dar am spus că ar trebui să fii de faţă. Poate că printre ele se găsesc şi lucruri personale de-ale lui Karl, scrisori, jurnale – şi mă gândesc că tu trebuie să fii prima care le vede.

— De fapt, ce rol joacă unchiul Thomas în toată această poveste?

Mimi dădu din umeri.

— Tata şi cu mine am încercat să reconstruim pe cât se poate circumstanţele din documentele existente. În primul rând, se pare că e

vorba de moştenirea de la mătuşa Jutta. După moartea ei, averea a trecut în posesia fratelui ei, adică tatăl lui Thomas şi Karl, care la rândul lui i-a lăsat soţiei sale moştenirea, care, la rândul ei, i-a lăsat-o lui Karl. Şi apoi Karl ţi-a lăsat-o ţie. Dar Thomas consideră că moştenirea mătuşii Jutta i se cuvenea de la bun început. Şi acum vrea să o capete, până la ultima tabacheră. A sunat chiar şi aici de trei ori ca să discute cu tine, cretinul naibii.

— Chiar a sunat?

— Era de părere că o discuţie personală cu tine ar împiedica înaintarea unei acţiuni în faţa tribunalului. Dacă aş fi o soră bună, spunea el, te-aş convinge să fii de acord cu acest dialog. Mai mult, nemernicul voia să ştie dacă aveai vreo poreclă pusă de Karl. Avocatul tău i-a scris mai apoi avocatului lui că mandantul lui ar trebui să renunţe la telefoanele de intimidare către mandanta sa. Chestia asta a ajutat.

Îmi sorbeam sucul de portocale în timp ce mă gândeam.

— Ar fi într-adevăr cam ciudat dacă aş obţine tot ce a aparţinut părinţilor lui Karl. Chiar dacă aş folosi totul pentru puii de jaguar şi caietele copiilor indieni.

— Nu vei obţine totul, spuse Mimi şi se aplecă din nou asupra ziarului. Trebuie să împarţi cu copiii lui Karl. Şi asta ar putea dura ani întregi.

— Hm.

Exista un dezavantaj al faptului că puteam gândi limpede din nou. Începeam să mă tem. De o posibilă revedere cu Leo. Ultima întâlnire avusese loc cu cinci ani înainte.

Mi se făcea pielea de găină când mă gândeam.

Şi, exact în acea clipă, Mimi scoase un ţipăt asurzitor.

De spaimă, vărsai sucul de portocale peste tot.

— Ai luat-o razna? zbierai în timp ce săream să apuc rola de hârtie.

— Nu eu! strigă Mimi cu răsuflarea tăiată, arătându-mi ziarul. Ci *ăştia!*

Îmi arătă pagina cu anunţurile de naşteri şi decese şi îmi spusei că precis iar şi-a botezat cineva copilul cu numele Nina-Louise.

Însă în realitate Mimi îmi arăta un anunţ mortuar.

— Cine a murit? întrebai ştergând sucul de portocale de pe masă. Şi atunci, numele îmi sări efectiv în ochi, deşi ca să-l descifrez trebuia să-mi sucesc capul într-o parte.

KARL SCHÜTZ

— Oh, spusei tulburată. Se pare că nu e un an norocos pentru cei care se numesc Karl Schütz. De ce a murit omul şi câţi ani avea?

— *Carolin!* Ochii lui Mimi aproape că-i ieşeau din orbite, ca

întotdeauna când era cuprinsă de indignare. Nu face pe proasta. Nu e un Karl oarecare. Este vorba de Karl al tău!

— Dar al meu a murit deja cu peste cinci săptămâni în urmă, spusei mai nedumerită ca niciodată.

Mimi luă ziarul şi-l ţinu în faţa ochilor ca pe un diapozitiv.

— Te rog frumos! Convinge-te tu însăţi.

Anunţul mortuar pentru Karl ocupa o jumătate de pagină şi trebuie să fi costat o avere.

Nepătrunse sunt căile Domnului…

Ne luăm rămas-bun de la un om minunat şi plin de viaţă, o fiinţă care ne-a dăruit bucurie, iubire şi fericire.
Anunţăm încetarea fulgerătoare din viaţă a iubitului nostru tată, frate şi soţ, în vârstă de numai 53 de ani

Dr. Karl Schütz
O viaţă întreagă dedicată artei şi familiei

Cu adâncă durere
Leo Schütz
Corinne Schütz
Helen Schütz
Thomas Schütz
Monika Lange-Schütz, alături de
prieteni şi rude

Dorim să-i aducem un pios omagiu de recunoştinţă.
Toţi cei care l-au cunoscut sunt invitaţi a-i cinsti memoria joi, în data de 3 decembrie la ora 16.00, în sala Institutului de servicii funerare Hellmann. În locul buchetelor de flori, coroanelor şi jerbelor, sunteţi rugaţi să faceţi o donaţie în contul Fundaţiei Schütz pentru promovarea artei cinematografice în Germania, cont nr. 11820056 deschis la Casa de Economii, filiala Düsseldorf.
Toţi cei care dintr-o omisiune regretabilă n-au primit o invitaţie personală, sunt rugaţi să se considere invitaţi prin acest anunţ.

După ce înţepenii timp un minut holbându-mă la anunţ, Mimi luă ziarul şi vorbi cu voce ştearsă:

— Cel puţin n-au adăugat o cruce şi mâini împreunate în rugăciune. Sau vreun trandafir frânt. Karl ar fi urât chestia asta.

— Da, dar ce vrea să însemne „nepătrunse sunt căile Domnului”? Karl era ateu!

— Da, dar se pare că familia lui nu, spuse Mimi. Joi se împlinesc

exact şase săptămâni de la moartea lui Karl. O să se oficieze o semi-slujbă de şase săptămâni.

— „Nepătrunse sunt căile Domnului”?

— Asta la catolici înseamnă că dacă el şi-a părăsit familia şi şi-a găsit o altă parteneră de viaţă, mult mai tânără, este pedepsit cu o moarte timpurie şi rămâne o perioadă îndelungată în purgatoriu. Amin.

Gura mi se uscase complet. Iar pulsul mi-o luase razna.

— O viaţă întreagă dedicată artei şi *familiei.* Chestia asta *aproape* că e amuzantă.

— La urma urmei, ar fi putut scrie şi altfel: pe primul loc familia, apoi arta, spuse Mimi. Şi nu, nu este deloc amuzant! Bătu cu pumnul în ziar atât de tare, încât vesela începu să zdrăngănească. Serios, nu pricep. N-am mai auzit de o asemenea neruşinare. De fapt, ăştia organizează o… o contra-înmormântare.

— Chiar e permis să faci aşa ceva?

— Cine ar putea să le-o interzică? Avocatul nostru? Papa?

— Dar ei… ei nu pot face asta! strigai. *Eu* îl am pe Karl. Adăugai, ceva mai încet. Cel puţin cenuşa lui.

— Îi cred în stare să se afişeze cu un sicriu gol. Mimi se uită din nou la anunţ. Monika este fosta soţie, presupun. Iubitul tată, frate şi *soţ* – auzi! O neruşinare mai mare nu există.

— Într-un astfel de anunţ mortuar nu dă bine să scrii „iubitul fost soţ”.

Îmi luai scaunul şi îl aşezai lângă al lui Mimi. Monika Lange-Schütz. Nu cunoşteam numele dublu al mamei lui Leo, dar nu mă surprindea deloc. Se potrivea la fix cu Oer-Erkenschwick.

— Şi ce e cu Fundaţia Schütz? întrebă Mimi. Doar nu li se poate permite să inaugureze aşa, pur şi simplu, o fundaţie în numele lui Karl. Îl sun imediat pe avocatul nostru.

— E probabil ideea unchiului Thomas. Karl nu avea nimic de-a face cu arta cinematografiei, cu atât mai mult cu arta cinematografică germană. Dimpotrivă, unchiul Thomas, cu mutra lui de luat la palme, a aruncat deja milioane în producţii cinematografice incerte. Puteam să-mi imaginez. Tipul nu numai că vrea să pună mâna pe tot ce se afla în proprietatea lui Karl, ci şi pe banii pe care oamenii i-ar fi cheltuit pe coroane.

— Ce şobolan, mârâi Mimi.

— Escroc, spusei. Toţi sunt escroci, mincinoşi şi ipocriţi.

— Chiar că-ţi vine să… le dai un şut în fund! Mi-ar plăcea să apar la această *comemorare* şi să le spun părerea mea.

— Ai binecuvântarea mea. Şi, pentru a-ţi ilustra părerea, poate iei cu tine şi câteva cutii de vopsea. Şi bombe urât mirositoare.

— Serios. Nu-i putem lăsa să facă asta! Karl tocmai a avut o slujbă

de înmormântare! Acum cinci săptămâni. Cel care a luat cuvântul a ţinut un discurs desăvârşit, emoţionant, am avut trandafiri albi mirositori, lumânări imense – şi am dat drumul unor lumânările şi petale aşezate într-un suport să plutească pe apă!

Aşa fusese? Nu-mi aminteam nimic din toate astea. Priveam fix în faţa mea şi număram tot ce era posibil. Patruzeci şi şase de mâini pe care a trebuit să le strâng. Şaizeci şi opt de picioare îmbrăcate în pantaloni negri. Paisprezece bărbaţi cu barbă. Cuvântul „rău" repetat de optzeci şi şapte de ori.

— A fost o slujbă de înmormântare de primă clasă, cu o atmosferă decentă şi impresionantă. Şi niciunul dintre ei n-a catadicsit să apară, spuse Mimi. Nici măcar nu s-au scuzat.

— Noo, normal că nu. Planificaseră deja contraevenimentul. Va veni probabil şi un preot care va spune ceva despre căile misterioase ale Domnului. Şi despre purgatoriul în care ajungi dacă îţi părăseşti nevasta şi copiii. În cadrul Bisericii Catolice nu există divorţ, aşa că se poate considera că fosta soţie a lui Karl încă îi este nevastă, înţelegi? Acum *ea* este văduva.

— Ar trebui să mergem acolo, propuse Mimi. Ca să intre în pământ de ruşine.

Imaginându-mi scena, în stomac îmi apăru o senzaţie ciudată.

— Am putea purta peruci blonde şi ochelari de soare.

— Aiurea! Nu avem absolut niciun motiv să ne deghizăm. Lor ar trebui să le fie ruşine. Că n-au niciun strop de bună-cuviinţă în ei. Mergem acolo şi o să povestim tuturor invitaţilor că familia a boicotat adevărata slujbă de înmormântare. Mimi împături ziarul până îl reduse la forma unei cărţi poştale. Şi că *tu* eşti adevărata văduvă. Şi că ei vor să-ţi ia averea lui Karl până la ultima tabacheră.

Încercam să-mi imaginez scena. În închipuirea mea fosta soţie a lui Karl purta o pălărie cu voal negru şi era sprijinită de toţi cei trei copii. Şi de preot. Privirile lor dispreţuitoare mă străpungeau.

Senzaţia ciudată din stomac mi se amplifică.

— Nu cred că sunt în stare.

— Cum adică? Mimi aruncă ziarul împăturit pe masă, unde se desfăcu din nou, ca sub acţiunea unei mâini magice. Pentru aşa ceva nu-ţi trebuie curaj, ci furie. Iar eu una sunt atât de furioasă că tremur.

Îmi făcui o autoanaliză.

— Cred că pastilele mă fac cumva fricoasă. Fiindcă sunt sigură că dacă apărem acolo, ne vor lega de primul copac.

— Hm, făcu Mimi. E posibil să ai dreptate. Probabil că participanţii nu au cum să ştie că au fost omise nişte detalii oribile. „Ne luăm rămas-bun de la un om minunat pe care nu l-am mai văzut de cinci ani…" Au reuşit să-şi suprime orice sentiment de vină. Doar pentru că se află în majoritate, îşi imaginează automat că ei sunt cei care au

dreptate.

— Aşa-i. Dacă le-ar fi fost ruşine sau dacă şi-ar fi dat seama că sunt prefăcuţi, poate că nu ar fi publicat acest anunţ supradimensionat.

— Gaşcă de îngâmfaţi! Poate că au şi avut de gând ca tu să afli în acest fel. Mimi îşi încrucişă braţele la piept şi-şi muşcă buza de jos. Da, cea mai bună pedeapsă ar fi să-i tratăm cu dispreţ. Să-şi facă show-ul ipocrit de înmormântare – noi pur şi simplu îi vom ignora.

— Exact. În mod straniu, mă simţeam uşurată. N-o să le oferim satisfacţie.

— Vor fi negri de supărare, fiindcă au să-şi imagineze că tu habar n-ai de aranjamentul lor.

— Chiar, spusei. Ce chestie puerilă. Mai bine nu mă amestec.

O vreme, tăcurăm amândouă.

Incredibil! „O viaţă întreagă dedicată artei şi familiei.” Soţul meu avea parte de o a doua înmormântare. Iar eu nu eram de faţă.

— Urna e la mine! precizai într-un târziu.

— Corect, spuse Mimi. Şi ăsta e lucrul cel mai important.

„Minciuna este un foarte trist
înlocuitor al adevărului,
dar singurul descoperit până acum.”
Elbert Hubbard

Am ros o vreme vârful creionului în timp ce reflectam cum i-aş putea explica doamnei Karthaus-Kürten şi caietului că, după prima noastră noapte petrecută împreună, pentru mine şi Karl devenise cert faptul că aveam să rămânem împreună. Nu exista o explicaţie. Pur şi simplu aşa se petrecuseră lucrurile.

Niciunul dintre noi nu simţea nevoia să vorbească prea mult despre cele întâmplate. L-am întrebat pe Karl la ce oră avea programat zborul şi mi-a răspuns că avea să-l anuleze.

„Şi dacă aş veni şi eu?”

La început Karl a zâmbit, apoi a devenit serios şi mi-a spus că ar trebui să-mi las un timp de gândire.

„Nu am nevoie de timp”, i-am zis şi m-am privit în oglinda camerei de hotel. Arătam ca de obicei – de sus, de la cucuiul din frunte, până jos. Şi totuşi, eram alta. Peste noapte totul se schimbase. „Vin şi eu la Madrid. O să învăţ spaniola. Vei vedea, la mine merge repede cu învăţatul. Poate că o voi şi studia. Dreptul nu mi se potriveşte, oricum. Vin cu tine.”

„Dar asta e o nebunie”, a spus Karl, păşind în spatele meu şi cuprinzându-mă cu braţele.

„Da”, am aprobat. „Nebunie curată!” Imaginea noastră din oglindă era minunată. „N-ai încredere în tine?”

Karl a râs, dar ochii lui nu râdeau.

„Nu e vorba de mine. Eu sunt destul de bătrân ca să-mi permit să fac nebunii. Dar tu eşti tânără şi când eşti tânăr trebuie să te gândeşti la ce vrei să faci.”

Dar eu eram sigură pe mine şi nu mai aveam nevoie să mă gândesc. Pentru prima dată în viaţă, ştiam cu exactitate ce voiam. Îl voiam pe Karl. Voiam să fiu împreună cu el, indiferent unde, indiferent cum. Mă simţeam copleşită în întregime de o puternică senzaţie de bine.

„Aşa te simţi întotdeauna când eşti îndrăgostit *cu adevărat?”* l-am întrebat pe Karl.

Karl mi-a spus că nu poate răspunde, pentru că şi lui i se întâmpla pentru prima dată.

„De obicei, pentru mine iubirea vine mai degrabă timid şi încet. Şi de cele mai multe ori se opreşte la jumătatea distanţei şi dispare.” A ridicat din sprâncene. „Numai că de data asta s-a aruncat direct în braţele mele. Un lucru ciudat. Acum simt permanent nevoia să scriu o poezie, să compun un cântec, sau măcar să pictez un tablou cu inimi roşii.”

„Şi eu!” am strigat încântată. „Aş avea chef să-ţi cânt până şi o serenadă la mandolină.”

Karl a început să mă sărute din nou.

„Cel puţin acum Leo are un motiv temeinic să mă urască”, a zis el mai târziu.

„Dar tu n-ai niciun amestec”, am ripostat. „Totul s-a întâmplat din vina mea.”

Karl mi-a ridicat părul de pe frunte.

„Da, a fost frumos.”

„Ce s-a întâmplat nu mai poate fi schimbat”, am spus temându-mă să nu se răzgândească.

„Desigur. Însă ţi-e clar faptul că toţi ceilalţi nu vor reacţiona neapărat pozitiv la cele petrecute între noi? Pot să-mi imaginez că familia ta nu va fi deosebit de entuziasmată. Nici eu n-aş fi, dac-ai fi fata mea.”

„Cât despre familia *ta,* mai bine ne abţinem de la comentarii.”

„Corect”, a încuviinţat Karl oftând.

Am suprimat rapid senzaţia neplăcută şi apăsătoare care începea să se strecoare între fericirea şi exuberanţa ce mă acaparaseră.

„Poate că e mai bine să nu povestim nimănui despre asta.”

„Nu cred că vom putea ascunde aşa ceva”, a spus Karl. „Mai devreme sau mai târziu tot va ieşi la lumină.”

Posibil. Dar, dacă ar fi fost să aleg, mai bine mai târziu decât mai devreme. Chiar dacă în apărarea mea aş fi putut spune că Leo încheiase relaţia cu mine, totuşi trebuia să recunosc că nu era deloc normal să ajung în pat cu tatăl lui doar câteva ore mai târziu. Eram cât se poate de conştientă că nu voi găsi înţelegere în privinţa celor petrecute, nici măcar din partea acelor persoane care credeau sau ştiau din propria lor experienţă că doi oameni se pot îndrăgosti până peste cap unul de altul, pentru toată viaţa. Şi cel mai puţin mă aşteptam la înţelegere din partea lui Leo. Aşa că, dacă ar fi fost după mine, aş fi vrut ca el să nu afle niciodată.

Din păcate însă, nu depindea de mine. Karl şi cu mine tocmai ieşeam din camera de hotel ca să mergem la micul dejun, când l-am zărit în hol pe unchiul Thomas, care se uita la noi cu ochii holbaţi.

Karl a întrebat, speriat şi prosteşte:

„Ce faci aici, Tommi?”

Iar eu încercam să arăt cu totul altfel decât în seara anterioară, sperând foarte mult că unchiul Thomas avea o memorie slabă a figurilor.

„Am vrut să mai port o discuţie cu tine înainte să pleci din nou în străinătate”, a spus unchiul Thomas, umezindu-şi buzele şi rânjind uşor insidios. „Dar ce caută micuţa prietenă a lui Leo în camera ta de hotel, frate?”

Ar fi existat mai multe răspunsuri posibile prin care am fi reuşit să minţim în mod spontan şi credibil, dacă n-aş fi purtat încă rochia din ajun şi dacă n-aş fi avut sentimentul de vină înscris pe faţă. Aşa că doar m-am bâlbâit:

„Nu mai sunt prietena lui Leo."

În acest timp, Karl i-a retezat-o:

„Asta nu e absolut deloc treaba ta. Despre ce vrei să discutăm?"

„Despre bani, despre ce altceva?" a răspuns unchiul Thomas. „Deşi, ca să-ţi spun sincer, consider că am foarte puţine şanse ca tu să mă sprijini." M-a privit şi a râs. Mi s-a făcut pielea de găină. „Desigur, *acum* cred că aş putea avea mai mult noroc."

Karl s-a încruntat.

„Thomas, chiar dacă aş avea bani, nu m-ar interesa deloc să particip la finanţarea unuia dintre proiectele tale falimentare."

„Păcat, mare păcat. Poate însă ai fi de acord să vorbeşti cu părinţii noştri despre încă o mică infuzie de capital, aşa ca de la fiul preferat la mami şi tati."

„Tommi, mereu ai scos bani de la ei şi niciodată nu le-ai înapoiat măcar un cent. Până şi casa din strada Kalkenbrenner, pe care anul trecut ei au trecut-o pe numele tău, fiindcă i-ai convins că în acest fel ţi-ai fi rezolvat toate problemele pentru totdeauna, chiar şi pe aceea ai vândut-o pe la spatele lor."

„Atunci a fost un caz de urgenţă", a spus unchiul Thomas. „Şi în afară de asta, care e problema? Au destule case! Nu e un motiv să reacţionezi exagerat." Şi-a ridicat bărbia. „Frăţiorule! Te rog. Pe tine te ascultă. Spune-le că numai de data asta mai am nevoie de ajutor."

„Nu voi face asta", a spus Karl înverşunat.

„Atunci nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-l sun pe Leo şi să-i spun că te-ai culcat cu mica lui prietenă", a adăugat unchiul Thomas, cu vocea cam unsuroasă. „Şi cred că o să-i sun imediat şi pe mami şi tati – întotdeauna le face plăcere să audă veşti despre preferatul lor."

„Faci ce vrei", i-a zis Karl luându-mă de braţ şi împingându-mă prin faţa unchiului Thomas.

Am rezistat tentaţiei de a mă desprinde şi de a-i oferi unchiului Thomas carnetul meu de cecuri, ca să nu cumva să-l sune pe Leo. Însă în primul rând, aveam pe carnet doar 350 de euro, iar în al doilea rând, gestul acesta n-ar fi eliminat problema, ci doar ar fi amânat-o.

În acel moment mai puteam spera doar să trec munţii şi să ajung la Madrid înainte ca Leo să primească apelul cu pricina. Sau poate că ar fi trebuit să-i fac unchiului Thomas de petrecanie. Ultima opţiune părea singura rezonabilă, probabil că era şi singura morală. Recunosc însă că laşitatea mea nu mă lăsa nici măcar să mă gândesc la varianta aceasta.

M-am despărţit pentru câteva ore de Karl ca să-mi fac bagajul şi să-

mi informez familia despre planurile mele spontane de călătorie, iar el trebuia să rezerve un zbor şi pentru mine. Fix la ora patru după-amiaza trebuia să ne întâlnim la aeroportul Köln-Bonn.

În timp ce-mi azvârleam în valiză un morman de boarfe, minţeam la telefon într-un mod cât mai convenabil. Părinţilor le-am spus că Leo s-a despărţit de mine şi că, fiind cu moralul la pământ, nu mai eram în stare să intru în Facultatea de Drept fără a izbucni în lacrimi. Din acest motiv urma să zbor cu o prietenă la Madrid pentru câteva săptămâni, până îmi reveneam.

Mama mea nu era deloc uşor de păcălit, dar de data asta simţurile ei se atrofiaseră uşor din cauza naşterii nepoatei. A arătat înţelegere pentru dorinţa mea de a mă distanţa şi l-a numit pe Leo „un prostănac fără inimă", fiindcă „renunţă la o fată grozavă ca tine", însă a vrut să ştie cine este această Karla. Da, ştiu, Karla nu era un nume rostit întâmplător, dar a fost singurul care mi-a venit spontan în minte. Karla Müller. Karla era o fiinţă binecuvântată numai cu virtuţi, dar şi ea tocmai avusese necazuri îngrozitoare în dragoste şi se hotărâse să-şi întrerupă studiile. Nu avea piercinguri, nu mergea deloc la discotecă, nici în cluburi şi vorbea fluent spaniola. Cel mai bun lucru era că mătuşa ei avea o casă în Madrid, în care noi două puteam locui pe gratis, iar mătuşa ne mai şi supraveghea şi ne arăta oraşul. Mamei i s-a părut că totul sună rezonabil. Vocea tatei se auzea în fundal, strigându-mi că îmi va vira în cont bani de vacanţă şi că trebuie să ţin capul sus, fiindcă ursitul meu cu siguranţă o să apară cândva şi, dacă doresc, ar putea să-l aranjeze el pe Leo.

„Nu este nevoie", l-am asigurat.

Tatăl meu îl „aranjase" odinioară şi pe Oliver Henselmeier. Se uitase la el prietenos prin lentilele rotunde ale ochelarilor şi îi spusese: „Tinere, să ştii că n-ai procedat corect." Buah! Probabil că Oliver mai are şi în ziua de azi coşmaruri din cauza acelui tratament.

S-a auzit soneria.

„Mamă, trebuie să închid, a venit colega mea de apartament căreia o să-i las în grijă ghivecele cu flori. Te sun imediat după ce aterizez."

„Te iubim, comoara mea", a spus mama. „Şi gândeşte-te mereu: nu este sfârşitul lumii. Vor mai fi şi alţi bărbaţi."

„E suficient unul", a strigat tata din fundal.

„Asta am vrut să spun şi eu", a zis mama.

Am deschis uşa. În hol, în locul colegei de cameră stătea Leo. Dacă aş fi avut vreun reflex, i-aş fi trântit uşa în nas, dar încremenisem, uitându-mă îngrozită la el, fără a fi capabilă să mai fac ceva.

„Bună", m-a salutat Leo, intrând în cameră şi sărutându-mă pe obraz. La celălalt obraz, lipit de ureche, mai ţineam încă mobilul, fără vlagă.

„Pe diseară, pisoiaş", a spus mama şi a închis.

Leo arăta bine odihnit, ochii albaştri limpezi îi ieşeau în evidenţă, contrastând cu buclele blonde, şi chiar îmi zâmbea.

„Pari total devastată. Îmi pare extrem de rău.”

Am deschis gura, fără a reuşi să scot un sunet. Cu mâna tremurându-mi am reuşit cumva să pun receptorul în furcă. Nu, era imposibil ca unchiul Thomas să-l fi sunat deja pe Leo, fiindcă n-ar fi fost atât de… calm. Cu atât mai puţin atât de binedispus. Era exclus să fie în stare să se prefacă atât de bine.

„Uneori pot fi destul de insensibil”, a spus el.

Am înghiţit în sec.

Leo îmi mângâia obrazul.

„Îmi pare rău pentru cele petrecute ieri seară. Şi regret şi mai mult când mă uit acum la tine şi îmi dau seama că probabil n-ai închis un ochi toată noaptea.”

Era adevărat.

Privirea lui Leo a căzut pe valiza deschisă de pe pat şi pe hainele şi cărţile din jur, aruncate haotic.

„Se pare că intenţionezi să rămâi mai mult timp la părinţii tăi. Ah, Carolin, nu voiam să se întâmple aşa ceva.”

Un gând îngrozitor mi-a trecut prin minte.

„Dar aseară n-ai vrut să te desparţi de mine?”

„Păi”, a făcut Leo scărpinându-şi nasul încurcat, „am spus că am nevoie de puţin spaţiu – nu este acelaşi lucru.”

„Ba da.”

Leo a oftat.

„Iar e vorba de o chestie tipic feminină. Aveţi voi codurile voastre pentru orice. În orice caz, am venit să-ţi spus că îmi pare rău.”

„Asta înseamnă că acum nu mai vrei totuşi… o pauză?” l-am întrebat. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam că Leo va auzi.

„Ba da”, a confirmat Leo. Am respirat cu zgomot. „Adică ieri seară îmi doream asta. Dar îmi… îmi pare atât de rău că ţi-am provocat suferinţă şi îmi dau seama cum te simţi, fiindcă sunt primul tău prieten şi aşa mai departe. De altfel, nu sunt aşa de insensibil, să ştii.”

„E-n regulă”, i-am spus. „Ai avut dreptate. Noi doi… aveam nevoie de mai mult spaţiu şi de o pauză.”

„Păi, dacă chiar nu te afectează.”

Ce voia să spună, Dumnezeule?

„Deci ne-am despărţit, nu?”

„Păi”, a spus Leo din nou, „presupun că asta s-a întâmplat, judecând după ciudatul vostru cod feminin. Deşi nu definitiv.”

Ciudatul cod feminin? Da’ de unde!

„Şi de ce eşti aici şi pentru ce purtăm acest curios dialog?”

„Voiam doar să mă asigur că nu… nu faci ceva necugetat.”

„Ce credeai? Că mă voi arunca de pe pod?”

Leo a ridicat din sprâncene.

„Mă gândesc că eşti cam vulnerabilă. Ştii şi tu asta. E chestia cu cifrele şi cu minciunile notorii. Şi vreau să fii conştientă că îmi pasă mult de tine.” A făcut o mică pauză. „Şi-n plus, mă simt responsabil.”

OK. Dacă nu m-aş fi culcat întâmplător cu tatăl lui în noaptea trecută, în acea clipă i-aş fi spus că e un rahat.

„Nu intenţionai să înveţi şi să-ţi conduci surorile acasă?”

„Ba da, mă ocup imediat de asta. Dar înainte voiam să mă asigur că totul este în ordine cu tine.” Mi-a zâmbit pieziş. „Deci, cu siguranţă o să-ţi priască zilele pe care le vei petrece la părinţii tăi. Şi poţi să mă suni oricând dacă e ceva, da?”

„Nu plec la părinţii mei”, am spus şi în acelaşi moment mi-a venit să-mi dau o palmă pentru ce spusesem.

„Nu?”

Am început să transpir.

„Nu. Plec pentru câteva săptămâni… în sud. Cu o prietenă.”

„Cu ce prietenă?” Leo s-a încruntat. „Nu fi rea cu mine – tu n-ai prietene. Sincer să fiu, ăsta e unul dintre lucrurile pe care le găsesc ciudate la tine. Fiecare fată are o prietenă foarte bună. Fiecare! Dar tu duci lipsă.”

„Nu o cunoşti”, am şoptit.

„A, da? Cum o cheamă? Şi unde stă? Şi de ce nu mi-ai făcut cunoştinţă cu ea?”

„Pentru că… locuieşte în străinătate”, am şoptit. Vocea mea nu era capabilă de mai mult. „Azi iau avionul ca să ajung la ea.”

„Aha”, a spus Leo. „Şi unde, mai exact?”

„Ma… llorca.”

Leo zâmbea ironic.

„Frumos. Atunci îţi urez distracţie plăcută. Şi relaxare maximă.” M-a sărutat iar pe obraz. Nici nu îndrăzneam să sper, însă într-adevăr se îndrepta spre uşă. Ajuns în hol, s-a întors încă o dată spre mine. „Şi nu uita să-ţi pui în bagaj şi un bikini. Te rog să-mi trimiţi o vedere, da?”

„Aşa o să fac”, am promis, iar Leo mi-a făcut cu ochiul.

Se gândea că inventasem această prietenă doar ca să păstrez aparenţele. Ca să nu par o tipă care se refugiază la părinţi din cauza suferinţei în dragoste, ci o persoană pregătită să-şi facă de cap împreună cu o prietenă. La Mallorca.

Îi era milă de mine. Nu era frumos, dar de o mie de ori mai bine decât furia. Sau dorinţa de a mă ucide.

Sentimentul de vinovăţie aproape că mă doborâse, dar senzaţia de uşurare, văzându-l că pleacă, era mult mai puternică.

„Capul sus!” a mai spus Leo înainte de a o lua în jos pe scări.

Mobilul i-a sunat şi, când a ajuns cu un etaj mai jos, l-am auzit

răspunzând binedispus: „Alo?”

Am închis uşa şi m-am întors la valiza mea. Rezolvasem şi chestia asta. Acum trebuia doar să mai termin bagajul şi să chem un taxi. Speram ca de data asta să trimită pe cineva care să nu fie complet nebun.

Mi-am pus două pulovere şi toţi blugii în valiză, plus o ediţie destul de ferfeniţită a romanului lui Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată,* pe care îl citisem de atâtea ori încât ştiam deja pe de rost pasaje întregi. Tocmai când mă întrebam dacă e bine să-l iau şi pe Schnuff, vechiul meu iepuraş de pluş, s-a auzit din nou soneria. De data asta, de trei ori.

Camera nu era mare, putea fi traversată în doi paşi şi deja pusesem mâna pe clanţă când mi-a trecut prin minte gândul că s-ar putea să nu fie colega mea de cameră.

„Deschide, Carolin!” a strigat Leo de afară.

Am îngheţat instantaneu. Expresia „îi îngheţă sângele în vene” mi se potrivea la fix.

„Ce mai vrei?” l-am întrebat prin uşa închisă, cu toate că ştiam exact despre ce era vorba.

„Deschide. Tocmai m-a sunat unchiul meu, Thomas.”

Doamne Dumnezeule! Oare Leo era în stare să dărâme uşa? Pentru mai multă siguranţă, am împins comoda în faţa uşii. O luasem puţin razna, fără îndoială.

Leo auzea zgomotul produs de mobilă.

„Ce faci acolo? Deschide imediat uşa! Trebuie să vorbesc cu tine! Ce ai făcut la tatăl meu, la hotel? De unde ştiai unde stă?”

N-am scos niciun cuvânt.

„Carolin! Ai discutat cu tatăl meu ceva despre mine? Ce înseamnă asta? De ce te amesteci în lucruri care nu te privesc? Şi de ce spune unchiul Thomas că în dimineaţa asta purtai aceleaşi haine ca şi seara trecută? Deschide uşa!”

„Leo.”

„Deschide uşa! Unchiul Thomas a încercat să mă convingă că tu şi tatăl meu… că voi… că între voi e ceva. Adică, hahaha – zău aşa? E complet absurd. Te cunosc, tu niciodată n-ai… adică, tocmai tu… doar eşti ca un… Carolin! Deschide uşa, vreau să-mi explici.”

„Nu pot să-ţi explic”, a venit replica mea şi Leo a început să bată cu pumnul în uşă.

În orice caz, am presupus că era vorba de pumn. Era posibil să fi fost şi capul lui.

Ce era de făcut? Îmi puneam necontenit întrebarea asta. Existau, desigur, câteva opţiuni. Aş fi putut deschide uşa – şi poate am fi reuşit să purtăm o discuţie. Sau aş fi putut vorbi în continuare cu Leo prin uşă. În orice caz, n-ar fi fost cazul să mă caţăr cu valiza grea, geanta şi

iepuraşul Schnuffi pe fereastră, pe scara de incendiu, până în curte. Însă exact asta am făcut. N-a fost deloc simplu, fiindcă scara de incendiu se termina pur şi simplu la înălţimea unui stat de om deasupra solului. Am fost nevoită să arunc valiza, geanta şi iepurele înainte de a-mi lua avânt pentru asalt. Apoi mi-am strâns calabalâcul şi am zbughit-o de acolo cât de repede am putut. Mobilul din poşetă a început să sune ca scos din minţi.

„Ce trai fericit am avea dacă ne-am preocupa mai puţin de treburile altora şi mai mult de ale noastre.”
Oscar Wilde

În propria-mi interpretare liberă, iau acest citat ca pe o variantă elegantă a proverbului „Curiozitatea ucide”. Care, la rândul lui, poate fi o variantă a vorbei: „Nu vă jucaţi cu focul.” Cu alte cuvinte, nu faceţi niciodată ce am făcut eu. Nu daţi ascultare drăcuşorului care vă şopteşte în ureche. Credeţi-mă, e mai bine ca unele lucruri să rămână neaprofundate. Ar fi şi mai bine dacă n-aţi avea niciun drăcuşor care să vă dea sfaturi. Ce fericiţi sunteţi!

Doamna Karthaus-Kürten era extrem de încântată de progresele mele. Spunea că aveam cu totul o altă atitudine şi că de-acum înainte nu mă voi mai lăsa dominată de dezorientare şi neajutorare, ci voi fi în stare să privesc înainte.

— Se pare totuşi că această cale de terapie aleasă se dovedeşte, încetul cu încetul, a fi cea corectă.

„Se dovedeşte încetul cu încetul?”

— Dar abia alaltăieri am fost pentru prima dată la dumneavoastră.

— Timpul nu are importanţă. Astfel de procese se pot petrece în timp de câteva… ăăă… Mâinile doamnei Karthaus-Kürten făceau mişcări ca de fluture…*Secunde.* Au nevoie doar de impulsul corect. Uitaţi-vă la dumneavoastră! Ca nou-născută.

Eram puţin cam sceptică.

— E posibil ca doar pastilele să fi avut o contribuţie?

— Normal, confirmă bucuroasă doamna Karthaus-Kürten. Desigur că totul a depins doar de pastile! Dar acest lucru n-are nicio importanţă. Este complet absurd să te gândeşti că nu contează decât atunci când reuşeşti prin propriile puteri. Cu cât pastilele vă ajută să vă simţiţi mai bine, cu atât mai repede veţi ajunge la liman, cu atât mai mult o să vă pese de dumneavoastră, cu atât mai bine vă va merge. Şi, la un moment dat, veţi putea renunţa la pastile.

— Aha, spusei.

Femeia era extrem de binedispusă. Îmi trecu prin minte că era posibil ca şi ea să fi înghiţit vreo pastilă. Mă lăudă foarte mult pentru caietele pe care le scrisesem, dar, spre dezamăgirea mea, le expedie în colţul biroului, într-un teanc imens de hârtii.

— Aveţi de gând să le citiţi? întrebai. Sau scrisul era menit doar să-mi găsească un punct de orientare?

— Bineînţeles că le voi citi, mă asigură doamna Karthaus-Kürten,

afişând un mic surâs. Imediat ce termin noul roman al lui Karin Slaughter. După un thriller îmi pică la fix o astfel de poveste tragică de dragoste.

Era clar că *luase* ceva.

— Prin urmare, v-aţi hotărât să vă ocupaţi de moştenirea dumneavoastră, spuse ea. Este un lucru bun. E foarte bine. Se spune întotdeauna că banii nu aduc fericirea, dar, după părerea mea, e absurd. Eu îmi spun că fără bani nu faci nimic.

— Se spune că fericirea nu e asigurată *în exclusivitate* de bani, zisei.

— Dar nici nu eşti nefericit atunci când ai bani! Doamna Karthaus-Kürten scoase un râs strident. În fine, mi se pare minunat faptul că aţi ieşit din pasivitatea dumneavoastră şi că aţi abordat această problemă. Ce aveţi de gând să faceţi cu banii?

— Ăăă. Ei, ceva obişnuit. Să caut un apartament, să trăiesc… Poate să înfiinţez un centru pentru puii de jaguar părăsiţi.

— Minunat. Minunat. Îmi plac puii de jaguar. Şi am un agent imobiliar excelent pentru dumneavoastră. Aşteptaţi puţin, i-am pus pe undeva cartea de vizită. Ah, o nouă locuinţă! Îşi îndreptă cu entuziasm privirea spre tavan. Întotdeauna presupune şi o nouă viaţă, nu-i aşa? Nu trebuie neapărat să fie o proprietate, nu? Un apartament micuţ, luminos, în care să reuşiţi să vă găsiţi liniştea. În orice caz, o baie cu fereastră – incredibil cât de frecvent ţi se oferă în ziua de azi case cu băi fără fereastră. Aţi prefera parchet sau gresie?

— Hm? Ăă, cred că mi-ar fi indiferent.

— Nu, nu, nu, haideţi! Nimic nu e indiferent în cazul acesta, vizualizaţi împreună cu mine casa dumneavoastră de vis. Parchet sau gresie? Şi covoarele pot fi drăguţe, mai ales atunci când n-ai câine care să distrugă tot cu lăbuţele murdare. Oftă. Ei?

— Parchet, răspunsei.

— Stil modern sau vechi?

— Păi, asta e cumva… Ţine de terapie?

— Da, susţinu doamna Karthaus-Kürten. Nu vă fandosiţi, descrieţi-mi locuinţa de vis.

— Trebuie să aibă un şemineu, spusei. Şi spaţiu pentru clavecin, şi multe cărţi. (Nu îi pomenii faptul că aveam nevoie de şemineu pentru a aşeza urna, fiindcă era ilegal să ai în posesie o asemenea urnă, lucru care fusese posibil doar fiindcă incinerarea avusese loc în Anglia, iar cenuşa lui Karl călătorise în bagajul de mână, deşi era interzis.)

— Şi?

— Şi trebuie să fie luminoasă, adăugai.

— Despre asta am discutat deja! Ah, haideţi, e distractiv. Ferestre franţuzeşti până la podea, tavan ornat cu stucaturi, încălzire prin duşumea şi, desigur, un mic balcon. Doamna Karthaus-Kürten mă privea cu nerăbdare. Apoi făcu dezamăgită un gest de renunţare. Ei,

bine. Să lăsăm asta şi să ne întoarcem la modul de trai. Este un lucru bun că doriţi să vă ocupaţi din nou de întreţinerea dumneavoastră. V-aţi gândit şi la o slujbă? O casă cu şemineu este destul de scumpă.

— Aş putea să fac din nou traduceri, oftai eu.

Doamna Karthaus-Kürten îşi dădu părul pe spate.

— Desigur că puteţi face asta. Dar nu consideraţi că ar fi o risipă a talentelor dumneavoastră? După părerea mea, educaţia şi posibilităţile dumneavoastră vă pot asigura o serie de slujbe care să vă permită să câştigaţi mult mai mult.

— Hm, făcui eu vag.

— Dar e oricum prea devreme să vă faceţi planuri concrete. Mă privi cu o faţă radioasă. Intenţia mea era să începeţi doar să vă conturaţi anumite idei. Se poate întâmpla ca moştenirea să fie atât de substanţială, încât să nu mai fiţi nevoită să lucraţi. Ultima frază fusese pronunţată pe un ton neutru, dar am observat că se voia de fapt o întrebare.

— Depinde de cota care îmi va reveni. Ca să fiu cinstită, încă nu m-am interesat mai îndeaproape de acest subiect. Dar în acest moment sunt ferm hotărâtă să obţin cât se poate de mult. Scosei din geantă ziarul cu anunţul contra-înmormântării lui Karl şi îl pusei pe birou, în faţa doamnei Karthaus-Kürten. Din *acest motiv!*

O vreme, doamna Karthaus-Kürten nu pricepu despre ce e vorba, dar după explicaţia că familia lui Karl – aceeaşi familie cu care fusese ani întregi în conflict – voia să organizeze propria slujbă de înmormântare, se arătă cu adevărat indignată, poate chiar mai mult decât necesar. Buna ei dispoziţie părea să se risipească.

— Deci, dacă fosta soţie a soţului meu ar avea de gând să organizeze un asemenea spectacol… strigă ea. Să îndrăznească numai. Dar apoi n-ar mai supravieţui, asta vă garantez. Tuşi uşor. Deci, vreau să spun că, ăăă, înţeleg perfect impulsul dumneavoastră de a ucide. Este complet normal.

— Nu am niciun impuls de genul ăsta, protestai.

Of! Femeia asta era cu siguranţă cea mai nepricepută psihoterapeută din lume. Şi nu ştiu cum se făcuse că tocmai eu reuşisem să nimeresc la ea.

— Nu trebuie să vă suprimaţi furia. Uneori ies la suprafaţă şi astfel de sentimente. Şi pot fi de folos.

— Dar nu sunt furioasă. Doamna Karthaus-Kürten mă privi dezamăgită. Bineînţeles că sunt puţin afectată, recunoscui eu. Şi găsesc că această tărăşenie e total lipsită de gust. Dar dacă ei se simt astfel mai bine, atunci da, să-şi facă numărul cu această reprezentaţie penibilă…

Ochii doamnei Karthaus-Kürten scânteiau deja, gata de atac.

— Şi vreţi să lăsaţi pe toată lumea să creadă că *dumneavoastră* n-aţi

jucat absolut niciun rol în viaţa lui?

Hei! Ce avea de gând? Era cumva vreun test sau psihoterapeuta încerca de fapt să mă întărâte?

— Ah, spusei pe un ton dispreţuitor, în timp ce mă străduiam să-mi compun o mimică indiferentă.

Doamna Karthaus-Kürten studie din nou anunţul.

— O viaţă întreagă dedicată familiei! Soţ iubit… – Ce să spun, vă admir că nu simţiţi nici măcar dorinţa de a restabili adevărul.

Da, era clar, încerca să mă întărâte.

Ridicai din sprâncene.

— Oamenii vor crede întotdeauna numai ce vor să creadă.

— Da, poate că este adevărat. Totuşi, eu n-aş putea rezista să nu trec pe la această aşa-numită slujbă de înmormântare. Doamna Karthaus-Kürten îşi ridică părul de pe frunte. Mai ales că firma de servicii funerare Hellmann se găseşte chiar aici, pe colţ.

— Într-adevăr?

— Pe strada Hegemann, da. Dacă o luaţi spre centru, pe bulevard, este a doua stradă la dreapta.

— Ah.

— Da, o coincidenţă stranie, nu-i aşa?

— Credeţi?

Doamna Karthaus-Kürten se rezemă de spătar.

— Acum vă spun foarte sincer, dacă mă întrebaţi. Nu cred în coincidenţe. Sunt – ăh – om de ştiinţă.

— Adică sunteţi de părere că poate exista o explicaţie ştiinţifică – în cazul dumneavoastră, chiar una psihologică – pentru faptul că firma de pompe funebre la care a apelat fosta familie a soţului meu decedat pentru a organiza contra-înmormântarea se găseşte în apropierea cabinetului psihoterapeutei mele?

Doamna Karthaus-Kürten clipi, apoi spuse cu uşoară îndărătnicie:

— Desigur, aşa cred.

OK. Am spus deja până acum că femeia asta e idioată?

Trebuia să-mi măresc doza de pastile.

— Ora noastră s-a terminat, constatai uitându-mă la ceasul de perete.

— Oh, da, într-adevăr, zise doamna Karthaus-Kürten, ridicându-se şi întinzându-mi mâna. Atunci, rămâne pe lunea viitoare. Să faceţi în continuare progrese uimitoare. Şi – după cum am spus – pe bulevard la stânga, apoi a doua stradă la dreapta.

— Din păcate, nu este în direcţia mea, spusei.

Şi chiar aşa era!

Nici nu părăsisem bine cabinetul, când mă sună Mimi, cu obişnuitul telefon de control.

— Vii la magazin?

— Voiam să mai fac o plimbare, spusei.

— Plouă cu găleata!

— Îmi place ploaia.

— Aiurea, făcu soră-mea. Tu nu suporţi ploaia. Hai, vino! Aici, în magazin, este foarte plăcut. Gitti tocmai a adus o colecţie de umbrele pictate care se asortează cu cizmele noastre de cauciuc, iar Constanze a făcut un tort grozav cu zmeură şi iaurt.

— O să văd. Poate că voi trece pe acolo.

Între timp, ajunsesem la bulevard. Dacă făceam la dreapta, o luam spre casă, dacă făceam la stânga, o luam spre centru. Am făcut câţiva paşi spre dreapta, apoi m-am întors. Puteam trece pe la această firmă, aşa într-o doară. În definitiv, evenimentul urma să aibă loc abia a doua zi. La prima stradă laterală m-am întors iar. O, Doamne, nu, era nebunie curată. Şi-n plus, o tâmpenie fără rost. Nu era cazul să trec pe acolo.

Pe de altă parte, curiozitatea m-ar fi putut chinui pe vecie. M-am întors din nou la 180 de grade. De data asta am reuşit să ajung în colţul străzii Hegemann, după care m-am oprit iar. Mă simţeam ca un personaj de desene animate care poartă pe umărul stâng un îngeraş, iar pe cel drept un drăcuşor.

„Nu-i interzis să arunci măcar o privire”, îmi şoptea drăcuşorul, în timp ce îngerul îmi zicea „La ce bun?”, iar eu oftam şi tânjeam după pastilele mele. Deşi era suficient spaţiu în stânga şi-n dreapta, un domn în vârstă s-a împins în mine şi aproape că m-a înghiontit.

— Câtă neobrăzare să stai aşa în stradă şi să pierzi timpul fără rost, mă apostrofă el.

Omul avea dreptate.

Drăcuşorul rânji mulţumit când îmi continuai drumul. „Eu câştig întotdeauna”, spuse el, iar îngeraşul se îmbufnă.

Din exterior, firma de pompe funebre nu ieşea cu nimic în evidenţă, însă dădea o impresie de bun-gust desăvârşit, deoarece nu existau vitrine cu sicrie şi haine de doliu, ci doar arbuşti ornamentali de formă rotundă, în ghivece din zinc, o plăcuţă simplă cu numele firmei şi o sonerie. Iar la uşă avea un mâner argintiu, foarte drăguţ, plăcut la atingere. Uşa se deschise de la sine. Ei, bine, nu *chiar* de la sine, o împinsesem şi eu uşor, dar cu siguranţă era deschisă, precum uşa unui magazin.

În faţa privirii mele apăru un soi de foaier în care dădeau mai multe încăperi. O scară uriaşă de marmură ducea la etajul superior.

În spatele meu, uşa se închise încetişor declanşând un sunet armonios. *Ding-dang-dong-dong,* o sonerie cu un ton molcom, în acord minor.

OK. Puteam să o şterg, pur şi simplu. Sau să spun că vreau să cumpăr un sicriu. Oare chiar puteai să-ţi cumperi un sicriu sau trebuia

să fii mort ca să capeţi unul?

Înaintai câţiva paşi şi aruncai o privire după uşă. Un birou normal, nu foarte mare, multe plante. Nu se vedea nimeni. Următoarea cameră era tot un birou, de data asta mult mai mare şi mai impozant, în care predominau pielea de culoare închisă, tablouri cu rame aurii şi covoare persane. Era cu siguranţă biroul şefului, iar alături se afla probabil cel al secretarei. Oare unde se aflau?

„La closet, pentru o partidă scurtă", spuse drăcuşorul. „Doar ştim cu toţii că aşa se procedează."

„Pfui, nu!", zise îngeraşul. „E deja sfârşitul programului. E trecut de ora cinci."

— Se mai moare şi după ce s-a terminat programul, spusei eu. O, Doamne, în felul ăsta în curând o să am nevoie de pastile de schizofrenie.

Intrarea următoare, formată din două uşi laterale, dădea într-o sală mai mare. Un parchet minunat cu intarsii, tavan înalt, ferestre elegante prin care se zărea o curte interioară înverzită. Rânduri de scaune, o orgă, un pupitru pentru cei care luau cuvântul şi mai multe şevalete goale. Privirea îmi fu imediat atrasă de o uriaşă pânză frumos drapată, agăţată pe peretele din spate, unde se vedea o fotografie imprimată. În fotografie erau surprinşi trei copii blonzi şi drăgălaşi sprijinindu-se de un bărbat blond şi arătos, care stătea în faţa unui rododendron înflorit. Bărbatul era Karl. Mai mare decât în mărime naturală, îmi zâmbea privindu-mă direct în ochi.

— Ah, ce rahat, spusei.

În partea de jos, în dreptul pieptului lui Karl şi pe o porţiune de pajişte, se putea citi un fel de slogan scris cu litere mari, negre: „Tokio – New York – Madrid – Zürich – Londra – întreaga lume era casa lui, şi totuşi inima îi era alături de familie."

Mă apucă un râs isteric. „Întreaga lume era casa lui, şi totuşi inima îi era alături de familie" – hahaha. Ce minciună sfruntată. Mă uitam la imaginea uriaşă, cu capul într-o parte. Nu, nu putea rămâne aşa, ceva lipsea. Fugii înapoi într-un birou, repezindu-mă direct la masa de scris. Ha, excelent, exact ce-mi trebuia: un marker negru şi gros. Ajunsă înapoi în sala mare, împinsei un scaun în dreptul peretelui, mă căţărai pe el şi completai textul străduindu-mă să scriu cât mai frumos cu putinţă. Apoi coborâi de pe scaun, îl împinsei înapoi în şirul lui, admirându-mi opera cu bunăvoinţă. Exact. Acum arăta cu mult mai bine.

„… Madrid – Zürich – Londra – Oer-Erkenschwick". Minunat! Pentru acest lucru meritase să fac acest mic ocol până acolo.

Drăcuşorul de pe umărul meu se tăvălea pe jos de plăcere, îngeraşul care şedea pe celălalt umăr îşi pusese îngrozit mâinile la ochi. Dar înainte să mă pun şi eu pe râs, în spatele meu auzii voci.

— Aranjamentele florale vor fi livrate mâine dimineaţă, familia va veni apoi cu încă nişte fotografii mărite, muzica va fi înregistrată pe bandă, spuse o voce, iar o a doua răspunse:

— Îţi spun pentru a suta oară, Jakob, poţi sta liniştit, totul e sub control. Şi se numeşte CD, nu bandă.

Mă răsucii şi zării doi bărbaţi la costum, unul mai tânăr, altul mai vârstnic. Cu o mişcare fulgerătoare, strecurai markerul în buzunarul paltonului.

— Dar vineri e înmormântarea Grundermann şi din cauza buchetelor de crini trebuie să mai…

— O vom rezolva şi pe asta fără tine, îl întrerupse bărbatul cel tânăr.

Apoi mă văzură.

— Scuze, spuse cel mai în vârstă. Nu v-am auzit când aţi venit.

— Dar s-a auzit soneria, spusei complet dezorientată şi fără vreun plan anume.

Drăcuşorul îmi şoptea la ureche o serie de posibile minciuni, începând cu „Voiam doar să mă interesez cum ajung în oraş” până la „Bunicul meu e pe moarte şi doream să caut o firmă de pompe funebre potrivită.” De groază, îngeraşul amuţise complet. (Nu-mi face plăcere s-o spun, dar până acum nu se dovedise de niciun ajutor.)

— Doamna Roser? zise tânărul şi-mi întinse mâna.

Nu spusei nimic, dar îi strânsei călduros mâna.

— Ar fi trebuit să ajungeţi aici la ora patru.

„Oricum n-aş fi putut, fiindcă aveam şedinţă cu psihoterapeuta mea.” Unde se pare că trebuia să ajung din nou, de urgenţă.

— În meseria noastră punctualitatea este sfântă, spuse domnul în vârstă. Imaginaţi-vă că aici se găsesc cincizeci de musafiri îndoliaţi şi aşteaptă să asculte muzica de orgă, iar dumneavoastră pur şi simplu nu aţi apărut.

— Dar de obicei sunt punctuală, spusei. Chiar renumită pentru punctualitatea mea.

— Mă ocup eu aici, Jakob, spuse tânărul. Nu durează mult.

În timp ce domnul mai vârstnic părăsea încăperea, iar îngeraşul de pe umărul meu se trezise din încremenire şi ţipa tare „Şterge-o! Hai, fuga!”, celălalt bărbat mă luă de braţ şi mă conduse la orgă.

— Acum, între noi fie vorba, din ce în ce mai puţină lume doreşte muzică de orgă. Majoritatea preferă muzica înregistrată, fiindcă e mult mai ieftin. Şi totuşi, atunci când un client solicită un organist, nu dorim un amator care să-şi bată joc de noi. În definitiv, renumele firmei noastre a depăşit de mult graniţele oraşului. De aceea şi plătim foarte bine.

Excelent. Nu-mi spusese doamna Karthaus-Kürten că ar fi cazul să mă gândesc la mai multe posibilităţi de a munci? De ce n-aş câştiga

bani ca organist la slujbele de înmormântare? Cel puţin era o chestie originală. Şi, în mod garantat, nu m-aş fi întâlnit cu atâţia oameni binedispuşi, ale căror feţe fericite m-ar fi călcat pe nervi.

— Referinţele dumneavoastră sunt impresionante: patru semestre de studiu de muzică bisericească în Düsseldorf, de unsprezece ani sunteţi organist în comunitatea locală… În acel moment, antreprenorul se încruntă. Dar aţi început de tânără, nu-i aşa?

Am aprobat din cap.

— Am fost un fel de copil supradotat.

— Ei, atunci cântaţi-mi.

Cu un gest, mă invită la orgă. Mă aşezai. De sus, din portretul uriaş, Karl îmi zâmbea. Orga se acţiona printr-un manual pe două registre şi un pedalier care se găsea la picioarele mele. De pedale ar fi trebuit să nu mă ating, fiindcă sunetele pe care le scoteau nu existau nici la clavecin, nici la pian.

Aş fi cântat ceva de Bach – potrivit pentru orgă şi se adapta cumva şi atmosferei.

Atacai primul acord. Nu se întâmplă nimic.

— În primul rând ar trebui să porniţi orga, spuse antreprenorul şi apăsă un buton lateral.

— Ah, da, ce proastă sunt.

Instrumentul era electronic, desigur, altfel ar fi avut o groază de tuburi sonore. Până la urmă, sunetele îmi erau cunoscute, ca la clavecin. Cântai primele acorduri ale unul preludiu şi mă simţii ca acasă. Însă apoi – naiba ştie de ce! –, brusc, începu să sune ca o orchestră cu coarde. Ah, nimeni nu se poate baza pe instrumentele astea electronice, destinate doar utilizatorilor amatori.

— Foarte drăguţ, spuse antreprenorul. Aveţi cumva şi ceva mai solemn în repertoriu?

— Sigur, spusei şi apăsai nişte clape pentru a le încerca. Cu mâna stângă cântam acum la claviatura inferioară, iar cu mâna dreaptă la cea superioară, scoteam nişte sunete ca de vioară. Dementă totală. Nu puteam suferi instrumentele electronice. Aveau pretenţia de a fi ceva ce nu reuşeau de fapt să fie. Se auzi total distorsionat primul acord din *Concertul italian* de Bach. Se pare însă că antreprenorului îi plăcea, cel puţin zâmbea încurajator.

— Ăsta e Bach? Îl urâm pe Bach! auzii o voce de femeie şi picioarele aproape că îmi căzură pe pedale, transformând *Concertul italian* într-o serie de acorduri distonante.

„Ups”, spuse drăcuşorul, iar îngeraşul leşină.

„Oricine merită a doua şansă!”

Ştiu, asta a mai fost.
Dar – hei! – aşa se poate demonstra cât de adevărat
e acest proverb stupid.

Privind pe deasupra orgii, am văzut că antreprenorul în vârstă se întorsese împreună cu o tânără şi un tânăr care purtau în braţe mai multe pânze mari, înrămate în lemn. Deşi îi zăream doar din semiprofil, i-am recunoscut instantaneu pe nou-veniţi. Erau Leo şi sora lui, Helen.

— Scuzaţi-mă o clipă, vă rog, doamnă Roser, îmi şopti tânărul antreprenor de servicii funerare. Şi cântaţi mai departe încetişor, dar, dacă se poate, să nu fie Bach.

Între timp încremenisem ca o statuie, incapabilă să dau vreo replică. Deşi Leo şi Helen stăteau cu spatele la mine, undeva prin zona şevaletelor, simţeam că intrasem într-o mare dandana. Şi nu-mi venea în minte nicio piesă pe care s-o pot cânta, în afară de *Vulpe, tu mi-ai furat gâsca.*

„Oh, Doamne, Doamne, Doamne”, se văicărea îngeraşul trezit din leşin.

„Şterge-o!” îmi şuiera drăcuşorul. „Strecoară-te. Dispari. Caramba.”

Înghiţii în sec. Nici nu-mi doream altceva. Dar picioarele nu mă ascultau. Fotografiile alb-negru uriaşe pe care Leo şi Helen le aşezau pe şevalete îl arătau pretutindeni pe Karl. Karl râzând, Karl cu o privire serioasă, Karl împreună cu Leo în vârstă de aproximativ cinci ani, având o faţă rotofeie şi ţinând în pumnul micuţ un buchet de păpădii.

— Sunt nişte fotografii extraordinare, spuse vârstnicul. E minunat cum aţi reuşit să surprindeţi sufletul tatălui dumneavoastră.

— Mama mea le-a făcut, spuse Helen. Se pricepe foarte bine la fotografiat. Şi mie mi-a făcut poze. Sunt model, ştiţi? De aceea figura mea vi se pare cunoscută. Probabil m-aţi văzut într-un ziar sau într-o reclamă. Sau la televizor. În prezent, faţa mea apare peste tot în tramvaie – pentru campania împotriva călătoriei frauduloase.

„Evaporă-te. Spală putina. Dispari din peisaj”, mă îndemna drăcuşorul. Îngeraşul nu mai era în stare nici să respire.

Leo terminase de aşezat tablourile, îşi băgase mâinile în buzunarele pantalonilor costumului şi se uita în jur. Îşi tunsese buclele blonde atât de scurt, încât nu se mai observa că avea părul ondulat. Nu puteam spune cu certitudine, dar costumul părea scump şi îi stătea surprinzător de bine, aşa că presupuneam că nu-l cumpărase de la C&A. Privirea lui Leo întârzie asupra uriaşei pânze drapate şi mi se părea imposibil să nu fi văzut literele adăugate. Dar nu spuse nimic.

— Aranjamentele florale şi lumânările vor fi aşezate mâine dimineaţă, spuse antreprenorul mai vârstnic. Iar muzica tocmai ne-a fost trimisă de unchiul dumneavoastră.

— Să sperăm că nu vom auzi Bach. Îl urâm pe Bach şi i-am spus de cel puţin zece ori că nu-l vrem, zise Helen.

— Nu, după ştiinţa mea, Bach nu apare, spuse antreprenorul tânăr. Predomină muzica modernă. Eagles şi Pink Floyd şi…

Helen râse dându-şi capul pe spate.

— Cum, persoanele de vârsta dumneavoastră numesc asta muzică modernă?

— Şi sunt suficiente scaune? Leo măsura încăperea, privind în continuare în jur.

În sfârşit, prinsesem viaţă. Alunecai spre capătul băncii şi mă ridicai. Aaaaah! Prea târziu. Mă văzuse. Însă privirea lui Leo alunecă absentă peste mine. E posibil să fi considerat că sunt o statuie, fiindcă încremenisem din nou.

— Ne-am învoit pentru mai mult de o sută.

— Mai adăugăm încă două rânduri, spuse antreprenorul mai vârstnic. Numai că scaunele ne sunt necesare mâine dimineaţă pentru un alt eveniment organizat în sala de alături, de aceea vom putea face aranjamentul abia mâine pe la prânz. Sper că înţelegeţi situaţia.

— Desigur, zise Leo.

Oh, Dumnezeule! Figura lui. În amintirea mea arăta cu totul altfel. Un tânăr blond şi arătos, unul dintre cei mai drăguţi tipi, mai mult nu reţinusem. Acum însă îmi dădeam seama ce mult îi semăna lui Karl. Forma capului cu fruntea înaltă, nasul uşor arcuit în jos, bărbia puternică, energică, forma buzelor… – totul îmi era atât de cunoscut. Şi aveam certitudinea că în alte condiţii m-ar fi încântat foarte mult revederea. Cum spuneam, în alte condiţii. Şi în mod sigur nu acolo şi nici în acel moment.

„Da’ cară-te odată!” urla drăcuşorul de pe umărul meu.

Ieşii din starea de imobilitate şi făcui câţiva paşi înapoi, în direcţia uşii.

„Întoarce-te cu faţa, prostănaco”, şuiera drăcuşorul. Avea dreptate. Dacă Leo m-ar fi zărit din spate în timp ce dispăream pe uşă, cu greu ar fi putut să mă recunoască.

— Doamnă Roser! Unde mergeţi?

Nu răspunsei. În definitiv, nici nu eram doamna Roser. Făcui doar un semn cu mâna, sperând că antreprenorul îl va interpreta ca „Trebuie să ajung de urgenţă la toaletă”. Aproape ajunsesem la uşă când auzii vocea lui Leo.

— Carolin? întrebă el neîncrezător.

„Mergi!” şuiera drăcuşorul în momentul în care rămăsesem ţintuită în loc.

— Nu, dânsa este doamna Beate Roser, l-am auzit pe antreprenor.

Odată ajunsă în foaier, mării pasul, apoi începui să alerg. Eram pe punctul de a înşfăca mânerul uşii şi de a sări peste treptele de la intrare.

— Carolin! strigă Leo în spatele meu.

Era clar că nu-i dăduse crezare antreprenorului că numele meu ar fi Beate Roser. Am luat-o la fugă fără să mă mai uit în jurul meu. Cu viteză mărită m-am năpustit înapoi pe bulevard, am luat-o de-a lungul trotuarului unde a trebuit să sar peste un şoricar şi aproape că m-am ciocnit de o doamnă în vârstă. Nici măcar o dată nu m-am uitat în jurul meu, pur şi simplu alergam, exact ca Franka Potente în filmul *Aleargă, Lola, aleargă!* Cu răsuflarea tăiată am ajuns în sfârşit la cabinetul doamnei Karthaus-Kürten şi m-am năpustit înăuntru, în hol.

Doamna Karthaus-Kürten tocmai îşi pusese paltonul şi se pregătea să-şi înfăşoare în jurul gâtului o eşarfă colorată.

— Doamna Schütz! Aţi uitat ceva?

— Ăă, da! gâfâii eu. „Am nevoie urgentă de o şedinţă specială de terapie. Dar dacă se poate, la un psihoterapeut competent, nu la unul care să mă motiveze să mă duc la firme de pompe funebre, unde să mă fac de râs în ultimul hal.” Aţi văzut cumva eşarfa mea?

— Ce culoare are?

— Verde, răspunsei, uitându-mă afară, pe geamul de la uşă.

Nu se vedea nimeni.

Plină de solicitudine, doamna Karthaus-Kürten luă la rând toate piesele din garderobă.

— Nu, nu, doamnă Schütz, nu găsesc nicio eşarfă verde. Îmi pare rău, este posibil s-o fi rătăcit în altă parte?

— Da. E posibil. Scuzaţi-mă pentru deranj.

Categoric, o luasem complet razna. Dacă ar mai fi existat vreun dubiu cu privire la nevoia de a face terapie, acum mă lămurisem definitiv. Pe lângă schizofrenia cu îngeraşul şi drăcuşorul, în acel moment puteam adăuga şi mania persecuţiei, care se manifesta prin delir de urmărire. Şi, în plus, şterpelisem un marker.

În faţa uşii, mă uitai cu mare atenţie în toate părţile. Nici urmă de Leo. Bineînţeles că nu. Ca şi cum m-ar fi putut urmări prin jumătate de oraş. Nu era stilul lui. Omul era mult prea raţional. Acum credea probabil că văzuse o fata morgana. Iar antreprenorul trebuie că-i explicase pe cine văzuse în realitate: Beate Roser, muziciană, cu specializare în cântece bisericeşti. Din păcate nepunctuală, în rest nu se putea spune nimic rău despre ea. Poate în afara faptului că se evaporase în toiul interviului de angajare. Şi, desigur, acest lucru va duce la respingerea doamnei Roser, fiindcă firma de pompe funebre Hellmann era renumită în toată regiunea pentru calitatea serviciilor sale.

Până la urmă, avusesem ocazia să completez mesajul de pe pânză cu o informaţie decisivă, şi mă bucuram din plin de treaba asta. Păcat că nu puteam fi de faţă când aveau să descopere că Oer-Erkenschwick fusese pus în rând cu metropolele strălucitoare ale lumii. Rătăcii o vreme pe bulevard prin ploaie şi la un moment dat cotii pe o stradă laterală. Ca să fiu sigură. Leo ar fi putut trece cu maşina pe acolo şi m-ar fi văzut – ceea ce era de evitat. După un drum aventuros pe străzi laterale şi simţindu-mă ciudat de euforică, mă apropiai de cartierul Insectelor, unde descoperii două noi străzi, care dovedeau în mod irevocabil că urbaniştii trebuie să fi fost beţi turtă în momentul în care botezaseră străzile. Şi cui oare îi plăcea să locuiască pe strada cu numele „Calea Moliilor” sau – şi mai şi! – „Strada Ploşniţei”? Chicotind, fotografiai cu telefonul mobil plăcuţele cu numele, apoi le ştersei, amintindu-mi că nu i le mai puteam arăta lui Karl. Deoarece Karl era mort.

A doua zi urma să fie înmormântat pentru a doua oară. A doua zi se împlineau şase săptămâni de când murise. A doua zi se făceau şase săptămâni de neconceput de când trăiam fără el.

Pe neaşteptate, mă podidi plânsul. Picăturile de ploaie şi lacrimile îmi curgeau şiroaie pe faţă iar ochii îmi erau prea înlăcrimaţi ca să mai pot distinge plăcuţele cu numele străzilor, aşa că nu mai eram în stare nici să mă amuz. Plus că între timp se înserase, şi era o seară ploioasă şi rece de noiembrie. Mergeam pe trotuarul opus celui cu magazine, iar acolo se aflau numai locuinţe cu ferestrele luminate, decorate pentru Crăciun cu steluţe, lumânări şi îngeri, iar la fiecare fereastră găseai o pereche fericită, o familie fericită sau măcar o femeie fericită cu o pisică. Eram unica fiinţă singură din lume.

Şi exact în momentul în care mă gândeam la asta, cu ochii orbiţi de lacrimi eram pe punctul de a izbucni într-o criză nervoasă, călcai într-un rahat de câine. Mă oprii din plâns, în schimb începui să înjur. Deoarece, cu toată nenorocirea care mă lovise, mă lămurisem complet că nu eu eram aia nebună, ci viaţa avea nevoie urgentă de terapie.

Îmi ştersei pantofii pe iarbă atât cât putui, dar excrementele păreau să provină de la un câine mare cât o cămilă, fiindcă se lipiseră peste tot şi, în plus, încălţămintea îmi puţea insuportabil a căcat. Cedai în cele din urmă şi pornii mai departe. Ei bine! Era momentul să-mi cumpăr o pereche de pantofi noi. O pereche de pantofi Santini. Cât mai scumpi cu putinţă.

Pe drum, călcam intenţionat în fiecare băltoacă, exact ca un copil încăpăţânat. „Aşa, viaţă, nu ţi-a ajuns, acum am şi picioarele ude. Şi pantalonii îmi sunt uzi fleaşcă. De fapt, mai udă de atât aş fi fost doar dacă aş fi căzut într-un iaz. O să fac acum şi pneumonie?”

Calea Cărăbuşului era luminată ca ziua, vitrinele se luau la întrecere în strălucire iar ghirlandele de luminiţe care traversau strada aveau la

mijloc o stea mare care se legăna în vânt. În vitrina de la Pumps&Pomps trona un brad uriaş de Crăciun, împodobit cu pantofi de un roşu aprins şi luminat cu ghirlande de steluţe albe. Arăta superb, chiar şi de pe trotuarul opus. Iar înăuntru era o atmosferă caldă şi plăcută şi îmi doream să-mi arunc pantofii din picioare, să mă aşez pe canapea şi să beau un capucino. Mimi şi prietenele ei m-ar fi consolat şi mi-ar fi ridicat moralul. Şi cu siguranţă s-ar fi amuzat copios de povestea cu mesajul corectat de pe pânza drapată. Tocmai îmi luasem avânt să traversez strada, când uşa magazinului se deschise şi ieşi Leo.

Nu putea fi adevărat!

Eram tentată să-mi ridic pumnii în aer şi să urlu dramatic spre cer: „De ce eu? De ce aici? De ce?" Dar Leo m-ar fi văzut. Şi era clar că venise acolo din cauza mea. Deci n-aveam niciun delir de urmărire! Era însă înfiorător că ştia unde m-ar putea găsi. Dar era posibil să fi aflat că Mimi deschisese un magazin de încălţăminte, fiindcă ziarele dedicaseră spaţii generoase acestui subiect. Şi, în mod corect, presupusese că mă aflu în preajma lui Mimi. Unde altundeva să mă îndrept? Slavă Domnului că mă oprise în drum rahatul de câine, altfel i-aş fi nimerit direct în braţe.

Presupuneam că maşina care era parcată direct în faţa magazinului pe dungile trecerii de pietoni, în zona interzisă, îi aparţinea, fiindcă se îndrepta spre ea, cu cheia pregătită. Din păcate, în acel moment îşi ridică ochii şi privi fix peste drum, în direcţia mea. Peste şirurile de maşini din traficul aglomerat al serii, ne privirăm timp de o secundă încremeniţi, direct în ochi, apoi reflexul meu de a o lua la sănătoasa se reactivă, mă întorsei şi fugii. Direct în farmacie.

— Vă rog, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, spusei ştergându-mi apa de pe faţă.

Patru perechi de ochi se holbară la mine. Erau trei clienţi, toţi la vârsta pensiei, şi o tânără femeie cu bucle negre în spatele tejghelei. Farmacistul meu săritor nu se vedea pe nicăieri. La naiba!

— Staţi la rând, domnişorică, spuse un domn în vârstă. Toţi am fost aici înaintea dumneavoastră.

— Dar îmi trebuie urgent. O ieşire prin spate, strigai eu, uitându-mă stăruitor la femeia în halat alb. Există vreuna aici?

— Ăă, nu am voie să las pe nimeni în spatele tejghelei, îmi pare rău. Astea sunt regulile. Tipa credea probabil că sunt vreo drogată care vrea să-şi facă rost de morfină din camera din spate. Justus, vii puţin, te rog? strigă ea peste umăr.

— Aşa ceva mi se pare curată obrăznicie, spuse domnul cel bătrân, deşi nu era foarte clar la ce se referea.

Clienta de lângă el spuse, plină de compasiune:

— Precis este o urgenţă. Pe mine nu mă deranjează să aştept. Uitaţi-

vă numai ce udă este fata.

Şi cealaltă clientă, o apariţie impozantă cu părul în tonuri liliachii, se declară de partea mea:

— Din cauza celor ca dumneavoastră avem noi, pensionarii, un renume atât de prost, îi spuse ea domnului bombănitor, apoi mi se adresă: Copilă, de cine trebuie să te ascunzi?

— De… de fostul meu prieten, răspunsei şi exact în acel moment uşa din spatele meu se deschise, iar Leo intră în farmacie.

„Măreţia lumii este întotdeauna pe măsura măreţiei spiritului care o contemplă. Cel bun îşi găseşte aici paradisul, cel rău îşi întâlneşte deja de aici infernul său.”
Heinrich Heine

Bine ai venit în infernul meu.

Din când în când – în momentele în care intram într-o stare masochistă –, îmi imaginam reîntâlnirea dintre mine şi Leo. Eram conştientă că între noi socotelile nu se încheiaseră. Socotelile lui cu mine, fiindcă în aceeaşi noapte în care el impusese o pauză în relaţia noastră, eu ajunsesem în pat cu tatăl lui, şi socotelile mele cu el, fiindcă… ei da, per ansamblu, nu fusese deosebit de drăguţ cu mine, nu? Adică îmi dăduse senzaţia că n-aş fi suficient de bună pentru el şi mă numise „ciudată”, şi „labilă”, şi „mincinoasă notorie”. Şi era extrem de limpede că surorile şi mama lui erau mult mai importante decât mine, şi apoi mai avusese… – OK, recunosc, în comparaţie cu ceea ce făcusem eu, toate astea erau nesemnificative. Nu numai că mă culcasem cu tatăl lui, ci mă şi căsătorisem cu acesta, iar apoi îl moştenisem. „Extrem de puţini bărbaţi ar putea trece cu bunăvoinţă peste aşa, ceva”, mă gândeam eu.

În ultimii cinci ani reflectasem adesea la modul în care m-aş fi putut scuza în faţa lui Leo. Am început de mai multe ori o scrisoare. Însă probabil că există lucruri pentru care nu îţi poţi cere scuze cu adevărat. Mai ales că Leo ar fi considerat tot ce aş fi scris doar o nouă batjocură la adresa lui. „Îmi pare rău că m-am îndrăgostit până peste cap de tatăl tău. Îmi pare rău că acum ştiu ce înseamnă să trăieşti marea iubire. Îmi pare rău că sunt fericită. Îmi pare rău că am găsit în sfârşit pe cineva care mă iubeşte exact aşa cum sunt.”

În varianta mea ideală, reîntâlnirea ar fi decurs cam aşa – varianta 1: Leo trecea prin momente dificile (ocupându-se de un caz penal nimerise în vizorul mafiei ruseşti şi trebuia să scape) şi în timp ce toţi ceilalţi se retrăgeau temători, Karl şi cu mine îl ajutam altruişti (prin intermediul relaţiilor lui Karl şi al geniului meu) să iasă din încurcătură. La final, Leo ne îmbrăţişa recunoscător şi spunea că totul era uitat şi iertat. Varianta 2: Leo era pe moarte şi avea nevoie de un rinichi, Karl voia să-i doneze pe loc unul de-al lui, dar din păcate nu era compatibil ca donator. Şi îi dădeam eu unul de-al meu, salvându-i astfel viaţa. În sala de terapie intensivă am fi stat unul lângă altul, Leo s-ar fi uitat la mine şi mi-ar fi spus: „Iartă-mă, te rog, că te-am considerat o târfă imorală.”

Mai erau şi alte câteva variante, dar în niciuna dintre ele părul nu îmi era lipit de pielea capului într-un mod atât de dizgraţios, în nicio variantă nu eram complet umflată de plâns şi, bineînţeles, pantofii nu

îmi erau plini de excremente de câine. Mda, aşa cum îmi spunea mereu tata, în viaţă nu primeşti întotdeauna ce-ţi doreşti.

Leo, în schimb, nici că ar fi putut arăta mai bine. Peste costumul care îi venea ca turnat purta o haină neagră, fină, iar ploaia nu reuşise să-i strice frizura. Arăta atât de frumos, încât pensionara de lângă mine îmi spuse încet:

— Dar, drăguţa mea, nimeni nu fuge de un astfel de bărbat.

Acum era oricum prea târziu.

— Deci chiar tu eşti, spuse el examinându-mă temeinic din cap până în picioare. Apoi se uită scurt în jur – pensionarii gură-cască, tânăra femeie drăguţă în halat alb din spatele tejghelei – şi îi salută politicos.

Fără păcăleală. Toţi îi răspunseră la salut murmurând. Toţi în afară de mine, desigur.

— 17 euro şi 50 de cenţi, îi spuse tânăra femeie pensionarului bombănitor. Drept urmare, pensionarul îşi scoase portmoneul şi înşiră câteva monede pe tejghea, numărând.

Leo făcu un pas spre mine, iar eu mă stăpânii cu mare efort să nu fac automat un pas înapoi.

— La firma de pompe funebre te-am recunoscut după palton. E tot ăla vechi al tău. De ce ai fugit?

Exact. De ce?

Tuşii uşor.

— M-am gândit că nu este cel mai potrivit loc pentru o întâlnire.

Leo dădu din cap.

— Dar acum? Am crezut că eşti în magazinul surorii tale ca să bei un capucino sau ceva de genul ăsta. Dar ai şters-o imediat când m-ai văzut.

— Nu te-am văzut deloc, trebuia să cumpăr de urgenţă ceva din farmacie.

Leo îşi ridică sprâncenele.

— Ai rămas aceeaşi mincinoasă compulsivă, Carolin. Este un fel de boală, m-am interesat, dar acum nu-mi vine în minte termenul de specialitate.

— Pseudologie, spusei.

— Tu eşti cea mai în măsură să ştii, da, zise Leo.

— Cine urmează, vă rog?

Lângă tânăra femeie în halat alb îşi făcu apariţia farmacistul meu. Unde era mai devreme, atunci când aveam nevoie de el?

— Ah, nu, spuse pensionarul şi-şi îndesă mărunţişul înapoi în portmoneu. Acum m-aţi încurcat. Trebuie s-o iau din nou de la capăt. Doi, trei, treicizeci, treişapzeci, patruşapzeci…

— Poftiţi, zise femeia cu părul lila, întinzându-i farmacistului reţeta. Dar nu vă grăbiţi, tocmai acum devine palpitant.

Farmacistul îmi zâmbi.

— Ah, bună, micuţă arţăgoasă! apoi se încruntă. De ce arăţi aşa? Ce ai pe pantofi, noroi?

— Ar fi bine să fie aşa, spusei.

— A trebuit să fugă de fostul ei iubit, îl informă plină de solicitudine femeia cu păr lila. Voia să scape prin uşa din spate, dar angajata dumneavoastră nu i-a permis. Şi acum a picat în capcană.

— Dar până în acest moment el s-a comportat foarte manierat, zise cealaltă doamnă în vârstă. El crede că ea e psihopată.

— Nu, *cleptomană,* spuse pensionarul. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru din clipa în care fata a intrat aici. După părerea mea, arată ca o cerşetoare. Ptiu, drace, iarăşi m-aţi încurcat. Deci, o iau din nou de la capăt. Unu, trei, patru, patrucizeci…

Leo afişă un surâs afectat şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Sunteţi fostul prieten al lui Carolin? se interesă farmacistul. Un moment. De unde îmi ştia tipul numele?

Leo părea că-şi pune aceeaşi întrebare.

— Vă cunoaşteţi?

— Desigur, spuse farmacistul. „Desigur, eu îi vând medicamente psihotrope şi o duc acasă când zace beată pe stradă." Şi acum, că am văzut ce aţi reuşit să pricinuiţi, vă propun să plecaţi şi s-o lăsaţi în pace.

O, ce drăguţ din partea lui. Credea că Leo mi-a frânt inima şi că din cauza lui trebuia să înghit antidepresive.

— Poftim? Leo se încruntă. Aş dori să ştiu ce v-a povestit ea despre mine. Ah, nu, mai bine nu. Carolin, mergi acum cu mine la un capucino sau nu?

— Nu, nu va face asta, spuse hotărât farmacistul. Nu doreşte să se implice din nou într-o veche relaţie. Şi nici n-are chef să asculte cum vă lăudaţi logodnica. Deşi ea a depăşit de mult situaţia, aşa că nu vă închipuiţi cine ştie ce.

„Ai?"

— De unde ştiţi că sunt logodit? întrebă Leo.

— Inelul, spuse farmacistul arătând spre mâna lui Leo. Platină, minim patruzeci de grame. Inelul ăsta strigă pur şi simplu „Alo, sunt bogat şi logodit".

Mă uitai şi eu la mâna lui Leo. O verighetă groasă, argintie strălucea pe inelarul lui.

— Puţin cam snob, spuse femeia cu părul lila.

— Aici miroase cam ciudat, zise cealaltă femeie.

Pensionarul îşi număra în continuare monedele.

— Se pune deci automat întrebarea când se va ajunge şi la verighetă, spuse farmacistul.

Leo scutură din cap.

— Devine insuportabil pentru mine să mai stau aici. Căută ceva în

buzunarul hainei, scoase o carte de vizită şi o puse pe tejghea. Dacă eşti cu adevărat interesată să purtăm o discuţie, sună-mă, Carolin. Cred că avem de lămurit nişte lucruri, măcar pentru a scoate din joc avocaţii şi a evita un proces.

— Aş putea mâine după-masă la ora patru, propusei. Dar nu poţi tu atunci, fiindcă trebuie să te ocupi de înmormântarea nepreţuitului şi minunatului tău tată, care din voia Domnului a fost smuls, din păcate, mult prea devreme din mijlocul nostru.

— Mda, într-adevăr, mâine după-amiază sunt ocupat, zise Leo. Deşi, în mod cert, ideea de a organiza această ceremonie n-a venit din partea mea. De fapt, în felul meu mi-am luat rămas-bun de la tata de foarte multă vreme.

— Asta nu mai contează, spusei şi îmi dădui seama că ochii mi se umpleau de lacrimi.

— Prin urmare, dacă nu doriţi să cumpăraţi ceva, v-aş ruga să plecaţi, i se adresă farmacistul lui Leo.

Leo se uită la el, complet consternat.

— O, nu! Nu-mi spuneţi că vă interesează Carolin. Doamne, Dumnezeule, dar tocmai a rămas văduvă de şase săptămâni.

Farmacistul părea îngrozit.

— A, da, de fapt asta nu înseamnă nimic, zise Leo. Ea a fost întotdeauna o femeie care ia decizii pripite. Când noi doi am avut prima noastră mică divergenţă de păreri, i-a luat numai trei ore şi şi-a găsit pe altul. Aşa că vă urez toate cele bune. Îşi afişă iarăşi surâsul afectat. Şi sper că vă plac minciunile notorii şi tulburările autiste de personalitate.

Ticălosul. Şi tocmai lui i-aş fi donat eu un rinichi!

— Da, spuse farmacistul netulburat. Exact ceea ce prefer.

— Atunci, cu atât mai bine, zise Leo şi deschise uşa. Doar un mic sfat, aşa, ca de la bărbat la bărbat – să nu-i faceţi niciodată cunoştinţă cu tatăl dumneavoastră. Are o slăbiciune pentru tipii grizonaţi. Ăă, la revedere.

— La revedere, murmurară toţi pensionarii în cor.

Apoi uşa farmaciei se închise şi agitaţia se potoli. Îmi cuprinsei capul cu mâinile. Cât de mult mi-aş fi dorit să mă prăbuşesc pe un scaun. Dar nu era niciunul la îndemână.

— Şaptesprezece cinzeci! strigă triumfător pensionarul.

— Chiar nu simţiţi mirosul? întrebă doamna în vârstă.

Ba da. Simţeam şi eu. Rahatul de câine de pe pantofii mei puţea îngrozitor. Pe de altă parte, cred că tocmai mirosul pătrunzător mă împiedica să leşin.

Farmacistul veni din spatele tejghelei şi îmi împinse un scaun.

— Arăţi de parcă ai fi pe punctul de a te prăbuşi.

— Am rahat de câine pe pantofi, mărturisii. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic rău în asta, zise farmacistul.

— Ba eu cred că da, spuse femeia în vârstă.

Mă aşezai încetişor pe scaun şi închisei ochii.

— De unde ştiţi cum mă numesc?

— Carolin Schütz, douăzeci şi şase de ani, cu domiciliul pe Calea Viespilor. Îi auzii pe farmacist zâmbind. (Da! Se poate auzi aşa ceva!) Totul era scris pe reţeta ta. Mă simt penibil că am crezut că ai şaptesprezece ani. Dar, de fapt, o poţi lua ca pe un compliment.

— Da, normal.

— Un singur lucru n-am înţeles bine, luă cuvântul femeia cu părul lila. Dacă sunteţi văduvă de şase săptămâni, cum se face că acesta era fostul prieten?

— Ah, cum de n-aţi priceput! Tipul era cel de dinaintea căsătoriei, spuse cealaltă femeie. Însă eu n-am înţeles treaba cu tatăl şi cu cei grizonaţi.

— Janina, te rog, te ocupi tu în continuare de doamna Kaminsky în locul meu? întrebă farmacistul. Uite reţeta. Apoi îmi vorbi: Să sun pe cineva pentru tine?

— Sora mea este în magazinul de încălţăminte de vizavi. Până acolo ajung şi singură.

— Mai bine te conduc. Poţi să te ridici?

— Desigur. Am lipăit până la uşă cu pantofii mei plini de rahat, simţindu-mă cel puţin la fel de bătrână ca femeia cu părul lila.

Farmacistul mă luă de braţ.

— Revin imediat, Janina, spuse el peste umăr.

Afară, ploaia ne lovea direct în faţă.

— Nu sunt o mincinoasă notorie şi nici nu sufăr de tulburări autiste de personalitate, spusei. Bun, uneori număr lucrurile. Şi mă pricep la socotit. Şi vorbesc poloneza, deşi n-am fost niciodată în Polonia. Dar cu autismul n-am nimic de-a face. Am traversat trecerea de pietoni până la magazinul lui Mimi. Nici măcar nu sunt nebună de-a binelea. Trec printr-o fază proastă, e adevărat, dar mulţi oameni devin depresivi când pierd o fiinţă iubită, şi cunosc nenumărate persoane care fac psihoterapie fără să fi trăit o asemenea pierdere. Ceea ce nu înseamnă că toţi sunt nebuni.

— Nu te îngrijora, nu te consider nebună.

— Sunteţi sigur?

— Cât se poate de sigur. Nu eşti mai nebună decât alţii.

— Exact. Aşa e. Şi în privinţa minciunii aş spune chiar că mint mai puţin decât alţi oameni. Să recunoaştem, toată lumea minte din când în când, majoritatea în fiecare zi. În realitate, se minte mult mai mult. Mai mult decât credem.

— Da, spuse farmacistul. Din păcate este adevărat. Aşa, am ajuns. Să te conduc înăuntru?

— Nu, spusei şi mă strecurai afară din pantofi. De aici mă descurc şi singură. Privii în sus spre el. Mulţumesc. Din nou. Sunteţi întotdeauna extrem de săritor.

— Ştiu, zise farmacistul şi zâmbi. Este o neplăcută tendinţă de a sări mereu în ajutor. Din familie mi se trage.

— Cunosc o bună terapeută, spusei. Ei, de fapt, e îngrozitoare.

— Hei, ai gropiţe în obraji, spuse farmacistul.

— A, da. Doar că le folosesc foarte rar.

— Mare păcat. Farmacistul îmi întinse cartea de vizită a lui Leo. Uite. În caz că totuşi mai vrei să vorbeşti cu el.

— Despre ce să vorbim? El a fost primul meu prieten, iar eu m-am căsătorit cu tatăl lui. Ceea ce lui i s-a părut de căcat. Şi-l înţeleg întrucâtva.

— Da, spuse farmacistul. Asta înţelesesem şi eu.

— Despre ce aţi vorbi cu mine dacă aţi fi în locul lui?

Farmacistul nu-mi răspunse, doar mă privi. Apoi se uită dincolo, spre farmacia lui şi spuse:

— Ai nevoie urgentă de un palton potrivit. Cu glugă.

— Vorbesc serios. Despre ce ar vrea el să-mi vorbească? Şi chiar este logodit? Adică, vreau să spun că m-aş bucura pentru el, sincer. Dar este posibil să fie un inel oarecare, nu-i aşa?

— Nu, spuse farmacistul. Recunosc un inel de logodnă atunci când îl văd. Şi-n plus, îl purta pe mâna stângă. Aşa. Iar acum, dacă aş fi în locul tău, m-aş descotorosi urgent de hainele astea ude! Altfel, te îmbolnăveşti.

— Mulţumesc, îi repetai pe când era deja cu spatele la mine.

Farmacistul ajunse la jumătatea trecerii de pietoni. Îmi făcu un semn cu mâna.

— Ne mai vedem, arţăgoasă mică.

„Inteligenţa este capacitatea omului
de a-şi accepta mediul.”
William Faulkner

Cu toate că îmi cumpărasem o pereche de pantofi noi şi cu toate că întotdeauna îmi luam la timp pastilele, în zilele următoare căzui din nou în hăul meu negru şi urât. *Hăul Karlemort.* Nu voiam să mă ridic din pat. Nu voiam să mănânc. Nu voiam să am de-a face cu moştenirea de căcat. Chiar şi puii de jaguar (care pui de jaguar?) îmi erau indiferenţi.

Nu voiam să trăiesc.

Doamna Karthaus-Kürten, pe care Mimi o sunase panicată ca s-o întrebe ce poate face cu mine, spusese că ar trebui să vin la o şedinţă suplimentară. Nu voiam, dar Mimi mă forţase, ameninţând că altfel o va suna pe mama. De îngrijorare, mama şi-ar fi ieşit din fire şi ar fi venit imediat. Şi poate că ar fi reuşit să mă ia cu ea la Hanovra, unde, fără să i se ceară, Madam Ferăstrău m-ar fi copleşit zilnic cu vorbele ei înţelepte despre viaţă. („Ştii de ce eşti tristă? Fiindcă n-ai copii! Fără copii, viaţa n-are rost. Uite ce strălucitori sunt ochii de copil ai Elianei. Nu-i aşa că simţi cum ţi se încălzeşte sufletul?”)

Aşa că mă târâi abătută la ora de terapie de urgenţă. Doamna Karthaus-Kürten părea să nu conştientizeze gravitatea situaţiei, fiindcă în primul rând îmi observă pantofii cei noi şi se interesă de unde îi procurasem. Fusei nevoită să-i scriu pe un bileţel numele şi adresa de la Pumps&Pomps şi era extrem de încântată, vrând să ştie dacă în magazin vindeau şi Manolo Blahnik.

— Ce înseamnă asta? mă interesai.

Doamna Karthaus-Kürten mă privi neîncrezătoare.

— Nu aţi auzit de Manolo Blahnik?

Dând din cap, îşi notă câteva observaţii.

Apoi îmi zise că se aşteptase să mă simt mai rău şi că această evoluţie ar fi complet normală. Nu credeam o iotă şi încremenii posomorâtă, până când doamna Karthaus-Kürten propuse să-mi exprim sentimentele într-un tablou.

O lămurii că nu aveam chef de aşa ceva.

Doamna Karthaus-Kürten oftă.

— Atunci, de ce anume aveţi chef? vru să ştie şi se aplecă în faţă plină de râvnă, ca şi cum ar fi fost pregătită să-mi îndeplinească orice dorinţă.

Mă gândii vreme îndelungată înainte de a răspunde. Apoi spusei:

— De absolut nimic.

— Foarte bine, spuse cea mai proastă psihoterapeută din lume şi dădu din cap. Exact la asta mă aşteptam.

Şi atunci îmi veni brusc chef să-i trag una. (Ceea ce bineînţeles că n-

am făcut.)

Se lăsă apoi o tăcere grea, întreruptă din când în când de doamna Karthaus-Kürten, care zicea: „Uneori este bine şi atunci când nu spui nimic" sau „Vorba e de argint, tăcerea e de aur, vechiul proverb se dovedeşte a fi adevărat" sau „Nu trebuie să vă simţiţi prost, să nu spui nimic poate fi extrem de sănătos." Doamne, femeia era idioată rău.

Când şedinţa era pe terminate, îmi spuse cu o faţă radioasă:

— Aşa, iar până la următoarea noastră întâlnire vă dau o temă pentru acasă.

„N-am chef", voiam să-i spun, dar vorbea nestingherită, în continuare:

— *Trebuie* să mergeţi la coafor pentru o nouă tunsoare şic.

Eram mai convinsă ca niciodată că doamna Karthaus-Kürten nu era o psihoterapeută veritabilă, ci doar frecventase un seminar de weekend în domeniu (al consilierii de imagine?). Poate şi un curs la distanţă.

— Şi un tratament de împachetare, neapărat un tratament de împachetare. Când veţi veni data viitoare, aş dori să văd cum părul dumneavoastră străluceşte. Şi nu uitaţi să vă luaţi pastilele.

Nu uitasem. Îmi luam pastilele, mergeam regulat la terapia pentru idioţi şi mă dusei chiar şi la coafor. Şi totuşi, eram blocată în hăul meu negru. Zilele cenuşii se scurgeau în acelaşi fel şi, de multe ori, cea mai mare performanţă pe care o reuşeam era să mă ridic din pat şi să mă spăl pe dinţi.

Mă îmbolnăvii cam la o săptămână după întâlnirea memorabilă cu Leo în farmacie. Începu complet inofensiv, cu strănuturi şi dureri de gât, apoi mă căptuşii cu o tuse supărătoare şi cu febră, iar cu o săptămână înainte de Crăciun, medicul de familie al lui Ronnie şi Mimi (cu ocazia asta măcar m-a cunoscut personal) îmi dădu diagnosticul de bronşită cronică şi îmi prescrise antibiotice. Timp de câteva zile mă simţii mai bine, apoi însă bronşita se întoarse pe neaşteptate, mai puternică şi mai dureroasă decât înainte. Expectoraţia pe care tusea o scotea la suprafaţă avea o culoare verde atât de nesănătoasă, încât nu voiam să pomenesc nimănui despre asta. Îmi petrecui seara de Ajun în pat, cu o temperatură de 39,5 de grade, şi, fiindcă nici a doua zi de Crăciun nu mă simţeam mai bine, doctorul, alarmat de Ronnie, îmi făcu trimitere la spital. La început mă opusei niţel, fiindcă mă temeam că m-ar putea interna, fără să-mi dau seama, la secţia de psihiatrie, dar Mimi mă asigură că n-ar face niciodată aşa ceva. Febra mă moleşise complet şi aşa se făcu, într-adevăr, că doar o oră mai târziu zăceam într-un salon cu trei paturi, cu pereţi galbeni, de culoarea urinei, şi o chiuvetă. Camera 311.

Deşi era Crăciunul, paturile din stânga şi din dreapta mea nu erau goale, în ele horcăind două doamne de aproximativ o sută de ani, una

dintre ele cu pneumonie şi o sondă urinară, cealaltă fără vreun diagnostic cert. Bănuiam că familia ei intenţionase să scape de ea în timpul Crăciunului, fiindcă avea nişte manifestări care făceau ca traiul alături de ea să nu fie deloc simplu. Printre altele, în miezul nopţii scotea nişte ţipete înfiorătoare, iar în timpul zilei se văicărea de o sută de ori pe oră: „Ai, ai, ai, au."

În prima zi şi în prima noapte eram prea bolnavă ca să-mi dau seama cât de îngrozitor era traiul în spital, însă apoi îşi făcură efectul antibioticele, care mi se administraseră masiv, şi începui să regret amarnic că nu încheiasem o asigurare privată de sănătate.

Femeia cu pneumonie era vizitată destul de des de familie, fiul şi fiica veneau şi cu o strănepoată de vreo cinci ani, care se numea Scholiene. Eram tentată să întreb cum se scrie pe litere numele Scholiene, dar îmi amintii că citisem recent în ziar, la anunţuri de naşteri, despre o „Moniek Eilien" şi am lăsat-o baltă. Scholiene era unul dintre acei copii pe care nici nu-i simţi. Avea voie să sugă încontinuu dintr-un biberon cu limonadă. Iar de la bunicii ei, aşadar copiii vecinei mele centenare de pat, învăţa germană de înaltă clasă.

„Scholiene, faci lu' buni gigea-gigea. Îi bolnăvioară rău."

„Scholiene, nu vriei să-i arăţi lu' buni noul tău juoc? Uiţi, buni, e şi cu interniet."

Şi preferata mea absolută: „Haidi, Scholiene, să dăm păpică lu' buni. Ne, nu cu furculiţa, aiasta-i supă."

— Ai, ai, ai, au, se jeluia femeia din patul de la geam.

Voiam acasă. Dar nu aveam voie, fiindcă bronşita mi se transformase într-o pneumonie, drept urmare era nevoie să mi se administreze intravenos antibiotice timp de minim zece (zece!!!) zile şi aveam nevoie de odihnă la pat. Sora mea era plină de compasiune, ea şi Ronnie veneau zilnic în vizită, mă hrăneau cu fructe şi îmi aduseră cărţi şi un iPod încărcat cu cărţi audio şi muzică relaxantă. O hrăneau cu fructe şi pe femeia cu „ai, ai, ai, au", care mereu plângea apoi de emoţie, ba chiar şi străbunica lui Scholiene primea struguri şi mandarine, care reprezentau o alternativă plăcută la tonicul de mănăstire din melisă, pe care fiică-sa i-l administra cu lingura. „Ca să fi pui pi picioari, buni."

Părinţii meu sosiră de la Hanovra, aducându-mi şi ei cărţi şi o grămadă de pijamale şi cămăşi de noapte, suc pentru copii şi mandolina. Mă uitam la mandolină destul de buimacă.

— Ne-am gândit că poate ai nevoie de o ocupaţie, îmi spuse mama, la care tata adăugă:

— Ştii că muzica face bine sufletului.

— La cărţi n-a fost deloc simplu, zise mama oftând. În fiecare a doua carte pe care am văzut-o în librărie era vorba despre o tânără văduvă care la început este devastată de moartea soţului, apoi însă

întâlneşte un nou bărbat. Chestia asta mi s-a părut ironie curată. Şi chiar dacă nu era vorba de nicio văduvă, fiecare, absolut fiecare carte era cu iubire!

— Am vrut să-ţi aducem multe *thrillere* sângeroase, dar mama ta a fost de părere că în momentul ăsta aşa ceva te-ar duce cu gândul numai la prostii. Tata îmi mângâie mâna. De aceea am avut nevoie de sfatul asistentei de librărie. Şi ne-a recomandat astea.

— *Sunt o pisică adevărată?*

— Da, e vorba de o pisică – nu e o poveste de dragoste.

— Aha. Foarte prevăzător. *Mâncarea este gata.*

— O carte de reţete. Nu cu dragoste.

— *Fericit fără motiv?*

Mama mea aprobă dând din cap.

— Da, probabil că este mai mult ezoterică. În fine, este vorba de faptul că poţi fi fericit şi atunci când treci printr-o fază nu tocmai bună. Înţelegi?

— Da, fericit fără motiv! zisei şi citii textul de pe copertă.

Probabil că trebuia să mă pun şi eu pe scris cărţi; ia să vedem, mai erau disponibile câteva titluri: *Căsătorit fără motiv* sau poate *Sănătos fără motiv.* Cu siguranţă ar fi devenit mega-bestselleruri.

În cea de-a patra zi de la internarea mea la spital eram deja la limita puterilor. În timpul nopţii pricepusem câteva adevăruri fundamentale. Primul: chiar şi atunci când te afli în starea cea mai nenorocită, întotdeauna se poate şi mai rău. Al doilea: Karl era mort şi nu mai învia niciodată. Al treilea: noaptea, toată lumea e trează într-un spital, în afară de cei care sforăie atât de puternic încât nimeni nu mai poate dormi.

În dimineaţa următoare pusei mâna pe mandolină. Vecinele mele de pat erau entuziasmate (una a adormit, cealaltă plângea de emoţie), şi în uşă se adunaseră şi câţiva pacienţi din saloanele învecinate. În continuare, mi se cerea permanent să cânt câte ceva şi concertele aveau o bună audienţă, iar asistentele şi doctorii priveau mereu binevoitori spre camera 311 când treceau pe acolo. Oamenii preferau în mod special cântecele melancolice ruseşti, cu cai sălbatici galopând prin stepe întinse şi cu Petruşka întâlnindu-se pe ascuns cu Katinka pe sub mesteceni. (Nu vă îngrijoraţi, nu cântam şi cu vocea, doar la mandolină; textul era, ca să spunem aşa, subînţeles în melodie.)

Nu puteam să cânt prea multă vreme, fiindcă după o vreme mâna cu branula devenea fierbinte, umflată şi mă durea, dar somnul adânc în care cădea vecina mea de pat după fiecare reprezentaţie muzicală mă recompensa mai mult decât suficient. Familia acesteia se uita atunci spre uşă şi şoptea: „Buni doarme tun, uiti-ti, Scholiene, mai bini venim mâini."

În cea de-a şaptea zi m-a vizitat farmacistul. A spus că are un

prieten internat în secţia de chirurgie, trecuse deja pe la el şi apoi a vrut să treacă şi pe la mine.

Mă bucuram sincer să-l văd şi am regretat o clipă că nu-mi spălasem părul, dar apoi m-am gândit că ultima dată arătam oricum mult mai rău, cu tot rahatul ăla de câine pe pantofi.

— De unde ştiaţi că sunt internată în spital? vrusei să aflu.

— Am întrebat-o pe sora ta, spuse farmacistul şi începu să aşeze pe cearşaf lucrurile pe care le adusese. Faţa îi era radioasă. M-am gândit că ar trebui să facem ceva pentru înfăţişarea ta. Aerul ăsta de spital nu-i deloc bun pentru ten. Aici avem o cremă de gomaj fin, un minunat gel de plante de curăţare – pur biologic –, o apă de faţă şi o mască hidratantă La Mer, cremă de ochi Louis Widmer, o cremă de zi, precum şi o cremă de noapte nutritivă cu o textură foarte fină.

Rămăsesem mută de uimire.

— Da, ştiu, costă o avere, spuse farmacistul. Dar poţi să le accepţi liniştită, fiindcă le iau direct de la sursă. Se bătu mulţumit cu vârfurile degetelor pe obraji. Ceea ce se vede şi la mine, după cum cred. Sau ai fi ghicit că am împlinit deja treizeci şi unu de ani?

— Foloseşti *cremă hidratantă?*

— Desigur! La pistruii mei, îmi trebuie zilnic, chiar şi iarna, cremă cu factor ridicat de protecţie solară şi nu uit niciodată să mă dau cu cremă de ochi. Ordonă cu grijă cutiuţele şi recipientele. Crema asta hidratantă e cea mai tare. N-aş putea trăi fără ea.

Brusc, îmi căzu un văl de pe ochi. Farmacistul meu era homo! Aşa se explica acum de ce nu numai că observase inelul de logodnă al lui Leo, dar îl şi evaluase pe loc. „Platină, minim patruzeci de grame."

— Ai, ai, ai, au, strigă bătrâna femeie de lângă mine.

Eram tentată să exclam acelaşi lucru, fiindcă eram puţintel dezamăgită. În tot acest timp îmi închipuisem că farmacistul era interesat de mine într-un anumit fel, aşa, ca un bărbat de o femeie. Nimic serios, desigur, dar îmi făcea bine să-mi imaginez că acolo, afară, încă mai exista cineva care mă găsea atrăgătoare, deşi eram într-o stare jalnică, atât la suprafaţă, cât şi în interior.

Mda.

— Îi dăm drumul? întrebă farmacistul. Mai adusese o pungă cu prosoape albe, pe care acum le scotea şi despăturea. Îmi întinse o bentiţă pentru păr. Asta ne trebuie ca să nu-ţi vină părul pe frunte. Apropo – ai fost la coafor?

— Ai, ai, ai, da, spusei şi, pentru prima dată, mă uitai cu atenţie la farmacist.

Da, recunosc, dacă aş fi fost bărbat, ar fi putut fi genul meu. Ochii îi erau căprui-deschis, genele lungi şi arcuite, ca de căprioară. Părul tuns scurt avea reflexe neobişnuite de castaniu-roşcat, şi n-am exclus faptul că ar fi putut să folosească un şampon colorant. Deşi – dacă priveai

mai cu atenţie, în bărbia lui se puteau zări tuleie roşiatice – destul de roşii, chiar. Bine că se rădea.

— Mai întâi ne ocupăm de gomaj. Întinde-te confortabil şi închide ochii. Se duse cu două prosoape la chiuvetă. Îmi permiteţi? se adresă străbunicii lui Scholiene.

— Mi se pare o nebunie, spusei, dar închisei cuminte ochii – tentaţia era prea mare.

Nu avusesem niciodată parte de un tratament cosmetic, ca să fiu sinceră; întotdeauna mă gândeam că n-am bani pentru aşa ceva. În plus, nu eram în stare să stau pur şi simplu întinsă şi liniştită. Acum însă nu aveam încotro. Mai întâi mi se aplicară comprese umede şi fierbinţi, apoi, cu vârful degetelor, farmacistul îmi administră un masaj facial cu o cremă din particule fine, apoi veni din nou rândul compreselor, iar în final îmi aplică o mască rece pe piele. Dacă aş fi fost pisică, în acel moment aş fi tors cu siguranţă. Din păcate, familia lui Scholiene îşi făcu apariţia („Nenea o face pe tanti frumoasă, Scholiene, o facem şi noi la fel pe buni, da? Buni, are să-ţi prindă bine, Scholiene îi cosmeticiana ta, da? Frumos, Scholiene, numa' nu-i băga Nivea în ochi, nu-i bine pentru cataracta lu' buni"), tulburând puţin atmosfera relaxantă de salon de înfrumuseţare.

Nu puteam să-mi dau seama dacă tratamentul îşi făcuse efectul şi din punct de vedere optic, dar după ce farmacistul îndepărtă ultimul prosop şi mă aşeză în capul oaselor, îmi simţeam pielea incredibil de moale, netedă şi delicată. Lângă mine, biata buni arăta ca o fantomă, fiindcă Scholiene îi întinsese cremă Nivea pe toată faţa, rămânându-i neacoperiţi doar ochii care-i clipeau îngrozitor în timp ce privea rătăcită în jurul ei. Fiică-sa îi administră nişte tonic de melisă, iar alcoolul o relaxă din nou pe bătrână.

Farmacistul îmi zâmbi în timp ce strângea prosoapele ude şi le punea înapoi în punga de plastic. Astfel, îi putui admira mâinile îngrijite, cu manichiură ireproşabilă.

— Ei, cum te simţi acum?

Îi zâmbii şi eu.

— Fericită fără motiv.

— În orice caz, arăţi mult mai bine. Ca la şaptesprezece ani. Farmacistul se uită la ceasul de la încheietură. Din păcate, trebuie să plec. Dar poimâine aş putea veni din nou.

— Da, căci aş avea nevoie urgentă şi de un tratament pentru picioare, spusei ironic.

— Nicio problemă, îmi replică farmacistul. Avem în program nişte produse grozave pentru îngrijirea picioarelor. Ştiu chiar şi să lăcuiesc unghiile, mă pricep!

— Nu mă îndoiesc. Scuturai din cap. Nu am idee de ce sunteţi atât de drăguţ cu mine. Adică, mi se pare minunat, dar nu meritam deloc.

Ştiţi deja – fiindcă v-am făcut idiot şi aşa mai departe. Şi, de fapt, noi doi nici nu ne cunoaştem.

— Ba cred că da. Deveni serios şi se aşeză din nou pe marginea patului. Îmi mângâie cu atenţie mâna cu branula. Am avut pe loc un sentiment de responsabilitate, din prima clipă în care te-am văzut. M-am gândit că fata asta are nevoie urgentă de un prieten.

Din păcate, lacrimile începură să-mi curgă când spuse asta.

Farmacistul se făcea că nu observă.

— Deci, cum e? Suntem prieteni?

Mai mult decât să dau aprobator din cap nu fusei în stare. Farmacistul nu îşi dădea seama cât de tulburată eram. Zâmbi mulţumit şi se îndreptă spre uşă, ţinându-şi prosoapele. Mă uitam după el cu ochii în lacrimi. Prietenia era un subiect foarte sensibil pentru mine. Toată viaţa îmi dorisem să am o prietenă foarte bună, dar asta nu se întâmplase niciodată. Mimi spunea mereu că ea este cea mai bună prietenă a mea, iar mama susţinea acelaşi lucru. Dar puteau spune ce voiau, ele rămâneau sora şi mama mea, iar asta nu e totuna cu a fi cea mai bună prietenă. După ce farmacistul plecă, deveni limpede că mi se împlinise visul. Un prieten homo era la fel de bun, dacă nu chiar mai bun decât o prietenă.

Aiurea era doar faptul că tot nu-i ştiam numele.

„Dacă eşti capabil să te simţi fericit
şi fără fericire, aceasta este fericirea.”
Marie von Ebner-Eschenbach

Vă rog să citiţi de două ori. Şi acum scuturaţi nervos din cap. Exact. Mi-am spus că treaba asta cu fericirea fără fericire funcţionează numai cu cocaină. Din păcate, nu este bună pentru sănătate. Şi-n plus, e mult prea scumpă. Ăă, şi ilegală, normal. Aşadar, prefer să rămân în continuare nefericită şi să aştept un motiv ca să pot fi fericită.

(M-aş mulţumi şi cu mai puţin.)
(Dar nici chiar cu atât de puţin.)

După şederea mea de zece zile în salonul 311, camera de musafiri a lui Ronnie şi Mimi mi se părea extrem de luxoasă. Eram cu adevărat recunoscătoare că puteam dormi din nou singură şi că aveam o baie personală la dispoziţie. Dar atmosfera din casă era cumva ciudată, iar Mimi nu pierdu deloc timpul şi-mi comunică despre ce era vorba.

— Sunt gravidă, spuse ea brutal. Îşi ridică mâinile în semn de apărare. Nu! Nu mă-mbrăţişa, nu urla, nu-mi spune cât te bucuri. De data asta o să ne bucurăm atunci când copilul va fi aici. În caz că va fi vreodată.

— Dar nor…

— Nu! Nu spune nimic, îmi tăie Mimi vorba. Fără texte cu „o să fie totul bine”. N-are rost! Ne vom comporta raţional, atât cât e posibil. Dacă o să meargă rău, o să fie rău. Dacă nu, cu atât mai bine.

— Dar ast…?

— Nu! Mimi mă privi înverşunată. N-am luat-o razna. Şi n-o să merg la terapeuta asta sonată. O să reuşesc în felul meu. Am avut deja un avort, aşa că ştiu că este posibil să mi se întâmple. Voi supravieţui pentru a doua oară numai dacă îmi urmez regulile şi dacă mă aştept la ce e mai rău.

— OK. Sunt de acord. O luai totuşi pe Mimi în braţe. Şi ce părere au mama şi tata despre asta?

— Nimic, spuse Mimi. Fiindcă n-au habar. Şi nici nu trebuie să afle. Iar nu vor fi în stare să-şi ţină gura şi îi vor povesti lui Madam Ferăstrău. Şi ea mă va tortura din nou cu telefoane şi sfaturi cretine. Şi apoi – dacă se va întâmpla din nou – va spune încă o dată: „aş vrea să ştiu ce greşeală ai făcut”, şi atunci va trebui s-o omor, iar Manuel se va întrista şi Eliane ar deveni orfană.

— La un moment dat se va vedea.

— Da. Probabil. Dar atunci voi putea spune că m-am îngrăşat. Nu ai voie să spui nimănui. Numai tu şi Ronnie ştiţi asta şi aşa trebuie să rămână.

— Şi n-am voie să mă bucur? După cum ştii, acum am foarte puţine motive de bucurie, iar acesta ar fi într-adevăr…

— Nu! Îmi pare rău, dar nu e posibil. Nu ne bucurăm atâta vreme cât există posibilitatea ca bucuria să fie neîntemeiată. O să ne bucurăm atunci când vom avea o garanţie.

— OK. Dar e o nebunie, fiindcă în viaţă nu e nimic garantat, niciodată. Ştii asta, nu?

— Mi-e indiferent.

— Dacă vrei să primeşti o garanţie, cumpără-ţi un ondulator.

— Cumpără-ţi tu unul, Curly Sue.

Măcar o făcusem pe Mimi să râdă.

— Dar vreau să mă bucur de ceva!

— Există destul de multe alte motive de bucurie, spuse Mimi. Ştii că micile lucruri te fac fericit, blablabla. Ai putea să te bucuri de vreme. Sau că Ronnie face în seara asta lasagna. Şi, dacă vrei să fii puţin rea, poţi să te bucuri că domnul Krapfenkopf şi-a scos ieri în stradă bradul de Crăciun şi a alunecat într-un rahat de câine.

— Nu se poate!

— Ei, bine, asta cu rahatul de câine e inventată. Dar a alunecat, iar doamna Krapfenkopf mi-a descris azi foarte amănunţit ce culori a căpătat acum fundul lui.

— Atunci prefer să mă bucur de lasagna, spusei.

— Da, dar ai grijă: discuţiile despre sugari etc. sunt absolut tabu la masă.

— Şi dacă discut cu Ronnie?

— În special cu Ronnie, spuse Mimi.

— Aiurează, zise Ronnie ceva mai târziu, când rămăsese numai cu mine pentru scurtă vreme, în timp ce gătea. (Întotdeauna mă ofeream să tai ceapa, fiindcă puteam plânge în voie.) Dar nu putem face nimic. Doamna Karthaus-Kürten e de părere că Mimi va ceda pe măsură ce sarcina o să evolueze. Hormonii sunt atunci mai puternici, zice ea.

— Vrei să spui că mergi la ea?

Ronnie se înroşi.

— Am fost şi la preot, mărturisi el. În astfel de situaţii nu găseşti în tine suficiente resurse sufleteşti. Îşi scărpină încurcat bărbia. Dar să vorbim despre tine. Arăţi mult mai bine. Puţin cam slabă, dar în rest mult mai bine.

— E de la crema hidratantă, îi explicai şi îi povestii cum mi se împlinise ca prin minune visul cu cea mai bună prietenă. Mai precis, visul cu cel mai bun prieten homo, ceea ce era şi mai bine. Ca să nu mai spunem că prietenul homo era farmacist şi putea să procure

cosmeticale din gama La Mer la preţuri incredibil de avantajoase.

Mimi reveni în bucătărie şi spuse:

— Şi cuvintele astea vin din gura unei femei care până acum habar n-avea că există La Mer.

— Dar farmacistul nu este homo, zise Ronnie.

— Ba da, îl contrazisei. Foloseşte măşti hidratante şi cremă de ochi.

— Şi îl cheamă Justus *Detlef*sen{15}! chicoti Mimi. Adică, e limpede.

Într-adevăr, ăsta era numele farmacistului. Îl întrebasem. Până la urmă, trebuia să cunosc numele celui mai bun prieten al meu. Se simţise puţin cam jignit văzând că mă amuză numele lui, dar îmi îngăduise să-i zic în continuare „farmacist". Şi „tu".

— Nu, nu, spuse Ronnie. Vorbiţi de farmacistul din Calea Trandafirilor, nu? Acela nu-i homo. E cuplat cu asistenta lui. Tipa aceea superbă, cu părul negru creţ.

— Nu, zise Mimi. Ea se mărită la primăvară, am aflat întâmplător, fiindcă a fost la noi împreună cu mirele ca să-şi cumpere o pereche de pantofi. Pentru nunta lor.

— Ca să nu mai spun că el mi-a făcut pedichiura, adăugai. Şi a cumpărat o superoje specială, lila.

Ronnie se dădu bătut.

— Dacă ziceţi voi… Oricum, e excelent că ai un prieten. Şi când mă gândesc la toate produsele pentru copii, pe care el ni le-ar… – au!

Mimi aruncă în el cu o mandarină.

— Respectă regula!

— Bine, spuse Ronnie şi-mi făcu cu ochiul.

În cursul următoarelor zile am inventat un fel de cod ca să putem vorbi despre sarcina lui Mimi, fără teama că ni se vor arunca diferite alimente în cap. Copilul a primit numele de cod „Prună" (termenul probabil al naşterii era în august, exact în perioada prunelor), doctoriţa ginecolog a fost numită automat „Vânzătoarea de fructe", hormonii s-au transformat în „furnici" şi aşa mai departe.

Mimi nu putea să ne înjure dacă ne auzea întâmplător vorbind despre ambalajul prunelor sau despre metoda optimă de a le transporta. În orice caz, uneori nu înţelegeam nici măcar noi codul. Totul devenea extrem de complicat când venea vorba de prune adevărate. O dată, Ronnie era să scape ceaşca de ceai pe jos când Mimi a spus, dusă pe gânduri, că are poftă de marmeladă de prune.

Şi chiar dacă nu aveam voie să mă bucur, nevoia de a acţiona a apărut totuşi, deoarece camera de oaspeţi pe care o ocupam urma să devină camera copilului, de îndată ce Pruna urma să vină pe lume. Aşa că în zilele acelea de ianuarie am mers la agenţia imobiliară recomandată de doamna Karthaus-Kürten. Agenta era tânără, drăguţă şi energică, dar mi-a dat slabe speranţe în privinţa găsirii unei locuinţe cu şemineu deschis.

— Oferta pentru două camere, bucătărie, parchet, baie şi şemineu apare mai rar, ca un câştig la loterie.

— Trebuie să fie neapărat o locuinţă cu şemineu, îi spusei, cu riscul de a mă crede nebună. Aş lua în considerare şi o baie fără fereastră.

— O să văd ce se poate face, spuse agenta imobiliară.

Eram foarte încrezătoare că îmi va găsi locuinţa potrivită, fiindcă era o persoană inteligentă. După ce îi descrisei situaţia mea profesională, financiară şi particulară, fără să stea prea mult pe gânduri, îmi dădu replica:

— Atunci vom scrie pur şi simplu „Licenţiată în meteorologie, înstărită" – sună fantastic şi nici nu e o minciună.

Probabil că ăsta era secretul: fără minciuni, dar nici prea mult adevăr – şi atunci lumea s-ar găsi într-un echilibru perfect.

Fiindcă tocmai treceam printr-o fază bună (doamna Karthaus-Kürten o numea „stare stabilă"), reuşirăm în sfârşit să ajungem la hala din Düsseldorf, acolo unde Karl îşi depozitase o mare parte din obiectele de artă şi mobilă. Mersei şi eu doar fiindcă „partea adversă", adică Leo şi surorile lui, renunţaseră să fie prezenţi la vizionare şi catalogare, şi puteam fi sigură că nu voi întâlni acolo niciunul dintre ei.

— Încrederea e bună, controlul e şi mai bun, îmi spuse avocatul meu, un om prietenos, cu privire de şoricar şi cărare pe mijloc. Oricum aş fi insistat să fiţi prezentă, căci un colier sau un *secretaire* Biedermeier pot fi şterpelite cu uşurinţă şi ascunse într-o poşetă, nu-i aşa? Deja mă gândesc la ce-i mai rău în ceea ce priveşte interiorul vilei – la care cu siguranţă are acces şi fratele, care, după cum am văzut de ce e în stare, ar face orice pentru a pune mâna pe obiectele de valoare de acolo. Ar fi trebuit să mergeţi acolo de la început şi să fotografiaţi totul.

Încercai să-i explic că mi-era de fapt absolut indiferent. Voiam doar ca totul să se termine şi să pot încheia acel capitol al vieţii mele.

Avocatul spunea că pot fi indiferentă, fiindcă el va avea grijă să primesc ce e al meu de drept. Şi că dacă vila ar fi fost golită complet, unchiul Thomas nu ar fi căpătat nici măcar tutunul din tabachera pe care o cerea fără încetare. Cererile lui, spunea avocatul, nu erau fundamentate şi dovezile pomenite de mai multe ori nu fuseseră aduse până în prezent. Datorită bucăţii de hârtie pe care o sărutase tatăl meu, în care stătea scris că eu voi moşteni totul în cazul în care lui Karl i s-ar fi întâmplat ceva, după situaţia actuală, averea ar fi trebuit împărţită doar între mine, ca moştenitoare, şi copiii lui Karl, ca persoane îndreptăţite la moştenire.

— Şi atunci veţi deveni o femeie bogată, spuse avocatul. Chiar şi după ce îmi veţi fi plătit onorariul.

Se părea că unchiul Thomas avea nevoie de un as în mânecă.

Leo şi surorile lui făcuseră o listă a lucrurilor de valoare care, în

opinia lor, trebuia împărţite, listă care coincidea în mare cu cea întocmită de tata şi Mimi încă de la Londra, în baza documentelor lui Karl. Nu existau discrepanţe în privinţa depozitelor în acţiuni, a numerarului şi a imobiliarelor, doar că valoarea imobiliarelor trebuia reevaluată. Situaţia a fost ceva mai neclară la punctele „Inventarul vilei părinteşti din Rodenkirchen" şi „Diverse tablouri, bijuterii, ceasuri şi obiecte de artă", dar aici au adus lămuriri listele lungi de un cot ale unchiului Thomas.

El înşirase exact treizeci şi patru de obiecte care, în opinia lui, îi aparţineau, fiindcă proveneau din averea lăsată de iubita lui mătuşă Jutta şi lui îi fuseseră destinate, precum şi alte douăzeci şi două de obiecte, despre care susţinea, de asemenea, că i se cuvin fără drept de apel, „atât din punct de vedere legal, cât şi moral", iar Karl le păstrase în mod special pentru el. Într-adevăr, am găsit în depozit – Karl închiriase mai mult de cincizeci de metri pătraţi, iar unele dintre lucruri erau aşezate unele peste altele, până în tavan – majoritatea obiectelor listate de unchiul Thomas, printre care şi atât de des pomenita „Natură moartă cu peşti la mal". Deşi Karl îmi spunea că uneori nici persoanele inteligente nu pot pricepe pricepe arta, eram convinsă că niciodată nu mai văzusem un tablou mai urât şi eram pregătită să i-l dau pe loc unchiului Thomas.

Însă avocatul credea că ar fio mare greşeală fiindcă, după ce făcuse cercetări, aflase că acest tablou ar valora o sută de mii de euro. Aşa că am început să contemplu peştii morţi cu alţi ochi.

De fapt, sperasem (şi mă temusem) că în depozit aş putea găsi lucruri personale, suvenire sentimentale şi regăsi o bucăţică din Karl din perioada de dinaintea mea. Însă toate obiectele depozitate acolo aparţinuseră părinţilor lui şi mătuşii Jutta, iar Karl credea probabil că le va vinde la un moment dat. (Şi, după părerea mea, ăsta era cel mai bun lucru care se putea face cu majoritatea acestor lucruri.)

Avocatul, asistenţii lui şi cu mine ne-am ocupat o zi întreagă cu catalogarea obiectelor. Lucrurile, indiferent dacă erau scaune, tablouri, oglinzi sau sculpturi în bronz, au fost fotografiate, numerotate, etichetate, pe etichete menţionându-se o scurtă descriere („Nr. 13, sculptură în piatră cu cinci picioare, probabil extraterestru, înălţime cca şaizeci de centimetri, urâţenie extremă") şi la venirea serii toate erau rezolvate. Tabachera cea atât de solicitată, ceasurile şi bijuteriile nu se aflau acolo, ceea ce l-a înfuriat pe avocat, deoarece, conform celor spuse de unchiul Thomas, era vorba de bijuterii şi ceasuri de valoare semnificativă. („Mandantul meu vrea să sublinieze în primul rând valoarea sentimentală a obiectelor, care îmbină tradiţia şi amintirile.") Existau şi câteva cutii de carton la care ne-am uitat superficial şi pe care le-am înregistrat ca atare, cu speranţa că printre ele nu se ascundeau lucruri valoroase. Unsprezece cutii cu cărţi, trei

cutii cu îmbrăcăminte de damă mărimea 42 şi o cutie cu porţelanuri. Cea mai bună piesă găsită a fost un câine foxterier împăiat, ai cărui ochi de sticlă ne priveau cercetător şi uimitor de prietenos.

— Are vreo valoare? îl întrebai pe avocat.

— Va trebui să-mi plătiţi ceva în plus dacă sunt obligat să-l iau, răspunse el.

Totuşi – în spiritul corectitudinii –, câinele a fost catalogat în ordinea cuvenită şi a primit numărul 243. Purta o zgardă de care atârna o inimioară simpatică, argintie, pe care era gravat numele lui.

În urma unei sugestii, l-am luat cu mine pe „numărul două sute patruzeci şi trei" acasă, direct în camera mea, fără ştiinţa lui Mimi şi Ronnie. (De când Mimi era însărcinată, aveam reguli stricte de igienă şi mă temeam că şi câinii împăiaţi aveau interdicţie în casă.)

În absenţa mea, Leo sunase la Mimi şi Ronnie şi lăsase un mesaj pe robot. Destul de scurt şi concis, ca şi cum ar fi un străin. „Bună ziua, numele meu este Leo Schütz şi o rog pe Carolin să mă sune înapoi la numărul."

N-am sunat, bineînţeles. Ultima noastră întâlnire mă aruncase în hăul cel mai negru şi mai adânc, iar acum, când mă agăţasem iar de marginea prăpastiei, nu voiam să risc ca Leo să îmi facă vânt. Dar în seara următoare a sunat din nou şi, fiindcă Mimi tocmai îşi făcea testul de graviditate de fiecare seară (era deja în săptămâna a şaptea, dar tot nu era încrezătoare), am răspuns eu.

— Leo Schütz. Bună, Carolin. Am mai sunat şi ieri.

— Da, ştiu, Leo. Ştiu şi care ţi-e numele de familie.

Din întâmplare, era şi numele meu.

— Din păcate, nu ai mai sunat după întâlnirea noastră.

— Da, aşa este. Am fost internată o perioadă în spital.

Un oftat.

— Ai fost bolnavă?

Nu. M-am dus pur şi simplu de plăcere la spital. Aveam nevoie de puţină companie. Ca să nu mai zic de mirosul atât de încântător de acolo.

— A, înţeleg, spuse Leo, deşi nu spusesem niciun cuvânt. *Acel* spital. Sper că te simţi mai bine acum. Mi-ar face plăcere să ne vedem. Avem de discutat unele lucruri. Azi a venit lista de inventar pe care a întocmit-o avocatul tău. Şi sunt o grămadă de obiecte care trebuie împărţite.

— Cum adică *acel* spital? întrebai. N-am fost la psihiatrie, dacă la asta te referi. Deşi, dacă mă gândesc mai bine acum, erau destul de mulţi nebuni acolo. Cine ştie, poate că era secţia de psihiatrie şi n-am observat eu.

Leo se abţinu să mai adauge ceva.

— Deci, cum rămâne? Crezi că eşti în stare să vorbeşti cu mine?

— Da, confirmai eu. Îmi iau regulat pastilele. Şi toate cuţitele şi armele mi-au fost confiscate.

— E-n regulă, spuse Leo. Atunci aş propune să ne vedem mâine după-amiază într-o cafenea. Este un loc neutru.

— Neutru faţă de ce?

Leo mă ignoră iarăşi.

— Ştii cafeneaua Holly's din strada Dankert? Ne vedem la ora cinci?

— În regulă.

Când puneam receptorul în furcă, apăru Mimi din baie.

— Ei?

— Tot gravidă, spuse ea scurt.

— Ce surpriză, zisei. Cred că ar trebui să intri la o cură de dezintoxicare de teste de sarcină – ia-o încet. E suficient să le faci din două în două zile.

— Încerc, spuse Mimi.

— Jură! Testele astea sunt scumpe! Dacă vei continua în acelaşi ritm, veţi sărăci până la naşterea copilului.

— Jur, spuse Mimi, dar văzui clar cum îşi încrucişează degetele la spate.

Cedai.

— Ştii cafeneaua Holly's din strada Dankert?

— Nu ştiu nici măcar unde e strada Dankert, spuse Mimi. Crezi că par gravidă?

— Nu. Doar nebună.

„Dacă ne gândim că toţi suntem nebuni,
atunci s-a lămurit totul în viaţă.”
Mark Twain

Mai sună cineva în acea seară – unchiul Thomas.

— La telefon fostul şi dragul tău cumnat, Tommi, spuse el.

Auzindu-i vocea unsuroasă, pe loc mă cuprinse spaima, apoi devenii furioasă.

— Ah, unchiul Thomas. Cel care se ocupa cu extorcarea pe ascuns, cel care i-a spus atunci lui Leo despre povestea dintre mine şi Karl.

— Acelaşi! Unchiul Thomas râse. Mă gândeam să te sun personal înainte ca lucrurile să escaladeze din pricina încăpăţânării avocaţilor şi să ajungem la tribunal. Aş avea o propunere pentru tine. O propunere avantajoasă.

— Unchiule Tho…

Nu-mi venea să cred că nu-i găsisem o poreclă omului ăstuia şi că rămăsese „unchiul Thomas”. Chiar şi unchiul Thomas-Mutră de Pălmuit. Dar pe moment nu-mi trecea nimic mai bun prin minte.

— Poţi să-mi spui Thomas. Şi eu cum pot să-ţi zic? Cum te numea dragul meu frate?

— Carolin, răspunsei.

— Nu, mă refer la poreclele pe care ţi le-a dat.

— Uneori îmi spunea Ofelia. Dar desigur, chestia asta nu e treaba dumneavoastră. Şi asta nu înseamnă că dacă-mi spunea astfel, aş cădea pradă nebuniei, în caz că vă gândiţi la aşa ceva.

— Hm, făcu unchiul Thomas îmbufnat. Hai să revenim la ale noastre. Ştii cu siguranţă că lucrurile nu arată prea bine pentru tine. În momentul în care voi depune cererea ca persoană îndreptăţită la o cotă din masa succesorală, va fi prea târziu pentru un compromis. Prin urmare, vin cu o ofertă de pace. O ofertă care te-ar avantaja extraordinar de mult, aş vrea să adaug. Renunţ la uzufructul ce mi se cuvine şi iau doar câteva obiecte cu valoare sentimentală pentru mine, înţelegi? Nu mai ai cumva şi un al doilea prenume?

Aveam chef să râd cu poftă (cuvântul „uzufruct” era mult prea haios), dar fusei nevoită să tuşesc. Încă mai aveam plămânii puţin sensibili. Când mă simţii în stare să vorbesc din nou, spusei:

— „Cerere ca persoană îndreptăţită la o cotă din masa succesorală” – ce înseamnă asta, vă rog? Dumneavoastră, ca frate, nu sunteţi deloc îndreptăţit la moştenire.

— Oh, oh, se pare că cineva nu este bine informat, făcu unchiul Thomas. Îţi recomand să-ţi schimbi de urgenţă avocatul. Al tău e o catastrofă, fetiţo. În baza documentelor prezentate, ar trebui să-i fie limpede că mi se cuvine o parte din moştenire deloc de neglijat. Mai ales că am hârtii care dovedesc acest lucru.

— Păi, dacă aşa stă situaţia, nu mai e nevoie de această mică învoială particulară, spusei. Desigur că vreau să primiţi tot ce vi se cuvine.

Unchiul Thomas vru să mai adauge ceva, dar pusei repede receptorul în furcă.

— Oh, sper să nu fi făcut vreo greşeală, făcu Ronnie. Dacă el are totuşi dreptate şi va putea prezenta dovezi…

— Nu cred. Omul ăsta spune numai minciuni de cum deschide gura. *El* este cel care suferă de pseudologie, exact aşa cum scrie la carte.

— Şi, mai presus de asta, ea nu trebuie să se teamă! Mimi mă bătu pe umăr. Trebuie să se lupte ca o leoaică pentru moştenirea ei. Va veni şi vremea în care o să-i prindă bine banii ăia. Şi atunci o să regrete că i-a lăsat unchiului Thomas, lui Leo şi surorilor lui lacome. Cu ce te îmbraci mâine? Să-ţi împrumut ceva? Măgarul ăla nu trebuie să creadă că arăţi mereu ca la ultima voastră întâlnire. De această dată o să te fardezi cu anticearcăn, am eu grijă de asta, şi de-ar fi să fie ultimul lucru pe care-l fac.

Ronnie îmi aruncă o privire grăitoare.

— Vânzătoarea de fructe spunea că la pruni există o creştere a agresivităţii provocată de furnici.

— Atunci se explică, veni replica mea.

— Ha? întrebă Mimi nedumerită, scărpinându-şi burta.

Strada Danker se afla în acelaşi cartier cu firma de pompe funebre Hellmann, la câteva străzi depărtare de aceasta. Şi chiar în apropiere se găsea şi cabinetul de avocatură care îi reprezenta pe Leo şi pe surorile lui. Aveam bănuiala că şi locuinţa lui Leo se afla pe undeva prin zonă – un loc în care, în mod practic, totul era la mică distanţă.

Găsisem drumul după o hartă de pe internet şi mersesem cu tramvaiul până acolo – vremea nu era deloc prietenoasă, fiindcă burniţa fără contenire, iar eu nu eram suficient de pregătită pentru a mărşălui pe distanţe mari.

Bărbatul mai vârstnic care şedea vizavi de mine era chiar domnul Krapfenkopf. Eram atât de adâncită în gânduri, încât îl recunoscui decât după ce mi se adresă.

— Ei? Mergeţi şi dumneavoastră cu tramvaiul?

— Ăă, da. Şi dumneavoastră?

— Merg în vizită la fiica şi nepoţelul meu. Nevastă-mea nu trebuie să ştie – ele două nu se înţeleg prea bine. Domnul Krapfenkopf se uită încurcat pe geam. Am auzit despre soţ. Îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră.

Fără să vreau, mi se puse un nod în gât.

— Mulţumesc. Şi este foarte amabil din partea dumneavoastră că aţi retras plângerea.

Nu că plângerea ar fi avut vreo şansă de succes, dar el fusese oricum

drăguţ.

— Ah, da. M-am gândit că acum probabil aveţi prea multe pe cap.

— Da, aveţi dreptate. Îmi pare rău că v-am numit „domnul Krapfenkopf", domnule Kr… – cum vă numiţi, de fapt?

— Hempel, spuse domnul Krapfenkopf. Heinrich Hempel.

Îi întinsei mâna domnului Krapfenkopf.

— Eu sunt Carolin Schütz. Cum spuneam, îmi pare rău. Vă spun sincer că n-am vrut să vă insult.

— Ştiu, spuse domnul Krapfenkopf. Apoi privi din nou pe geam.

Ajunsei cu punctualitate la cafeneaua Holly's. Leo stătea deja la o masă în apropierea uşii şi îmi făcu un semn. Purta din nou un costum cu cravată – venise probabil direct de la lucru. Lumina din jur se reflecta în părul lui blond.

— Locuieşti prin apropiere?

Ocolii astfel salutul de la început („Bună?" „Bună seara?" „Ah, ai ajuns deja?" Pupici pe obraji, ca de la o fostă iubită? Strângere de mână ca între adversari într-un litigiu? O bătaie pe umăr ca din partea mamei vitrege? Pur şi simplu nu ştiam ce ar fi fost adecvat) şi poate că întrebarea mea sună cam aspru.

— Da, imediat cum mergi înainte, spuse Leo şi arătă o vag înspre masa învecinată, indicând direcţia. Dar nu vrem să mai stăm mult timp în apartamentul ăsta. Este pur şi simplu prea mic.

Prin „vrem" se referea cu siguranţă la logodnica lui şi la el. Mai bine că a pomenit asta de la bun început.

— Oh, spusei în timp ce-mi scoteam haina şi o atârnam de spătarul scaunului. Cineva aşteaptă cumva o prună?

— Poftim?

Mă aşezai.

— Hai că-i bine. Se pare că azi am eu însămi o mică problemă cu furnicile.

— Ţi-am comandat un capucino, spuse Leo. Nu doreşti să mănânci ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Dar arăţi destul de slabă.

— Mersi.

Acu' sincer, replica asta ar putea jigni vreodată o femeie?

— Dar oricum arăţi mai bine decât ultima dată. Sincer, m-am speriat rău când te-am văzut. Cu părul unsuros, hainele neîngrijite şi cercănele negre din jurul ochilor. Leo luă un cub de zahăr şi-l rostogoli în palmă.

— Ud, rectificai.

— Ce?

— Părul era ud, nu unsuros. Iar hainele erau la fel de ude, nu neîngrijite.

— N-am vrut să…

— Exceptând pantofii. Erau plini de rahat de câine. Dar e-n regulă, arătam oribil şi mă simt şi acum destul de mizerabil. În schimb, tu arăţi incredibil de bine, dacă-mi permiţi. Da, cu siguranţă am voie, căci am impresia că ţi-ai dori să fii sigur că am înregistrat precis diferenţa dintre tine şi mine, aşa că asta fac. Aşadar, să vedem: dincoace, pe partea mea, ce avem? Exact – o epavă. Şi dincolo, de partea cealaltă a mesei? Tipul învingătorului. Atrăgător, foarte îngrijit, pantofi de calitate, tunsoare perfectă, cu siguranţă costumul a fost scump, superinel de logodnă, şi – hei – tenul tău arată foarte proaspăt, foloseşti cumva cremă hidratantă?

Leo îşi muşcă buzele. Apoi inspiră adânc şi spuse:

— Da, minunat că am clarificat aspectul ăsta. Putem să revenim acum la problemă?

— Da. Scosei din geantă o copie a listei de obiecte catalogate. Aţi renunţat să fiţi de faţă la înregistrarea lucrurilor, prin urmare presupun că aţi fost de acord cu rezultatul. Sunt câteva obiecte drăguţe. Sfeşnice cu care soacra poate fi altoită, tablouri atât de frumoase că îţi vine să plângi când le priveşti. Şi o grămadă de scaune. Din păcate, bijuterii şi ceasuri n-au fost găsite, iar avocatul tău s-ar putea să creadă că le-am transformat de mult în bani. În orice caz, nu se găseau în depozit.

Leo inspiră şi expiră din nou profund. (Trebuia s-o întreb pe Trudi dacă Leo nu participase cumva la vreunul dintre seminarele ei de terapia respiraţiei.)

— Aş dori să clarific acum o chestiune. Dacă ar fi fost după mine, n-aş fi luat nici măcar un cent din această moştenire. Dar este vorba de surorile mele. Ne vrem cota-parte care ni se cuvine.

— Nu înţeleg. Nu vrei nici măcar să ştii cum a murit el.

— Despre asta mi-a povestit deja sora ta până în cel mai mic detaliu, spuse Leo. Şi după cum…

— El nu ţi-a făcut absolut nimic, Leo. S-a îndrăgostit doar de femeia pe care tu n-o mai voiai. Şi asta a fost vina mea. Pe mine ar trebuit să fii supărat.

— Putem, *te rog*…

— Karl purta întotdeauna în portmoneu o fotografie cu tine şi surorile tale, ştiai asta? Şi-ar fi dorit atât de mult să fie în bune relaţii cu voi.

— Atunci, n-ar fi trebuit s-o părăsească pe mama, vorbi Leo cu asprime şi continuă apoi pe un ton adecvat afacerilor. În acest moment se mai pune problema doar de a stabili valoarea succesiunii după deducerea tuturor obligaţiilor; cu alte cuvinte, de a evalua obiectele inventariate, precum şi bunurile imobiliare. Depozitele în acţiuni şi numerar sunt deja exprimate şi nu intră în vreo procedură

litigioasă, aşadar, acestea vor putea fi împărţite în curând. Rămâne la libera ta alegere să le plăteşti din mijloacele disponibile o sultă celorlalţi îndreptăţiţi la masa succesorală, în caz că nu vrei să înstrăinezi bunurile imobiliare. Leo şovăi. Ceea ce ar putea fi inevitabil, având în vedere valoarea sumelor de plată.

— Aha.

Nu înţelesesem niciun cuvânt. Poate că ar fi trebuit să studiez Dreptul încă vreo două semestre.

— Da, *aha!* Suntem pregătiţi să venim în întâmpinarea dorinţelor tale. Putem să ne punem de acord fără a mai trece pe la judecător în privinţa împărţirii masei succesorale şi nu va cădea numai pe umerii tăi transformarea în numerar a întregii averi.

— Cât altruism.

Îmi încrucişai braţele la piept.

Un chelner ne aduse băuturile: un capucino pentru mine, o cafea neagră pentru Leo.

Leo luă o înghiţitură şi se aplecă spre mine. Oare avea habar că figura lui era aidoma celei ale lui Karl? Ei, bine, mai lipseau câteva detalii. Spre exemplu, fruntea înaltă şi impetuozitatea buzei superioare. Şi liniile acestea ale feţei, care lui Karl îi confereau caracter. Şi micile riduri din jurul gurii, care îi sporeau farmecul când surâdea. Iarăşi mi se umplură ochii de lacrimi şi nu puteam decât să sper că Leo nu va observa.

— Nu vreau să te păcălesc cu nimic, spuse el. Mi-aş dori foarte mult o bună înţelegere. Aş vrea să păstrez pentru familie casa bunicilor mei, de aceea aş lua-o eu. Se află de mai multe generaţii în proprietatea familiei şi ar fi trist dacă ai fi obligată să o vinzi ca să ne despăgubeşti pe noi.

— Da, este o casă de vis, spusei. Poziţia este fantastică. Şi are turnuleţele acelea fermecătoare!

Leo zâmbi scurt.

— Da, exact. Larissa s-a îndrăgostit de casă datorită turnuleţelor. Intenţionăm să ne mutăm acolo.

Simţii o împunsătură la auzul acelor vorbe.

— Oh, şi ce se va întâmpla cu Oer-Erkenschwick? Credeam că acolo te aşteaptă deja un teren de construcţii.

Larissa – ce nume ridicol. Cu siguranţă era vreo încrezută cu nasul pe sus şi se potrivea cu Leo la fix.

— Gluma ta despre Oer-Erkenschwick nu mi s-a părut amuzantă.

— „Întreaga lume era casa lui – Tokio, Londra, Oer-Erkenschwick."

— Da, m-am gândit că tu erai de vină. Cum spuneam, nu a fost amuzant. În special într-o zi ca aceea.

— Mda, în privinţa umorului trebuie să fii pe aceeaşi lungime de undă – ceea ce nu se întâmplă mereu. Aşadar, vrei vila bunicilor tăi. Şi

mai ce?

— Pianul – pentru Helen.

— E-n regulă.

Oricum urma să am probleme cu mutarea clavecinului când mă voi fi instalat în propria mea locuinţă.

— Cât despre toate celelalte, mi-e indiferent. Din partea mea, putem să încheiem acordul cu împărţirea chiar şi săptămâna viitoare. În caz că unchiul Thomas nu se va amesteca. El susţine că are un testament de-al mătuşii Jutta care dovedeşte că tatăl meu a dobândit moştenirea pe nedrept. Şi, în plus, că tata ar fi păstrat nişte lucruri special pentru el.

— Avocatul meu este de părere că dacă ar fi avut un testament, ar fi ajuns de mult cu el în faţa tribunalului.

— Dar se afla deja cu ta… Karl într-un litigiu, iar procesul poate fi oricând activat.

— Nu, nu exista niciun proces. I-a trimis lui Karl doar câteva scrisori de ameninţare prin intermediul avocatului.

— Bine, atunci pornim de la premisa că unchiul Thomas rămâne pe dinafară – vom încheia un acord, iar problema va fi rezolvată.

— Mie îmi convine. Urăsc să port discuţii în contradictoriu pentru tot tărăboiul ăsta.

Leo zâmbi uşor schimonosit.

— Dar nu urăşti faptul că tatăl meu te-a făcut o moştenitoare bogată, nu?

— N-am ştiut înainte absolut deloc că exista ceva de moştenit din partea lui Karl.

— Dacă a omis să-ţi spună, asta nu-l pune într-o lumină bună nici pe el, nici relaţia voastră.

Nu, nici Leo, nici Mimi nu aveau să reuşească să mă convingă de aşa ceva. Poate că mariajul nostru nu fusese perfect, însă putea fi caracterizat drept o bună căsnicie. Şi dacă nu-mi dezvăluise posibilităţile de moştenire şi nici nu-mi pomenise de sumele preluate din chirii şi acţiuni, acest lucru vorbea de la sine în numele lui Karl. Cât timp preţios am fi risipit cu toate astea? Eram bucuroasă pentru fiecare minut pe care îl petrecuserăm împreună fără să vorbim despre bani şi alte chestii plictisitoare.

— Oricum nu m-ar fi interesat, spusei. Dacă ar fi fost după mine, noi doi ne-am fi pus de acord de la bun început şi fără avocaţi. Şi ai fi putut evita să bagi bani în buzunarul acestui Doctor Hebbinghaus.

— Nu poate fi vorba de băgat bani în buzunarul cuiva, zise Leo. Doctor Hebbinghaus este şeful meu. Şi modelul meu. De la început m-a promovat şi sprijinit. Da, pot spune că este tatăl pe care nu l-am avut niciodată. Da, şi în câţiva ani o să devin asociat la cabinetul lui. Pe lângă asta, el este şi viitorul meu socru.

— Înţeleg. Cariera îţi este astfel asigurată. În aceste condiţii, bineînţeles că socrul tău şi-ar dori să moşteneşti cât mai mult posibil. Îl privii pe Leo direct în ochi. Te descurci magistral pe drumul pe care ai pornit. Karl s-ar bucura pentru tine.

— Da, pară Leo fără să-şi ferească privirea. *Sunt* foarte fericit.

— Şi eu foarte nefericită, recunoscui.

— Cum e cu farmacistul? Aveam impresia că era foarte doritor să te consoleze.

— Farmacistul este ho… doar un bun prieten, spusei. Leo, aveai de gând să nu-l ierţi niciodată pe tatăl tău?

Leo mai luă o înghiţitură de cafea.

— Este posibil ca bijuteriile şi alte valori să se găsească în seiful vilei.

— Ce risipă de timp! Să fiţi supăraţi ani întregi unul pe altul, ca apoi, brusc, să fie prea târziu pentru a vă împăca. Cel puţin, poţi fi sigur că din partea lui Karl nu exista nicio ranchiună în ceea ce te priveşte. Dimpotrivă, avea o înţelegere absolută pentru mânia ta. Întotdeauna a luat asupra lui toată vina.

— Este vorba de bijuterii de familie foarte preţioase, o parte dintre ele din secolul XVIII. Şi ceasuri Cartier, care sunt obiecte de colecţie.

Renunţasem. Ochii lui Leo doar semănau cu cei ai lui Karl. În spatele lor sălăşluia un cu totul alt suflet.

— Da, avocatul unchiului Thomas pomeneşte de fiecare dată despre asta în scrisori. De ce n-a scos catrafusele – pardon –, deci de ce nu le-a luat el din seif? Sau tu? Casa e permanent goală, iar pentru un spărgător ar fi prada perfectă.

— De aceea ar fi bine să fie inventariat conţinutul seifului cât de curând posibil. Leo luă o bucăţică de zahăr cubic şi o aruncă în ceaşca goală. Se pare că nu era atât de *cool* cum voia să pară. Deşi nu este uşor de spart, fiindcă e făcut din oţel gros de patru centimetri şi are un mecanism de închidere pe care nimeni nu-l mai cunoaşte în ziua de azi.

— Ei, da. Fiindcă aţi avut încredere în mine la catalogarea depozitului, mă voi încrede în voi ca să vă ocupaţi de inventarierea conţinutului seifului, spusei.

Mă luase durerea de cap şi voiam să merg acasă.

— Aş fi făcut de mult chestia asta, spuse Leo. Dar seiful este protejat de o parolă.

— O parolă? În mod normal nu este un cifru?

Leo oftă.

— Nu şi în cazul acestui seif. Este un obiect antediluvian şi funcţionează numai cu o parolă din unsprezece litere. Pe vremea bunicilor mei, parola a fost întotdeauna „Portocalele” – destul de stupid. Dar tatăl meu trebuie s-o fi schimbat.

— Aşa. Acum parcă începeam să mă luminez de ce, printre altele, unchiul Thomas se interesase de posibilele porecle pe care mi le-ar fi dat Karl. O poreclă din unsprezece litere.

— Ştii întâmplător care ar putea fi parola?

— „Neiertători" are unsprezece litere. Şi „Faţăderahat". Şi „Sucdeananas". Doamne, dacă te gândeşti bine, majoritatea cuvintelor au unsprezece litere. Toate, în afară de Oer-Erkenschwick.

— Chiar nu poţi renunţa?

Mânios, Leo mă străfulgeră cu privirea.

— La ce anume?

— Să fii atât de arogantă! Exact aşa a fost întotdeauna şi tata.

— Eu – arogantă? Îl privii cel puţin la fel de mânioasă. Cine pe cine priveşte de sus cum că are cearcăne, palton uzat şi păr aparent unsuros? A, şi cine a declarat recent tuturor că aş suferi de pseudologie şi că în mod cert aş fi pregătită să încep o nouă relaţie?

— O, scuze că te-am jignit cu asta. Doar că atunci mi-am amintit cât de repede ai putut să te implici în ceva nou. Vreau să spun, am avut o mică dispută şi atunci te-ai dus la tatăl meu, la hotel şi te-ai culcat cu el.

— Nu s-a întâmplat aşa. Au fost mai multe coincidenţe ciudate, şi apoi…

Tăcui şi începui să-mi frec tâmplele.

— Iar eu, ca un prost ce sunt, credeam că ţi-am frânt inima şi în următoarea zi am venit să mă ocup de tine.

— Este limpede că preferi versiunea ta faţă de povestea adevărată, spusei. Fiecare cu adevărul său, aşa zicea Karl mereu.

— Ei, făcu Leo. În mod sigur a furat de undeva expresia asta.

Se uită pe fereastră. Cumva, îmi amintea de domnul Krapfenkopf de adineauri, din tramvai. (Iarăşi îi uitasem numele real.)

Îmi împinsei uşor mâinile pe masă până când le întâlnii pe ale lui. Leo tresări, dar îmi îngădui să-l ating.

— Niciodată n-am vrut să-ţi fac rău, şoptii. Atunci m-am comportat copilăreşte şi am dat dovadă de laşitate. Şi cel mai groaznic este că din cauza mea, relaţia dintre tine şi Karl s-a înrăutăţit şi mai mult.

Mă podidi iar un plâns stupid. Trebuia să fac un mare efort ca să-mi reţin lacrimile.

Leo tăcea.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău pentru tot ce s-a întâmplat, spusei.

Mă gândeam că atunci ar fi momentul prielnic să declare că şi lui îi pare rău.

Dar Leo scutură din cap şi spuse:

— E mult prea târziu pentru asta.

Îmi retrăsei mâinile şi mi le încrucişai la piept. Speram să nu încep

să plâng.

— Dar nu sunt supărat pe tine sau ceva de genul ăsta, zise Leo. Îmi pare rău pentru tine.

Fixai din priviri spuma de lapte din ceaşca mea de capucino rămasă neatinsă, până când reuşii să-mi ţin lacrimile sub control. Apoi mă ridicai şi-mi îmbrăcai haina.

— O să-i spun atunci avocatului meu că împreună cu so… avocatul tău urmează să împartă averea în aşa fel încât să primiţi vila din Rodenkirchen. Şi pianul, desigur.

Trebuia s-o şterg urgent, în orice loc în care aş fi putut plânge în voie.

— Nu ţi-ai băut cafeaua.

— O vei achita, totuşi? Din milă faţă de mine.

Aceasta fu ultima replică pe care reuşii s-o pronunţ înainte de a face stânga-mprejur şi de a fugi de acolo. Când ajunsei la uşă, lacrimile începuseră deja să-mi curgă.

„Zeiţa Fortuna ne zâmbeşte,
Dar poate că nu-i place fericirea desăvârşită:
Şi atunci când ne oferă o zi de vară,
Ne dăruieşte şi ţânţari.”
Wilhelm Busch

E adevărat, fără îndoială.
Întotdeauna se strecoară cumva şi un vierme.

Privind retrospectiv, lunile care au urmat pot fi descrise doar în câteva cuvinte, deşi în realitate fiecare zi se scurgea foarte, foarte lent. Întâlnirea cu Leo îmi demonstrase că nu toate problemele care se rezolvă îţi oferă şi satisfacţie. Există anumite lucruri care nu mai pot fi reparate – nici chiar cerând iertare din tot sufletul. Unele şansele se pierd şi nu mai apar niciodată. Pentru că murise, Karl şi copiii nu se mai puteau apropia în această viaţă. Şi la toate acestea contribuisem şi eu.

Am întrerupt pastilele pe ascuns, mai întâi doar de probă. Într-adevăr, nu am constatat ulterior nici îmbunătăţirea, nici înrăutăţirea stării mele de spirit, însă durerile de cap m-au mai lăsat. Mergeam în continuare, totuşi, la doamna Karthaus-Kürten, fiindcă între timp mă obişnuisem cu ea şi trebuia oricum să pierd vremea într-un fel sau altul. În luna februarie a inaugurat un nou seminar de weekend şi s-a folosit de mine fără jenă pe post de cobai pentru revoluţionara ei terapie „Zi de zi, o mică bucurie”.

Astfel, îmi vârî sub nas un teanc de cartonaşe roz şi-mi spuse cu îndrăzneală:

— Vom scrie acum toate lucrurile mărunte care v-ar putea înveseli. Şi de fiecare dată când nu vă simţiţi bine, luaţi unul dintre cartonaşe şi faceţi ce scrie acolo. Înţelegeţi?

— Da, în principiu, spusei.

— Ei, atunci să începem. Luă primul cartonaş, îşi scoase pixul şi mă privi cu speranţă. Capucino cu multă spumă, scorţişoară şi zahăr! Nu? Ne bucurăm când bem aşa ceva!

— Ăăă, da.

Doamna Karthaus-Kürten scrise cu o caligrafie înflorată „Capucino”. Apoi mă privi din nou, radioasă.

— Şi mai ce? O plimbare! O hoinăreală prin zăpadă, purtând îmbrăcăminte călduroasă, până când obrajii ni se înroşesc şi circulaţia ni se pune în mişcare de la porţia zdravănă de oxigen. Da, e ceva frumos.

Mă uitai, pe geam, afară, unde lumea era din nou îngropată în zăpadă. Pur şi simplu iarna nu voia să se sfârşească.

Doamna Karthaus-Kürten ajunsese deja la următorul cartonaş.

— „Să mângâi căţelul”! Nu-i aşa? Nimic nu este mai liniştitor.

Mă gândeam la „numărul două sute patruzeci şi trei”, foxterierul împăiat cu care seara purtam uneori discuţii ample, şi aprobai din cap. Dar terapeuta părea să fi uitat complet de prezenţa mea.

— O cadă cu apă fierbinte, cu ulei de lavandă, spuse ea jubilând. Sau, şi mai bine: aromă de trandafiri!

Se pornise de-a binelea. Completa cu înfrigurare cartonaş după cartonaş şi, de la atâta concentrare, îşi scosese vârful limbii într-un colţ al gurii.

— „Să-mi cumpăr lenjerie nouă fără să mă uit la preţ.” „Să petrec o minivacanţă la mare.” „Să merg desculţă prin nisip.” „Să merg la noul film cu Uma Thurman şi să mă bucur că semăn cu ea.” „Să-mi fac un tratament corporal cu sare, miere şi ulei de măsline, apoi un duş rece.” „Să o întreb în sfârşit pe Viola de cabinetul de masaj şi să-mi fac acolo o programare.” „Să vizitez expoziţia lui Hopper înainte de a se închide iarăşi.” „Să fac o partidă super de sex de împăcare.” „Să beau un pahar de vin roşu la gura şemineului şi să mi se maseze picioarele.” „Să merg să-mi cumpăr pantofi cu o bună prietenă – nu cu Tina!!” „Să fac floricele împreună cu copilul.” „Să mi se aducă micul dejun la pat”… – ah, nu-i aşa că vă place? Până şi planificarea tuturor acestor lucruri ne face fericiţi, nu credeţi?

— Ba da, răspunsei şi mă întrebai încă o dată de ce oare plătea acolo casa de asigurări de sănătate fără să crâcnească, în schimb nu accepta să preia costurile pentru un detartraj profesional pe care mi-l doream o dată pe an.

Când şedinţa luă sfârşit, doamna Karthaus-Kürten îmi înmână pachetul de cartonaşe cu o mină aproape solemnă.

— Vă rog! Ore nenumărate de fericire pură!

— Mm, nu preferaţi să le păstraţi dumneavoastră? o întrebai, dar doamna Karthaus-Kürten spuse:

— Nu, îmi fac singură altele, acestea sunt ale dumneavoastră. Până data viitoare trebuie să puneţi în practică cel puţin zece lucruri – este obligatoriu.

Când îi arătai farmacistului cartonaşele, intră imediat în joc. Citind vorbele aducătoarele de fericire ale doamnei Karthaus-Kürten, avu reacţii stupide:

— A, da, mergem la cinema şi o să ne bucurăm că semeni cu Uma Thurman. O, nu, asta e şi mai bună. Mergem cu copilul – ups, care copil? – la grădina zoologică şi ne uităm la puii de elefant. Şi apoi facem curăţenie în garaj. Îâuu! Sau nu – mai bine rămânem acasă la un pahar de vin roşu, în faţa şemineului şi ne masăm picioarele. Şi apoi facem o superpartidă de sex de împăcare.

— Ai cumva un şemineu?

— Nu, din păcate nu. Dar am un vin roşu foarte bun. Iar pentru

sexul de împăcare va trebui, desigur, să ne certăm înainte.

„Înainte de toate, n-ar trebui să fii homo”, îmi spusei cu un mic regret. Sexul începuse să-mi lipsească – încă n-aveam încredere să-i spun doamnei Karthaus-Kürten (era doar psihoterapeuta mea), însă îi mărturisisem lui Mimi.

— Normal că-i simţi lipsa, spuse Mimi. Sexul este o nevoie de bază a omului. Eu, personal, o să am nevoie şi când voi avea o sută de ani. Totuşi, am aflat că pentru o vreme uiţi complet de asta atunci când ai un copil. Şi recunosc că sexul nu e deloc incitant atunci când te gândeşti tot timpul că ai putea vomita peste partener.

Sărmana Mimi, în majoritatea timpului principala ei preocupare era să nu verse şi bineînţeles că starea ei nu trecuse neobservată de către prietenele din magazin.

— E doar o infecţie intestinală, spuse Mimi uitându-se spre bebeluşul lui Trudi. Nu e o infecţie molipsitoare.

— Aiurea, i-o întoarse Trudi. Eşti gravidă! Sânii tăi sunt de două ori mai mari ca de obicei.

Stăteam pe canapeaua roşie, probam o pereche de pantofi marca Santini din noua colecţie de primăvară şi îmi scăpă un zâmbet schimonosit.

— Port sutien cu *push-up,* făcu Mimi.

— Ah, haide Mimi, că doar ştim! spuse Constanze. Am văzut că ai cumpărat zece teste de sarcină de la farmacie. Şi când vii de la toaletă, observ că zâmbeşti mereu.

— Vrem doar să ne bucurăm pentru tine! adăugă Trudi.

— Pentru mine? Dar eu nu mă bucur, zise Mimi. Dacă spuneţi cuiva, vă omor. Ştiu prea bine cum a fost când am pierdut-o pe Nina-Louise. Nu mai am niciun chef să primesc condoleanţe de la fitecine. E limpede?

— Limpede ca bună ziua, spuse Trudi. A, o să-ţi dau toate lucrurile mele pentru bebeluş…

— Nu, nu, nu! Mimi îşi lovi coapsele. Fără discuţii despre bebeluşi, absolut deloc. Ne comportăm ca şi cum n-ar exista, pricepeţi?

— Şi pentru câtă vreme?

— Până când o să apară. Dacă o să apară vreodată, vreau să zic.

— Normal că o…

— Taci!! ţipă Mimi. Tot n-aţi înţeles?

— Ba da, ba da, o asigurară prietenele.

Însă deja în ziua următoare – din întâmplare, eram din nou în magazin fiindcă nu reuşisem să mă hotărăsc între o pereche de pantofi maro şi una de pantofi negri –, Constanze adusese un tort de două etaje, pe jumătate acoperit cu glazură de culoare albastru-deschis, cealaltă jumătate acoperită cu glazură roz. Pe deasupra era scris cu alb: „It’s a baby!”{16}

Când văzu faţa lui Mimi, Constanze se temu probabil că tortul – o minune din pişcoturi şi cremă de fructe de pădure şi zmeură – va fi catapultat direct în perete, aşa că spuse rapid:

— Nu este pentru bebeluşul *tău* – este pentru, ăăă, alt bebeluş.

— A, da? Şi pentru care anume? întrebă Mimi ameninţător.

— Ei, al meu.

— Eşti gravidă?

Constanze ridică tortul, ţinându-l cât mai departe de Mimi.

— Încă nu, dar Anton şi cu mine am luat astăzi decizia să nu mai folosim anticoncepţionale de acum înainte şi să provocăm soarta.

— Aşadar, nu există un alt bebeluş căruia să-i fie e destinat acest tort? Mimi îşi miji ochii şi încercă să pară cât mai periculoasă.

— Se poate să nu fie chiar aşa – azi-noapte am făcut sex complet neprotejat şi pe undeva, prin interior, s-ar putea să ia naştere un copil chiar în aceste momente, iar tortul este pentru *acest* copil. Aşa că nu te mai opune. Am adus şi şampanie, fiindcă trebuie să sărbătorim. Şi cu ocazia asta îţi demonstrez că te poţi bucura de un copil chiar dacă nici nu a fost conceput. Aşa e.

Mimi mârâi ceva ininteligibil, dar fiindcă tocmai intra o clientă, tortul rămase nemutilat. Asta până în momentul în care Constanze îl tăie şi îl împărţi. Chiar aşa – cel mai gustos tort din lume. Întrebai dacă am voie să duc două felii dincolo, în farmacie, şi Constanze acceptă. Justus se bucură când mă văzu cu tort cu tot.

— În sfârşit văd pe cineva normal, spuse el. Azi au intrat aici numai sonaţi şi perverşi, nu-i aşa, Janina?

Asistenta lui savura deja tortul.

— O, e făcut în casă?

Eram extrem de măgulită că nu mă număram printre sonaţi şi perverşi. Era o senzaţie cu totul nouă. Tocmai intră iarăşi una dintre persoanele sonate, o tânără, care se îndreptă hotărâtă spre tejghea.

— Am nevoie de boia iute, chimen, oregano şi tarhon, spuse ea.

Farmacistul îşi dădu ochii peste cap în timp ce Janina îi explica răbdătoare clientei că – din păcate – nu ţin condimente.

— Păi aici nu e o *farmacie?* se miră femeia iritată.

— Şi eu sunt Papa de la Roma, murmură Justus, însă Janina spuse cu voce extrem de prietenoasă:

— Da, este o farmacie, de aceea nu ţinem condimente.

— Cum e posibil aşa ceva! Şi cum de îmi spuneţi aşa, verde în faţă! Ca şi cum v-aţi mândri cu asta. Femeia făcu stânga-mprejur şi părăsi încăperea.

— Poate se duce dincolo, la magazinul de pantofi – sper că acolo vindeţi tarhon. Justus îmi zâmbi. Ce pot face pentru tine?

— Nu mă pot hotărî dacă să cumpăr o pereche de pantofi maro sau negri.

— O, asta chiar că e o problemă serioasă. Janina, te descurci câteva minute aici fără mine, da?

Janina dădu din cap, cu gura plină de tort.

La Pumps&Pomps, farmacistul fu privit cu multă curiozitate. Le povestisem tuturor despre noul meu prieten homosexual şi acum toate erau puţin invidioase. În primul rând pentru produsele La Mer, desigur.

Trudi declară totuşi că farmacistul nu este în niciun caz gay, fiindcă o cunoştea personal pe fosta lui prietenă, de la unul dintre cursurile ei de terapie a respiraţiei.

— Nu, e exclus, ripostai, iar Mimi mi se alătură:

— Tipul e aşa de homo, Trudi, că îl trădează până şi numele lui, Detlefsen.

Constanze spuse că în regiunea de unde provenea ea există mulţi oameni cu numele Detlefsen şi, după câte ştie ea, niciunul nu e pe invers.

— Ăsta de aici chiar e homo, insistai şi le povestii cum îmi lăcuise unghiile de la picioare. Cu ojă lila.

Chestia asta o convinse pe Constanze, nu şi pe Trudi.

— Deci, în primul rând, mi se pare o discriminare – de ce bărbaţii heterosexuali n-ar putea să lăcuiască unghii? Şi, în al doilea rând, îmi amintesc cu exactitate de fosta lui prietenă. A durat o eternitate până când am reuşit să i-l scoatem din cap pe farmacist, cu ajutorul respiraţiei.

— Înseamnă că era vorba de alt farmacist, spusei.

— Nu, era ăsta, zise Trudi. Ştiu sigur.

— Dar ăsta e homo.

— Pe atunci nu era, insistă Trudi.

Aşadar, când Justus intră în magazin, Trudi îşi aşeză copilul pe umăr ca să-l cerceteze cu atenţie. Pe la spatele lui îmi făcea semne ciudate.

— Ce? şoptii eu.

— Nu-i pe invers, veni replica şoptită.

— Cum adică?

— Nu *merge* ca un gay, şopti Trudi.

— Poftim? întrebă Justus.

— Astăzi afacerea nu merge ca ieri, spuse Trudi cu voce tare. Şi nici nu s-a încălzit afară.

— În niciun caz, îi replică Justus. Sunt minus opt grade. Aşa, unde sunt pantofii?

Îi arătai încălţămintea.

— Hm, făcu Justus şi studie mai întâi pantofii negri. Iar negru? Cred că seamănă cu cei pe care îi ai deja.

— Oh, aşa-i. Atunci o să-i iau pe cei maro.

— Cei maro sunt foarte frumoşi. Dar, cinstit vorbind, cu ce o să-i porţi? N-ai deloc haine maro. Şi în locul tău nici nu mi-aş cumpăra lucruri maro. Nu este culoarea care ţi se potriveşte – e prea plictisitoare.

Mă uitai la Trudi cu o privire grăitoare. „Ei? Tot nu ţi se pare gay?"

Părerea fermă a lui Trudi începu să se clatine. Dar fu cu adevărat convinsă abia atunci când farmacistul întinse mâna după o pereche de pantofi lila şi spuse:

— Cum ţi se par ăştia? Mi se par bestiali.

— Dacă zici tu! îi zâmbii triumfătoare lui Trudi. Ce preţ au? Ah, nu contează! îi cumpăr oricum. În definitiv, sunt o moştenitoare bogată.

Moştenirea se lăsa însă aşteptată. Avocaţii nu păreau să se grăbească la fel de tare ca mine şi, în plus, scrisorile din partea avocatului unchiului Thomas tergiversau mereu problema. Şi aşa s-au scurs luna februarie şi prima jumătate a lui martie, fără schimbări semnificative. Universitatea din St. Gallen, care încă mai aştepta lucrarea mea de licenţă, fu înştiinţată despre incapacitatea mea de lucru, agenta aceea imobiliară drăguţă nu reuşi, în ciuda tuturor eforturilor, să-mi găsească un apartament cu două camere şi şemineu, iar Mimi rămase în continuare însărcinată şi arţăgoasă. Doamna Karthaus-Kürten repeta în fiecare săptămână că trebuie să descoperim ce anume îmi doresc cu adevărat de la viaţă, în special din punct de vedere profesional, dar din păcate nu făcea nimic pentru a da de urma secretului. (Nici nu mă aşteptam la altceva.) Dar terapia cu cartonaşe roz funcţionase grozav, mereu reuşeam să mă îndeletnicesc cu zece sau mai multe activităţi care mă făceau fericită, cel puţin pe durata acestora. (Mă rog, „fericită" este probabil un termen *cam* exagerat.) Citeam din nou cărţi, beam capucino mai des, cântam la mandolină, iar Constanze şi Trudi mă luau la jogging de două ori pe săptămână în locul lui Mimi.

Şi apoi, petreceam destul de mult timp împreună cu farmacistul. La început merseserăm amândoi la cinema, dar mai târziu ne dădeam pur şi simplu întâlnire. Uneori ne duceam să bem ceva, alteori să ne plimbăm, uneori doar stăteam pe canapea şi ne uitam la *Germany's Next Topmodel.* (Acasă la Mimi şi Ronnie n-aveam voie să mă uit la aşa ceva – Mimi spunea că i-ar muri toţi neuronii.) Farmacistul locuia într-un apartament foarte frumos (era şi normal!) amenajat deasupra farmaciei. Era mic, dar luminos, avea încălzire prin podea, baie cu fereastră şi un balcon mare, iar dacă ar fi avut şi un şemineu, ar fi fost fix casa mea de vis.

Cu Justus se putea discuta foarte bine, mult mai bine decât cu doamna Karthaus-Kürten, şi chiar mai bine decât cu Mimi (care, pentru moment, era într-o continuă preocupare să nu piardă toaleta din ochi, prin urmare nu era cea mai receptivă ascultătoare). Lui îi

povestii totul despre Karl, Leo şi copilăria mea ca Alberta Einstein, iar el, la rându-i, îmi istorisi despre tatăl lui mult prea sever, fratele mai mic dependent de alcool şi mama lui, care murise când Justus avea paisprezece ani. (Ceea ce explica de unde i se trăgea tendinţa de a sări mereu în ajutor.) Preluase farmacia de la tatăl său abia cu un an în urmă şi existau nişte vechi datorii pe care fusese nevoit să le rezolve, plus nervii produşi de lupta cu Fiscul. După câte o discuţie extrem de tristă, ne obişnuisem să pescuim cartonaşele roz ale doamnei Karthaus-Kürten şi, pentru a înveseli atmosfera, făceam primul lucru scris acolo.

Justus zicea că mulţumită noii metode terapeutice a doamnei Karthaus-Kürten, el însuşi se simţea mai bine. În special cartonaşul „Să-i spun în sfârşit Tinei părerea mea" îi propulsase dezvoltarea spirituală cu ani-lumină.

— Adică pui în aplicare terapia mea şi atunci când nu sunt cu tine? îl întrebai. Dar nu-i corect.

— Păi şi tu mergi la mare fără mine, spuse farmacistul şi atunci oftai, uitând să mai întreb cine era Tina.

Mama mă invitase la Mallorca într-o vacanţă de paisprezece zile – la începutul primăverii, când acolo migdalii dădeau în floare. Dar, în primul rând, atunci când am ajuns acolo, vremea migdalilor trecuse, şi în al doilea rând erau prezente şi cumnata mea, Madam Ferăstrău, împreună cu nepoata, Eliane. Nu ştiusem de ele (altfel n-aş fi acceptat invitaţia), iar mama susţinea că şi ea aflase în ultimul moment.

— A vrut să ne facă o surpriză, îmi şuieră mama în aeroport, când în loc să-mi dublez surprinderea cu o adecvată exprimare a bucuriei, întrebasem, destul de nepoliticos: „Doar nu staţi şi voi în acelaşi hotel, nu?" (Era de fapt doar o întrebare retorică.)

— Va fi o vacanţă între fete supergrozavă, spuse Madam Ferăstrău, care nu avea nicio prietenă şi, mai ales, niciun prieten gay, şi care i-ar fi provocat suferinţă cuiva mai slab de înger decât mine. O să ne cumpărăm toate patru aceleaşi ţoale şi cucerim insula.

— Dacă ai intrat în horă, trebuie să joci, îmi şopti mama şi mă împinse fără milă spre bariera controlului de securitate.

Ei bine, trebuie să recunosc, existau cu siguranţă lucruri şi mai rele decât să te pomeneşti în toiul primăverii într-un hotel de cinci stele, pe o insulă mediteraneană. După iarna lungă şi rece din Germania, lumina de aici, verdele îmbietor şi aerul cald mi se păreau pur şi simplu copleşitor de frumoase.

Iar când Madam Ferăstrău se pornea să-mi ţină vreuna dintre predicile ei fără sfârşit („Ştii, de fapt nu-i chiar aşa de târziu pentru tine, poţi să mai cunoşti alt bărbat şi să faci un copil şi astfel viaţa ta va căpăta un sens. Numai pentru biata Mimi trebuie să fie tare greu de suportat – acum, că se apropie de patruzeci de ani, probabil că se

simte părăsită şi pedepsită de Dumnezeu…”), îmi lăsam pur şi simplu privirea să alunece deasupra orizontului şi calculam în minte cât face radical din 423.200 – cu până la trei zecimale.

Spre uşurarea mea, nepoţica Eliane („O, Doamne, cum să nu te topeşti când vezi ochişorii ăştia?”) renunţase la obiceiul de a-şi mânca mucii, în schimb ţinea morţiş să-mi împletească întruna codiţe şi începea să plângă când doream să-mi recuperez capul, după două ore în care părul meu lua forma unor noduri. („Eliane, te rog, nu plânge. Fă-i codiţe lui buni. Buni stă cuminte. Ţi-am spus că tanti Carolin nu îndrăgeşte copiii, fiindcă ea nu are niciunul şi habar n-are ce înseamnă un sufleţel micuţ şi nevinovat de copil.”) Uneori, când Madam Ferăstrău şi Eliane se duceau la toaletă, eu şi mama ne făceam nevăzute şi petreceam câteva ore fără cele două însoţitoare. Incontestabil, acestea fură cele mai relaxante ore din toată vacanţa.

Când revenirăm după două săptămâni, primăvara sosise şi în Germania.

„Cel care minte s-a gândit, totuşi, la adevăr.”
Oliver Hassenkamp

Doamna Karthaus-Kürten începuse o dietă şi era prost-dispusă.

— Deja am bătut prea mult pasul pe loc, spuse ea. Astăzi hai să vorbim, în sfârşit, despre partea întunecată a căsniciei dumneavoastră.

— Poftim?

— Haide, Carolin, este un lucru complet normal după un caz de deces – mai întâi vezi doar ceea ce ai pierdut. Dar, după o vreme, ajungi în situaţia de a-ţi da seama şi ce ai câştigat. Iar în cazul dumneavoastră este… ei?

— Bani?

— Nu la asta mă refeream! Doamna Karthaus-Kürten scutură mânioasă din cap. Mă gândeam la libertate! Acum, când soţul dumneavoastră mult mai vârstnic, mai dominant şi egoist a murit, sunteţi în sfârşit liberă să faceţi ce vă place.

Femeia asta era idioată. O ştiam dintotdeauna. Şi intrase total în hipoglicemie. Pe minut ce trecea devenea din ce în ce mai posomorâtă.

— Vremea frumuseţii dumneavoastră a apus, spuse ea.

Schimbai repede vorba, pomenind de cele treizeci şi patru de activităţi aducătoare de fericire cu care mă delectasem în acea săptămână; douăzeci, dacă nu puneam la socoteală şi capucino-ul.

Însă doamna Karthaus-Kürten mi-o tăie.

— Nu puteţi să vă răsplătiţi toată ziua! Şi pentru ce? Fiindcă v-aţi dat jos din pat?

— Ăă… da?

— Aveţi idee câte calorii se ascund de fapt într-un capucino cu zahăr? Reprezintă o masă completă! Se aplecă peste birou şi mă privi iritată. De cât timp veniţi la mine? O să continuăm aşa la nesfârşit? Îmi puteţi arăta vreun rezultat? Nu! Încă locuiţi la sora dumneavoastră, problema cu moştenirea a rămas în continuare nerezolvată, iar dumneavoastră nu aveţi nici cea mai mică idee despre ce v-aţi dori în plan profesional. Nu mai putem continua astfel.

„Mda, dar şi invers e valabil. Sunteţi îngrozitor de neprofesionistă, raportaţi totul numai la propria persoană şi în permanenţă vă ridicaţi o şuviţă de păr de pe frunte.”

Doamna Karthaus-Kürten scotoci prin sertar şi scoase o pungă de bomboane pe care o puse în faţa ei, pe masă.

— Nu e ciudat că lucrurile despre care ştim că nu sunt calorice nu au de fapt niciun gust? Ca să nu mai vorbim că nici nu satură. În fine, astăzi o să facem o listă cu toate lucrurile pe care trebuie să le rezolvaţi urgent săptămâna asta. Locuinţă! Moştenire! Slujbă! aruncă o privire critică asupra cozii mele de cal. Şi coafura, după părerea mea.

— Poftim? Toate într-o săptămână?

— Haideţi, Carolin. Sunteţi sănătoasă! Nu vi se mai permite să vă simţiţi apăsată de viaţa reală.

Oftă şi îşi îndesă în gură o bomboană dietetică.

— Are dreptate, spuse farmacistul când mă plânsei de terapeuta mea incompetentă. Vreau să spun că este incapabilă, iar ceea ce a zis despre Karl este de o prostie fără seamăn, dar în rest are dreptate. Ce altceva mai aştepţi?

— Păi, nu aveam de unde şti că un apartament cu şemineu este atât de dificil de găsit, spusei. Şi ce pot face dacă chestiunea cu moştenirea se lungeşte atât de mult? Scrisorile din partea avocatului unchiului Thomas sosesc fără întrerupere. Iar în legătură cu lucrarea de licenţă…

— Da?

— Ei, cinstit vorbind, nu-mi vine în minte nicio scuză. Aş putea să o duc la bun sfârşit.

— Atunci fă-o – cu această diplomă de absolvire, în mod garantat îţi va fi mai uşor să cauţi o slujbă. Te-aş angaja drept contabil, nu mai caut niciunul pentru moment, oftă el.

Îl atinsei uşor pe braţ.

— Justus, nu-ţi poţi permite un contabil. Dar te ajut pe gratis. Cifrele sunt specialitatea mea.

Într-adevăr, mă opream din ce în ce mai des pe la farmacie şi începui să fac ordine în contabilitatea lui Justus. În ultimii ani, înainte de a-i preda farmacia, tatăl lui o administrase neglijent şi apăruseră nişte somaţii din partea Fiscului, care îi dădeau lui Justus dureri de cap. După ce aruncai o privire superficială asupra cifrelor, îl sfătuii să-şi schimbe consultantul fiscal.

— Dar se ocupă cu asta deja de douăzeci de ani, spuse Justus.

— Da, şi de douăzeci de ani o face prost. Ascultă-mă! Exact aşa cum tu ştii ce pantofi mi se potrivesc cel mai bine, tot atât de bine ştiu şi eu cum putem transforma farmacia ta într-o mină de aur.

Iar Justus mă ascultă şi îl angajă pe acelaşi consultant fiscal pe care îl aveau Mimi şi Constanze la Pumps&Pomps.

În replică, trecui peste reţineri şi îi spusei agentei imobiliare că sunt pregătită să mă mut şi într-un apartament fără şemineu, ceea ce o bucură nespus de mult. În patru zile avusei şapte vizionări. Deoarece atât Mimi, cât şi farmacistul erau de părere că un studio la mansardă, cu terasă largă şi bucătărie integrată modernă şi roşie ca focul era absolut perfect pentru mine, semnai contractul de închiriere începând cu data de 1 iunie. Mai era ceva vreme până atunci, dar voiam să mai rezolv nişte lucruri. Să-mi cumpăr un pat, de exemplu.

Viitoarea mea locuinţă se găsea pe strada Albinei, nu departe de casa lui Mimi.

— Când bebeluşul o să plângă, probabil că-l voi auzi de aici, spusei distrată şi, în mod excepţional, Mimi nu strigă „Ce să plângă? Credeam că toată lumea a priceput regulile!”, ci îşi cuprinse burta cu mâinile şi exclamă:

— S-a mişcat!

Deşi era ocazia ideală de a i-o servi, nu îi spusei *„Ce* s-a mişcat? Credeam că toată lumea a priceput regulile!”, ci îi atinsei burta, simţind şi eu. Micuţa prună se mişca.

Cumva, toate îşi urmau neabătut cursul.

În biroul farmacistului începui din nou să muncesc la lucrarea mea de licenţă, fiindcă acolo era o atmosferă liniştită şi plăcută şi nu existau pisici care să sară pe tastatură de îndată ce începeam să scriu. Din când în când, mai dădeam câte o mână de ajutor în faţă, timp de câteva minute, atunci când veneau mai mulţi clienţi deodată sau când Janina şi Justus aveau nevoie de o pauză. Îmi plăcea farmacia. Îmi plăcea zgomotul uşor produs la deschiderea dulapurilor de medicamente, îmi plăcea ordinea care domnea în acele dulapuri şi îmi plăceau numele complicate ale medicamentelor şi ingredientelor – mi se părea că unele sună ca nişte poezii, mai ales când le înşiram unul după altul. Hidroclorid de xilometazolină, o adevărată delectare când îl pronunţi.

De cele mai multe ori aveam noroc cu clienţii, fiindcă sonaţii şi perverşii se năpusteau întotdeauna spre sărmana Janina. O singură dată nimerii o femeie care voia musai un test de sarcină care să funcţioneze şi în perioada menstruaţiei.

Cu Janina, asistenta de farmacie, mă înţelegeam atât de bine, încât mă invită până şi la nunta ei.

— Ar fi minunat dacă ai veni, atunci nici Justus n-ar fi singur. În afară de insuportabila mea verişoară, Franziska, nimeni nu mai vine singur la petrecere.

— Nici măcar vreun verişor simpatic? întrebai uitându-mă pe sub gene la Justus, care tocmai se ocupa cu sortarea noilor medicamente livrate.

— Nu, spuse Janina. Toţi verii mei sunt ori cuplaţi, ori gay.

Îmi pare rău.

— Păi asta ar fi tocmai…

Clopoţelul de la intrare mă întrerupse. Nu-mi venea a crede ochilor – unchiul Thomas intră în farmacie. Îl recunoscui pe loc, nu se schimbase mult în ultimii cinci ani şi jumătate, doar pungile de sub ochi îi erau mai pronunţate.

— Hei, hei, hei, pe cine avem noi aici? spuse el vesel. Mult prea iubita mea fostă cumnată!

Justus, ascuns după dulapuri, îmi aruncă o privire întrebătoare.

— E-n regulă, îi spusei. Mă descurc singură.

— M-am gândit că dacă muntele nu vine la Mahomed, merge Mahomed la munte – nu-i aşa? –, spuse unchiul Thomas. Sora ta mi-a zis că s-ar putea să te găsesc aici. Straşnică femeie, doar că are talia puţin cam îngroşată.

— Deci, ce doriţi?

— De fapt, voiam să discut cu tine, dulceaţă, dar dacă tot am venit până aici, pot să-mi cumpăr şi pastilele. Se întoarse spre Janina. Aş dori două cutii de Diazepam, iepuraş.

Până atunci nu-mi dădusem seama că tipul avea un fetiş pentru porecle cretine.

— V-aş ruga să-mi daţi o reţetă, spuse Janina.

Unchiul Thomas râse.

— N-o am la mine. O aduc mai târziu, da? Sunt producător de film şi, uitându-mă la figura ta, văd un real potenţial. Te-ai gândit vreodată să devii actriţă?

— Îmi pare rău, dar fără reţetă nu putem…

— Da, da, da, spuse unchiul Thomas. Farmacie prăpădită. Şi uită de chestia cu actoria – eşti mult prea bătrână ca să mai devii cineva în branşă. Se întoarse către mine şi-mi oferi surâsul lui unsuros. Aşadar, cumnată, ce părere ai?

„Ce altă părere decât că eşti un ratat dependent de droguri?”

— Ce vreţi să spuneţi? Ce doriţi de aici, în afară de a face rost de anxiolitice fără reţetă medicală? îl întrebai.

În spatele dulapurilor, Justus ridicase din sprâncene. Îi aruncai un zâmbet fugar. Cuvântul mi se părea prea frumos ca să-l las nefolosit.

— Voiam să-ţi propun din nou un târg, zise unchiul Thomas, înainte de a merge în faţa tribunalului. Scoase o hârtie din haină şi o flutură în aer. Cu acest testament scris de mână de iubita mea mătuşă decedată, Jutta.

În acel moment, în farmacie intrară mai mulţi clienţi deodată, aşa că hotărâi să continui pe trotuar discuţia cu unchiul Thomas. Justus se pregătea să ne urmeze, dar scuturai din cap în direcţia lui. Reuşeam să rezolv şi singură.

— Aici stă scris negru pe alb, spuse unchiul Thomas afară, în faţa farmaciei. „În cazul decesului meu, doresc ca toate posesiunile mele să-i revină iubitului meu Tommi.” Nu ţi se pare emoţionant? Eram atât de apropiaţi, buna mea mătuşă şi cu mine. Documentul a fost scris în anul 2002, dar nu contează, fiindcă mătuşa se afla încă în deplinătatea facultăţilor mintale. Orice expert grafolog ar putea confirma autenticitatea acestui act – deţin o mulţime de scrisori pentru comparaţie.

— Aha, spusei. Unchiul Thomas nu scăpase de obiceiul de a-şi umezi buzele în timp ce vorbea. Şi se părea că pseudologia lui evoluase serios. Este foarte amabil din partea dumneavoastră că mă

preveniţi înainte de a depune plângere împotriva mea.

Unchiul Thomas scoase un oftat dramatic.

— Fac asta doar fiindcă m-am săturat de toată această tărăşenie. Şi pentru că vreau să fim scutiţi de cheltuielile imense – că toată lumea ştie că la final, beneficiarii vor fi doar avocaţii, cei care fac expertize şi judecătoria. Chiar ne dorim aşa ceva, cumnată? Vrem să se întâmple asta?

— Nu. Dar cred că încă nu am înţeles bine contrapropunerea dumneavoastră?

Nonşalant, unchiul Thomas se rezemă de un stâlp de iluminat.

— Îţi spun deja de pe acum că pentru mine lucrurile au mai mult o valoare sentimentală. E vorba de câteva obiecte rămase de la mătuşa Jutta, de care sunt foarte legat. Tabachera, de exemplu, câteva tablouri, ceasurile Cartier…

— …Care au aparţinut tatălui dumneavoastră…

— …Da, şi apoi, poate girandola pe care am admirat-o de mic copil. Nu trebuie să le spui despre astea lui Leo şi adorabilelor mele nepoate. Viperele astea lacome s-au aranjat deja şi te dau la o parte de peste tot. Poţi să-mi dai pur şi simplu obiectele – şi o să ne despărţim liniştiţi şi vom trăi fericiţi până la sfârşitul zilelor.

Mă prefăceam că mă gândesc serios la această propunere. Unchiul Thomas mă urmărea cu o privire vigilentă.

— Există doar o problemă, spusei. Tabachera, bijuteriile şi ceasurile n-au fost găsite nici până în ziua de azi.

— Mda, atunci am o veste bună pentru tine, spuse unchiul Thomas. *Întâmplător,* ştiu unde se află toate aceste lucruri.

„Vai, nu."

— Şi anume, în seiful din casa părinţilor mei. Asigurat cu o parolă din unsprezece litere. Din păcate, firma care a turnat în beton acest blestemat seif din pivniţă, între ziduri groase, s-a desfiinţat acum patruzeci de ani. Şi, din nefericire, în tot landul Nordrhein-Westfalen nu există nici măcar o firmă care să fie în stare să desfacă încuietoarea.

— Aţi căutat *un specialist* ca să spargeţi seiful?

Unchiul Thomas dădu din umeri.

— Merita să fac o încercare. Pariez că şi iubitul meu nepot a procedat la fel. Şi fiindcă stă mereu cu ochii pe seif, a trebuit să renunţ la aparatul de tăiere cu oxigaz. Ca să mă împiedice, micul bastard a asigurat casa cu sisteme de alarmă, ca la Palatul Buckingham. Ceea ce a făcut ca planul meu cu spargerea să eşueze. Scoase un râs stupid. Era o glumă, desigur. Dar nu ne amăgim cu nimic, conţinutul seifului este suficient pentru a trăi liniştiţi pentru tot restul vieţii.

— O, făcui eu. Înseamnă că-i un mare avantaj să ştii parola, nu-i

aşa?

Vârful limbii unchiului începu să-i danseze frenetic pe buze.

— Cunoşti parola?

Mă făcui că silabisesc încet un cuvânt, numărând literele pe degete. Apoi dădui din cap.

— Unsprezece litere, da. Karl folosea una şi aceeaşi parolă peste tot. Pur şi simplu nu putea reţine alta.

Unchiul Thomas izbucni într-un urlet aproape infernal.

— Dumnezeule! Ţi-aş cădea în genunchi şi ţi-aş săruta picioarele, dacă nu mi s-ar murdări pantalonii! Ai parola! Are parola!

— Da, desigur! confirmai şi nu mă putui abţine să adaug: De ce nu m-aţi întrebat pur şi simplu de atâta timp?

Unchiul Thomas arăta de parcă ar fi primit o palmă.

— Da, de ce n-am făcut asta? zise el. Dar nici acum nu e prea târziu. Acum putem deschide seiful ăsta blestemat şi împărţi conţinutul!

Clătinai din cap.

— Serios – nu doresc să am nimic de acolo. Pentru mine întreaga moştenire este o povară.

Unchiul Thomas se holbă la mine.

— Adevărat? Atunci, cu atât mai bine. Vreau să spun că pot înţelege; da – banii sunt doar o povară, şi… Tu eşti încă atât de tânără şi frumoasă… Nicio problemă, mă pot ocupa singur de asta.

Cât altruism nemărginit!

— Şi cum rămâne cu Leo, Helen şi Corinne?

— Cum să rămână cu ei? Nu, nu, Leo şi bestiile blonde nu trebuie să ştie nimic despre asta. Ştii, până acum n-am scos o vorbuliţă, ca să nu semăn şi mai multă zâzanie, dar ăştia trei fac totul ca să-ţi îngreuneze viaţa. Dacă cineva ar auzi ce povestesc despre tine şi-ar face o imagine complet falsă, să ştii. „Nimfomană bolnavă psihic” este cea mai inocentă dintre caracterizările pe care le-am auzit.

Probabil că nici nu era prea departe de adevăr.

— Aşadar, e mai bine ca ei să rămână pe dinafară?

Unchiul Thomas aprobă din cap.

— Dacă suntem deştepţi – şi sigur suntem, nu-i aşa? –, să le lăsăm în seif câteva lucruri dintre cele mai neinteresante, şi atunci nimeni nu va şti vreodată că noi doi am deschis seiful. Nu e un plan extraordinar?

Ba da. Ba da, planul era cu totul extraordinar.

— Dar cum voi şti că ulterior n-o să veniţi cu testamentul mătuşii Jutta şi n-o să ridicaţi pretenţii?

— Oh, scumpo, nu trebuie să fii atât de bănuitoare. Privirea unchiului Thomas deveni aidoma celei a unui câine credincios. Îţi promit că de îndată ce voi fi în posesia lucrurilor, voi rupe testamentul în faţa ochilor tăi în fâşii mărunte. Sunt bucuros la culme că am

încheiat amândoi cu problema asta.

Aprobai, dând de câteva ori din cap.

— E-n regulă. Sunt de acord. În seara asta mergem la vilă şi golim seiful. Dacă putem intra acolo fără să fim prinşi – la sistemul de alarmă mă refer.

— Da, da, merge. Am o cheie şi permisiunea lui Leo de a intra în casă. Din motive sentimentale, aşa cum spuneam. În definitiv, acolo am crescut. De ce nu mergem acolo chiar acum?

— Din păcate, nu se poate. Azi am de lucru toată ziua.

— În ordine. Îţi dau atunci cartea mea de vizită şi mă suni pe mobil când termini. Maşina mea Porsche şi cu mine vom veni să te luăm. Unchiul Thomas îşi frecă mâinile. Va fi o plăcere.

Da, şi eu mă bucuram pe ascuns.

„Cel mai mare mincinos este acela
care se descurcă minţind cel mai puţin.”
Samuel Butler

După ce unchiul Thomas plecă, rămăsei o vreme încremenită în faţa farmaciei, privind în gol, până când Justus ieşi şi întrebă ce se petrece cu mine. Îi explicai că eram pe punctul de a duce o luptă interioară.

— Cu îngeraşul sau drăcuşorul? vru să ştie Justus.

Scuturai din cap.

— De fapt, sunt doi drăcuşori care se ceartă. Tocmai mi s-a oferit o ocazie excelentă. Ca să spun aşa, mi-a fost servită ocazia ca, dintr-o singură lovitură, să devin bogată şi să mă răzbun puţin.

— Şi de ce trebuie să mai stai pe gânduri?

— Păi da – unul dintre drăcuşori vrea să fie rău şi neiertător, iar cel de-al doilea vrea pe deasupra să fie şi criminal. În esenţă, mă întreb dacă să mă ocup singură sau să-l sun pe Leo.

— Ultima dată nu a fost deosebit de drăguţ cu tine, îmi aminti Justus.

— E adevărat. Pe de altă parte, între timp a avut suficient timp la dispoziţie să se gândească la cât de urât s-a comportat. Justus nu zise nimic. Da, ştiu. E mai degrabă improbabil. Îmi muşcai buza de jos. Dar îl voi suna, oricum. În acest fel, mai târziu n-o să am nimic să-mi reproşez.

Farmacistul îmi cuprinse umerii şi mă apropie de el.

— Ai nevoie de ajutorul meu?

— Nu, mă descurc şi singură.

— Bine. Sper că nu e nimic periculos, da?

— Nu.

Îmi venea să râd.

— Deci nu trebuie să-mi fac griji?

— Nu, nu trebuie să-ţi faci griji.

Justus mă eliberă din strânsoare şi îmi aranjă părul răvăşit.

— Şi dacă vei fi bogată, îmi dai şi mie ceva?

— Sigur că da, spusei râzând.

— E-n ordine. Atunci, dă-i drumul – ocupă-te de lucruri rele şi fii neiertătoare. Dar o să te sun din jumătate în jumătate de oră pe mobil ca să mă asigur că eşti bine.

Ah, farmacistul! Prietenul meu. Era un tip adorabil, aşa cum stătea în halatul alb şi clipea în lumina soarelui. Şi iar mă podidiră lacrimile.

— Ştii, nici nu-mi pot imagina cum aş putea trăi fără tine, mărturisii.

— Şi eu te iubesc, zise Justus încetişor. Dar nu trebuie să te pui pe bocit din acest motiv. O, nu, înăuntru e plin de clienţi. Trebuie să o ajut pe Janina. Se aplecă şi mă sărută. Pe mai târziu, da? O să

reuşeşti!

Justus mă sărutase destul de des, dar niciodată pe gură, până atunci. Eram uşor şocată, dar încercam să nu las să se observe.

— Da, pe mai târziu, îngăimai.

Mai târziu urma să mă gândesc dacă bărbaţilor homosexuali le era permis să sărute femeile pe gură. Părea ca şi cum cineva îţi ţine sub nas un tort apetisant de fragi şi apoi îl mănâncă singur. (Sau îl dă altcuiva.) Oare era cazul să pun subiectul pe ordinea de zi la psihoterapeuta mea? În ultima vreme, noi două rezolvaserăm multe probleme, aşa că ne puteam ocupa şi de altceva nou. De ce nu „Ajutor, când primesc un sărut de la prietenul meu gay, genunchii încep să-mi tremure”? Doamna Karthaus-Kürten ar fi emis precis o teorie interesantă pe această temă. Dar, cum spuneam, urma să meditez la asta ceva mai târziu. În clipa aceea trebuia să duc la capăt o altă chestiune.

Leo nu păru deloc bucuros când îl sunai şi îi spusei că trebuie să ne întâlnim cât mai curând posibil.

— Sunt la serviciu, Carolin. Nu pot pleca de aici aşa, pur şi simplu.

— Ei, bine, atunci ar fi mai bine să-i spun unchiului Thomas parola seifului, spusei. La drept vorbind, el a avut ideea deosebit de tentantă ca în seara asta eu şi el să golim seiful şi vouă să nu vă suflăm o vorbă.

— Cunoşti parola?

— Bineînţeles. Ne întâlnim într-o jumătate de oră în faţa vilei. De acord?

— Da, confirmă Leo.

Nu a mai adăugat nimic despre imposibilitatea de a pleca de la serviciu.

Vila bunicilor lui era adăpostită la umbra unor copaci seculari şi nu arătase nicicând mai frumoasă şi mai fermecătoare. Înţelegeam perfect dorinţa logodnicei lui Leo de a locui acolo. Pur şi simplu era o casă de vis. Era păcat să o laşi goală prea mult timp. În orice caz, grădina arăta îngrijită, iarba fusese cosită, tufele de gard viu erau tunse, iar straturile de lalele elegante, lila-închis, înfloreau într-o mare de nu-mă-uita.

M-am aşezat pe treptele care duceau către uşa de intrare şi mi-am amintit de ziua în care îl văzusem acolo pe Karl pentru prima oară. Ziua în care viaţa mea se schimbase fundamental. Mă gândeam că o asemenea zi nu apare decât o singură dată în viaţa unei fiinţe omeneşti. Dar din ziua în care a murit Karl, am ştiut că aşa ceva nu era adevărat.

Leo a parcat maşina pe aleea de la intrare şi a coborât. De la distanţă arăta precum Karl, dar doar la prima vedere. Avea alt mers, mult mai rigid, în care nu se regăsea deloc dezinvoltura tatălui său, în

genul lui Crocodile-Dundee. Iar Karl ar fi preferat mai degrabă să moară decât să poarte acea tunsoare scurtă, cazonă. Peste câţiva ani, probabil că asemănarea dintre ei ar fi dispărut cu totul. Cum spunea mereu mama: „Numai de tine depinde felul în care îţi arată faţa la patruzeci de ani."

— Aştepţi de mult?

— De cinci minute, cel mult.

Mă ridicai şi îmi scuturai praful de pe fustă. Era nouă, din material ecosez de culoare lila, fiindcă fusesem nevoită să găsesc ceva care să se asorteze cu pantofii lila.

— Pfff, ce ţii sub braţ?

— Acesta e „numărul două sute patruzeci şi trei", îi explicai. Câinele preaiubit al mătuşii Jutta.

— Într-adevăr? Potaia aia mică? A durat ceva mai mult să ajung fiindcă, pe neaşteptate, exact când voiam să plec, a sunat unchiul Thomas. Leo descuie uşa de la intrare, făcu doi paşi în hol şi dezactivă sistemul de alarmă. Spunea că va depune un testament scris de mână de mătuşa Jutta şi autentificat la notariat, şi că îşi va revendica partea. Şi îmi propunea să nu ajungem la judecată dacă îi dau un anumit tablou.

— Atunci, ai scăpat mai ieftin decât mine. De la mine pretindea jumătate din conţinutul seifului. În tot cazul, a fost de acord să ia tot ce e în seif. Şi-a manifestat toată înţelegerea pentru faptul că banii nu sunt atât de importanţi pentru mine.

— Dacă mătuşa Jutta l-ar fi menţionat cu adevărat în testamentul ei…

— Nu a făcut asta. A vrut să-i lase totul iubitului ei Tommi.

— Dar…

— Tommi este numele „numărului două sute patruzeci şi trei", spusei şi îi întinsei lui Leo foxterierul sub nas. Vezi? Numele lui e gravat aici. Dar chiar dacă facem abstracţie de faptul că animalele nu pot moşteni, dragul de Tommi a trecut pe lumea cealaltă înaintea mătuşii Jutta, aşa că toate proprietăţile ei intră în posesia rudei mai apropiate, adică îi revin bunicului tău. Iar acesta a lăsat totul bunicii tale. Care, la rându-i, i-a lăsat totul lui Karl. E îngrozitor câţi câini şi oameni pot muri în decurs de doar patru ani, nu-i aşa?

Leo părea stupefiat.

— Şi eşti sigură?

— În privinţa câinelui? Absolut sigură. Probabil ştii că numele câinelui era Tommi, nu? Până şi eu ştiam lucrul ăsta, deşi am întâlnit-o o singură dată pe mătuşa ta. Nimeni nu voia să-i lase vreo moştenire bietului unchi Thomas. Toţi erau scoşi din minţi de faptul că el toca banii în permanenţă. Bunicul tău îl dezmoştenise cu mulţi ani înainte, dar asta nu înseamnă că nu i-a dat bani în continuare. Testamentul

ăsta reprezintă doar o cacealma ca să ne determine să-i dăm ceva ce ar putea fi transformat în bani.

— Şi a încasat deja mii de euro cu numărul pe care şi l-a făcut cu aşa numita Fundaţie Schütz – fundaţie pentru arta cinematografică, hahaha, rânji Leo. Pur şi simplu a publicat acel anunţ fără ştiinţa noastră… – mi-am dat imediat seama că tu sau cineva din familia ta îl veţi citi. Îmi doream să-l strâng de gât pe unchiul Thomas. Este într-adevăr oaia neagră a familiei.

Chiar se dorise ca această a doua înmormântare să fi trecut neobservată? Să se fi dorit a fi restrânsă, aşa cum se şi cuvenea? Această noutate mă mai înmuie puţin.

Îl urmai pe Leo în hol şi mă oprii la picioarele scării late, în spirală, care ducea la primul etaj.

— Parola este „lăcrămioară”, spusei.

Leo se întoarse spre mine.

— Seiful este jos, în pivniţă.

— Du-te liniştit fără mine. O să rămân aici.

— Ţi-e frică să rămâi cu mine în pivniţă?

— Nu.

Sau oare era cazul să mă tem? Cine ar fi moştenit partea mea de avere dacă Leo m-ar fi atacat cu girandola şi m-ar fi închis pe vecie în seif – schimbând parola în „mamăvitregă” sau în „hoaţădeavere”? Nimeni n-ar fi ghicit-o.

Leo dădu din umeri.

— „Lăcrămioară”?

— Da. Karl folosea peste tot doar această parolă. Nu era în stare să reţină alta. Ura codurile mele complicate. Oriunde dădea peste unul, îl schimba imediat în „lăcrămioară”.

Mă aşezai pe treapta cea mai de jos. Exact în acest loc îl văzusem pe Karl pentru prima dată.

Leo rămase nehotărât în faţa mea.

— A fost o chestie ciudată cu voi doi, spuse el. Ultima oară când l-am văzut în viaţă pe tatăl meu a fost la înmormântarea bunicii. Abia dacă am schimbat două vorbe cu el: ca de obicei, insista să-mi scoată vorba cu cleştele. Apoi am făcut greşeala să-l întreb ce faci şi dacă mai numeri diverse lucruri. De fapt, o spusesem pe un ton ironic, gândindu-mă că-l voi pune în încurcătură. Însă de îndată ce am pronunţat numele tău, expresia feţei i s-a schimbat complet. Deodată, arăta fericit şi nu mai înceta să vorbească despre tine. Spunea că tocmai încheiaseşi facultatea cu note maxime şi te bucurai că vă mutaţi la Londra, fiindcă îţi place la nebunie să mergi prin muzee şi, cu ocazia asta, puneai capăt încercărilor tale de a face friptură fără ca bucătăria să ia foc. Şi da, încă mai numărai, dar numai atunci când credeai că el nu observă.

— O dată, spusei privind dincolo de Leo. O singură dată a ars bucătăria.

— În sfârşit, spuse Leo. Cobor atunci să iau comoara.

— Aşteaptă, îl oprii, şi i-l oferii pe „numărul două sute patruzeci şi trei”. Totuşi, trebuie să-i lăsăm ceva unchiului Thomas în seif. Ca să aibă ce descoperi.

Leo rânji.

— Dar asta e diabolic.

— Da, nu-i aşa? îi rânjii la rândul meu.

În timp ce Leo era în pivniţă, începui să mă plimb încet pe la parter. Mobilierul era acoperit cu pânze albe, la fel ca în filmele americane. Pianul încă mai trona în sufragerie. Scosei precaută pânza albă şi îi deschisei capacul.

Cu ochii minţii îl vedeam pe Karl rezemat de pian, privindu-mă plin de speranţă.

Cântai Chopin – Fantezie-Impromptu op. 66. Şi, din fericire, pianul era acordat. Încă nu terminasem când Leo se întoarse din pivniţă. Avea obrajii roşii ca focul.

— Totul este acolo, spuse el punând pe pian o brăţară cu diamante. Şi, mai mult decât atât, habar n-aveam că bunica mea avea atâtea bijuterii. Acolo jos, totul arată de parcă cineva ar fi jefuit un bijutier. Nu-ţi vine a crede că mai mult de un an a stat comoara asta singură în casă. Tata ar fi trebuit să le ducă la bancă, într-o casetă de valori, s-a comportat iresponsabil. Nici nu mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă unchiul Thomas ar fi aflat parola! În fond, „L”-ul de la „Lăcrămioară” nu se află la capătul alfabetului. Mai devreme sau mai târziu, ar fi descoperit-o.

— Ai închis seiful la loc?

Leo clătină din cap.

— Încă nu.

— Poate îi mai lăsăm unchiului Thomas şi altceva înăuntru, nu doar căţelul, propusei.

— Ţi-e milă cumva de impostorul ăsta? Mie nu!

— Era cumva acolo şi o tabacheră?

— A, da, spuse Leo. Valorează cam 40.000 de euro.

— 40.000 de euro pentru o tabacheră? Mă gândeam să i-o lăsăm unchiului Thomas – era atât de obsedat de ea.

— Da, fiindcă e în valoare de 40.000 de euro, spuse Leo. Mai bine îi dăm câteva bijuterii mai urâte, pe care bunicul le-a dăruit mamei mele în anii şaizeci.

— Da, şi tabachera, adăugai. Te rog! Pot să scazi banii din partea mea de moştenire.

Leo făcu o mutră indignată.

— Mda, bine, spuse el.

Ca să mă asigur, coborâi şi eu în pivniţă şi îl urmării cum îl încuie în seif pe „numărul două sute patruzeci şi trei” – rămas-bun, prieten mic –, tabachera şi o casetă plină de bijuterii.

— Aşteaptă, îl oprii în momentul în care vru să închidă uşa grea din oţel. De unde să ştiu că n-o să revii imediat şi o să iei şi restul de lucruri, fiindcă nu-l poţi suporta pe bietul tău unchi?

Leo oftă.

— Chiar că eşti neîncrezătoare, spuse el. Dar, dacă te linişteşte, poţi schimba parola fără să-mi spui care este cea nouă.

Prin urmare, o jumătate de oră mai târziu îl sunam pe unchiul Thomas pe mobil şi îl anunţai că trebuie să deschidă seiful fără mine. Nu aveam tăria de a intra încă o dată în acea casă în care îl întâlnisem prima oară pe Karl.

— Da, da, spuse unchiul Thomas nerăbdător. Şi care e parola?

— „Sunt un hoţ, dragă Măriucă dragă, sunt un hoţ iară şi iară”[{17}], exclamai cu entuziasm. Oricum, fără ultimul „iară”.

— Ce? Dar are mai mult de unsprezece litere, strigă unchiul Thomas.

— Trebuie să foloseşti doar prima literă a fiecărui cuvânt, precizai. Atenţie la majuscule şi la minuscule.

— Aşteaptă! ţipă unchiul Thomas. Cum era? Ăsta e un cântec de carnaval, nu? De carnaval, părinţii ne duceau în vacanţă la schi.

— Dar trebuie că ştiţi cântecul! Ca pe buzunarul dumneavoastră.

Unchiul Thomas nu părea să priceapă la ce făceam aluzie. Dar oricum contasem pe asta.

Leo râdea, ferindu-şi capul.

— Sincer, aş vrea să văd ce faţă face unchiul Thomas când o să deschidă seiful şi o să vadă câinele!

— Ar fi trebuit să instalăm o cameră de luat vederi în seif, spusei. Dar e deja prea târziu. E momentul să plecăm de aici, unchiul Thomas va sosi mai repede ca pompierii.

Leo mă conduse acasă. Clinchetul bijuteriilor se auzea la fiecare curbă şi, la fiecare zornăit, Leo şi cu mine zâmbeam. Într-o inspiraţie de ultim moment, îl rugai pe Leo să nu mă ducă pe Calea Viespilor, ci pe Calea Cărăbuşului.

Leo aprobă, dând din cap.

— Te-am văzut recent la cinema. Dar eram cu Larissa şi n-am vrut să te atenţionez, ca să nu te pun în încurcătură.

— Ce vrei să spui? Mi-aş fi dorit s-o văd pe această Larissa. De ce aş fi fost pusă în încurcătură?

Leo zâmbi strâmb.

— OK, de fapt voiam să nu mă pui tu în încurcătură. Ai aşa un stil, ştii, presupun că n-o faci cu intenţie… În plus, nu erai singură. Te însoţea farmacistul de peste drum. Larissa îl cunoaşte şi nu voia în

niciun caz să-l salute, fiindcă tipul a fost cuplat cu prietena ei, Tina, şi a părăsit-o la scurt timp înainte de nuntă.

— Nu, exclus. Justus e…

Mă poticnii.

— Crede-mă, Larissa îl cunoaşte foarte bine, spuse Leo. Îmi spunea că tipul i-a făcut o bună impresie, dar a părăsit-o pe prietena ei cu două săptămâni înainte de nuntă. Desigur, ea a fost complet distrusă. I-a luat ani întregi să treacă peste asta. Îţi poţi imagina cum e – invitaţiile fuseseră expediate cu mult timp înainte, rochia de mireasă cumpărată, sala închiriată, mâncarea comandată… – a fost groaznic, nu? Aşa că ar fi cazul să fii atentă cu el. Leo frână în faţă la Pumps&Pomps. Dar voi sunteţi oricum doar buni prieteni.

— Exact, spusei, încercând să nu las să iasă la iveală nimic din tulburarea mea.

Justus fusese hetero? Şi doar cu două săptămâni înainte de nuntă observase că de fapt era homo? Chiar a doua zi de dimineaţă, la prima oră, aveam să-mi programez o şedinţă urgentă de terapie la doamna Karthaus-Kürten.

— Mda, spuse Leo. Atunci, mult noroc şi cu siguranţă o să ne mai intersectăm. Doar locuim în acelaşi oraş.

— Da, şi eu îţi urez mult noroc. În toate.

Îmi luai poşeta zornăitoare şi coborâi. Leo îmi propuse să lase la discreţia mea angajarea unui evaluator de obiecte. „Încrederea obligă”, spusese el, rezolvând astfel în mod elegant întreaga poveste spinoasă a moştenirii.

Poşeta era atât grea încât mă temeam că se va rupe mânerul. Ca să fiu sigură, am prins-o în braţe.

— În afară de asta, poţi să-i spui Larissei că la Pumps&Pomps o să primească o reducere de zece la sută pentru familie.

De fapt, reducerea era de douăzeci la sută, dar Larissa nu aparţinea cu adevărat familiei. Voiam doar să o cunosc.

— Eşti foarte amabilă, spuse Leo. Atunci se vor bucura şi Helen şi Corinne – amândouă sunt înnebunite după pantofi.

Ah. Da, desigur, mai erau şi ele.

Aşteptai până când maşina lui Leo coti după primul colţ, apoi traversai strada cu poşeta mea grea de o tonă şi fugii la farmacie.

Janina tocmai se pregătea să închidă.

— Ai revenit, spuse ea. Din păcate, nu l-ai mai prins pe Justus. S-a dus la magazinul de bricolaj. Iar construieşte ceva jos, în atelierul lui.

Îmi aşezai geanta pe un scaun.

— Spune-mi, Janina, ai cunoscut-o de fapt pe *Tina?*

— Tina? Bestia aia? Normal că am cunoscut-o, pufni Janina. Sinceră să fiu, niciodată n-am putut s-o sufăr, dar în mintea lui Justus ea era perfecţiunea întruchipată. Mă întreb cât de orb poate fi un bărbat? La

fiecare petrecere ea încerca să se dea la prietenul meu. Şi la fratele lui Justus, Jakob. Şi la orice alt tip. Însă Justus zicea că de fapt voia să fie drăguţă şi că să flirtezi puţin este complet nevinovat. Ei da, a tot spus asta până când a prins-o în pat cu fratele lui. În propriul lui pat, bineînţeles. L-a şi vândut la târgul de vechituri.

— Ea s-a culcat cu fratele lui Justus?

Nu era de mirare că Justus devenise homo.

— O, da. Cu două săptămâni înainte de nuntă. Totul era planificat până în cel mai mic detaliu. Tina avea o rochie unicat, care costase 6.000 de euro. Şi Justus a plătit-o. Dar cel mai rău lucru după tărăşenia asta e că fratele lui s-a apucat din nou de băut. Înainte de povestea asta, nu se mai atinsese un an întreg de băutură.

— Sărmanul Justus. Este îngrozitor.

— Da. Janina împinse grilajul în faţa ghişeului şi o ajutai să fixeze lacătul. Se poate spune şi aşa. Cu toate că noi ne-am bucurat mult că s-au despărţit. Oricum nu se potriveau. Iar acum lui îi merge din nou bine. Deşi târfa asta idioată nu i-a înapoiat inelul de logodnă nici până în ziua de azi! Pur şi simplu a anunţat că l-a pierdut! Aiurea! Inelul a costat 4.000 de euro, nu-l pierzi aşa uşor. Platină, cu un diamant superb. Justus a trebuit să acopere toate cheltuielile cu nunta eşuată. Iar vipera s-a plâns peste tot şi a lăsat să se creadă că Justus e un porc.

— Ce bestie. Ce s-a întâmplat cu ea?

— O, toată povestea s-a petrecut acum aproape doi ani – şi timp de cel puţin un an, ea l-a asaltat pe Justus. Voia neapărat să-l aibă înapoi şi mereu apărea neanunţată pe aici şi făcea câte o scenă. Dar de câteva luni se pare că şi-a găsit alt prost. O prietenă mi-a povestit că ar fi vorba de un bancher din Bonn, care ar vrea să-i dea cadou un Mercedes-Cabrio, dacă ea ar fi de acord să-şi tatueze pe fund numele lui. Nu cred absolut niciun cuvânt. Tu crezi?

De fapt, pe mine mă interesa cu totul altceva.

— Şi atunci când s-a întâmplat ca Justus să devină… – vreau să spun, când a observat că… ăh, a avut nevoie de mult timp ca să depăşească momentul cu Tina?

— Tărăşenia asta l-a ros destul de multă vreme, spuse Janina. S-a simţit îngrozitor când şi-a dat seama ce bou a fost. Aş spune că şi-a pierdut încrederea în femei. De atunci, în afară de câteva aventuri de o noapte, nu a mai avut pe nimeni.

Janina oftă, iar eu îmi ţinui respiraţia.

— Aventuri de o noapte cu femei? întrebai, neputând să mă abţin.

Janina se uită uimită la mine.

— Cu femei, normal. Cu ce altceva? Ţi se pare aiurea? Alţi bărbaţi se duc la prostituate. Se pare chiar că cincizeci la sută dintre bărbaţi o fac, indiferent dacă se află într-o relaţie sau nu. Crezi asta? Eu nu. Aş spune că dintre toţi bărbaţii pe care îi cunosc, maxim doi merg la

curve. Carolin? E totul în ordine? Ai o privire ciudată.

— Ştii că am un coeficient de inteligenţă de o sută cincizeci şi opt?

— Într-adevăr? Uau.

— Şi totuşi, sunt cea mai proastă vacă de pe faţa pământului, spusei. Şi asta doar din cauza cremei hidratante! Şi a ojei lila! Şi a pantofilor!

Janina clătină din cap.

— Nu pricep niciun cuvânt. Vii cu mine? Trebuie să plec acasă. Organizatoarea de nunţi vine azi cu mostre de tort. Dinadins n-am mâncat nimic toată ziua.

— Nu, îl aştept aici pe Justus, dacă am voie, spusei.

— Normal că ai voie. Mi se pare minunat că voi doi v-aţi găsit unul pe altul, zise Janina. Vă potriviţi cu adevărat.

Mă sărută pe obraz şi dispăru pe uşa din spate.

Mă aşezai pe un scaun în birou, îmi pusei capul pe masă, pronunţând în şapte limbi diferite „Sunt o idioată”.

Apoi farmacistul reveni acasă. Fluiera încetişor, mulţumit, iar tot ce cumpărase era, se pare, o cutie mică plină cu şuruburi. Când mă văzu, îmi zâmbi.

— Te-ai întors, arţăgoasă mică; şi eşti întreagă. A fost neplăcut?

Clătinai din cap.

— Dar arăţi de parcă ai fi plâns. Îşi încreţi îngrijorat nasul pistruiat. Vrei să vii cu mine jos, în atelier? Vreau să-ţi arăt ceva. Poate te va înveseli puţin.

Şi astfel s-a nimerit că în acea zi am coborât pentru a doua oară într-o pivniţă. Şi, pentru a doua oară, am găsit acolo o comoară.

Farmacistul îmi construise un şemineu de lemn, cu o poliţă foarte lată.

— Este cel mai frumos şemineu pe care l-am văzut vreodată, zisei şi începui să plâng în hohote.

— Încă nu e complet terminat, spuse Justus. Trebuie să înşurubez şi şipcile astea. Şi vreau să-l vopsesc tot în alb. Se poate pune şi un geam pentru o flacără electronică şi va arăta ca un şemineu veritabil. Şi aici e spaţiu pentru urnă. Ah, nu plânge în halul ăsta. Nu e ceva deosebit – mi-a făcut plăcere…

— Eşti cu adevărat cel mai bun prieten din lume, spusei suspinând.

Cel mai bun prieten, şi care nu e homo.

— Da, ăsta-s eu, zise Justus mulţumit.

Mă cuprinse cu braţul, mă sprijini de el şi mai plânsei puţin. Mă simţeam atât de fericită şi de uşoară cum nu mă mai simţisem de foarte multă vreme.

Ştiam că Justus va fi lângă mine în ziua în care voi fi pregătită să mă aventurez din nou pe tărâmul iubirii. Şi poate că acea zi nu era prea îndepărtată.

Şi pentru că ajunsesem în acel punct, farmacistul nu trebuia să afle în niciun caz că îl crezusem gay. Lucrul ăsta trebuia să rămână secret pe vecie.

Mulţumiri

Aceasta reprezintă o versiune foarte prescurtată a listei iniţiale de mulţumiri, care de fapt cuprindea mai multe cuvinte decât romanul în sine. Scrisul este o meserie solitară şi n-aş fi fost în stare să mă ocup de asta dacă n-ar fi existat atâţia oameni care să mă încurajeze, să mă ajute şi să mă asigure că şi în momentele întunecate există motive de râs şi bucurie. Sau măcar motive de a te ridica din pat şi de a te spăla pe dinţi.

Mulţumirile mele se îndreaptă către:

Eva Völler, alias Charlotte Thomas, pentru prietenia, umorul şi cărţile ei fantastice, la a căror lectură observam întotdeauna cât de multe mai pot învăţa. Pentru bucăţica din Eva, care se găseşte în această carte, voi fi veşnic recunoscătoare.

Claudia Müller, cea mai bună editoare din lume, care, cu calmul ei imperturbabil, a aşteptat ca de fiecare dată finalul de multe ori amânat al romanului, fără să mă preseze. (Mă rog, APROAPE fără să mă preseze.)

Fermecătoarea Sonja Lechner, singurul antidepresiv existent pe două picioare, pentru grija pe care mi-a purtat-o, pentru minunatele ei încurajări (spun doar atât: parola!) şi organizarea perfectă perfectă a turneelor de prezentare. De pe-acum aştept cu mare bucurie toamna.

Stefan Bauer care, chiar în timpul prânzului, a scuturat din mânecă ideea de bază pentru extraordinarul trailer.

Toţi ceilalţi colaboratori de la Editura Lübbe, care au participat la apariţia şi distribuirea cărţilor mele – nicăieri altundeva nu mai există atâţia oameni drăguţi laolaltă.

Agenta mea literară, Petra Hermanns, pentru munca ei grozavă şi pentru curajul de a se năpusti în plin Carnaval la Köln.

Sora mea, Heidi, pentru studierea temeinică a anunţurilor mortuare.

Frumoasa mea mamă, pentru că mă ascultă şi este mereu alături de mine.

Soţul meu şi fiul meu, pentru răbdarea şi iubirea lor.

Dagmar, pentru cuvintele ei motivante şi capacitatea ei de a convinge lumea să vadă lucrurile şi din altă perspectivă. (Eu: „Ajutor, sunt abia la pagina 140. Am nevoie de o minune!” Dagmar: „Pagina 140 *este* o minune.”)

Biggi, pur şi simplu pentru tot. Orice femeie şi-ar dori o prietenă ca tine.

Cea mai inteligentă, amuzantă şi elegantă traducătoare din

Europa, Urszula Pawlik, fiindcă a avut grijă ca şi în Polonia cărţile mele să fie amuzante. Mulţumesc pentru frazele în poloneză pe care le-am pus în gura lui Carolin şi pentru râsul cu lacrimi pe care mailurile tale mi-l stârneau din belşug.

Andrea Koßmann de la Kossis Welt, pentru recenziile ei minunate, pentru cea mai haioasă şedinţă Meet Read din toate timpurile (nu la mare distanţă de Oer-Erkenschwick, descoperirea mea personală din acest an) şi un adevărat talisman, care mi-a adus noroc din plin. Toată admiraţia pentru „Taxiul bărbaţilor”.

Monika Kremer, asistenta mea de librărie preferată din Haren, care mi-a oferit nu numai pacheţele motivaţionale, cărţi, cartonaşe de bună dispoziţie şi mailuri, ci şi sugestia – pe bună dreptate – cum că protagonistele mele sunt întotdeauna mult prea frumoase. Îmi propusesem ca de data asta să o fac puţin mai urâtă – dar nu mi-a ieşit.

Draga de Jennie (pup!) pentru muzica lui Herzberg şi pentru ciocolată – ciocolata a dispărut rapid, dar încă îl ascult pe Herzberg.

Şi, mai ales, mulţumirile mele se adresează tuturor cititorilor şi cititoarelor care m-au încurajat cu nenumărate mailuri şi scrisori, uneori tulburătoare, alteori foarte amuzante şi m-au stimulat să continui să scriu. Unii mi-au oferit, cu altruism, şi propriile experienţe – spre exemplu, Silvia din Tirol, care mi-a descris foarte plastic cum a încercat să încălzească rimelul uscat în cuptorul cu microunde. Cred însă că Silvia va scrie cândva o carte, şi atunci veţi putea citi de ce e mai bine să arunci pur şi simplu rimelul vechi. Sper că am răspuns tuturor mailurilor, chiar şi acelora care mă încurajau într-un mod cu totul special: „Bună! Luni trebuie să scriu un referat despre cartea dumneavoastră. Cum se numeşte personajul principal şi cum l-aţi caracteriza? Despre ce este vorba în carte? Este cumva un roman care prezintă procesul de formare a caracterului, şi dacă da, de ce? Vă rog să vă grăbiţi, este urgent.”

Da, mă grăbesc de pe-acum. Serios.

Kerstin Gier
aprilie-mai-iunie 2009

{1} „Cap de gogoaşă.”
{2} Jurnalist german, moderator de televiziune.
{3} „Cap de crap.”
{4} Personaj celebru pentru zgârcenia lui, protagonist al microromanului *Un colind de Crăciun,* scris de Charles Dickens.
{5} Refrenul unui cântec tradiţional interpretat în dialect local la sărbătorirea Carnavalului din Köln.
{6} *Pomp* – „pompă”, „fast”. *Pump* – „pompă”, „aparat de pompare”.
{7} *Pup* – „pui de animal”.
{8} Titlul unei cărţi pentru copii, aparţinând autorului german Otfried Preußler.
{9} Unul dintre cei mai importanţi producători ai cinematografiei germane.
{10} Actorul german Til Schweiger.
{11} Film german de comedie lansat în anul 2007, cu actorul Til Schweiger în rol principal.
{12} Emisiune germană de televiziune, de tip reality-show (en. în original).
{13} *Max şi Moritz,* povestire ilustrată, în versuri, publicată de Wilhelm Busch în anul 1865.
{14} Banii pun lumea în mişcare (en. în original).
{15} *Detlef,* nume-clişeu care apare în bancurile nemţeşti cu homosexuali.
{16} „Vei avea un bebeluş” (en. în original).
{17} Refrenul unui cântec tradiţional interpretat în dialectul local la sărbătorirea Carnavalului din Köln.